Τὸ φύλλον λεπτὰ 10 | 4 Σεπτεμβρίου 1196 | Ἀριθ. 46

ΞΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

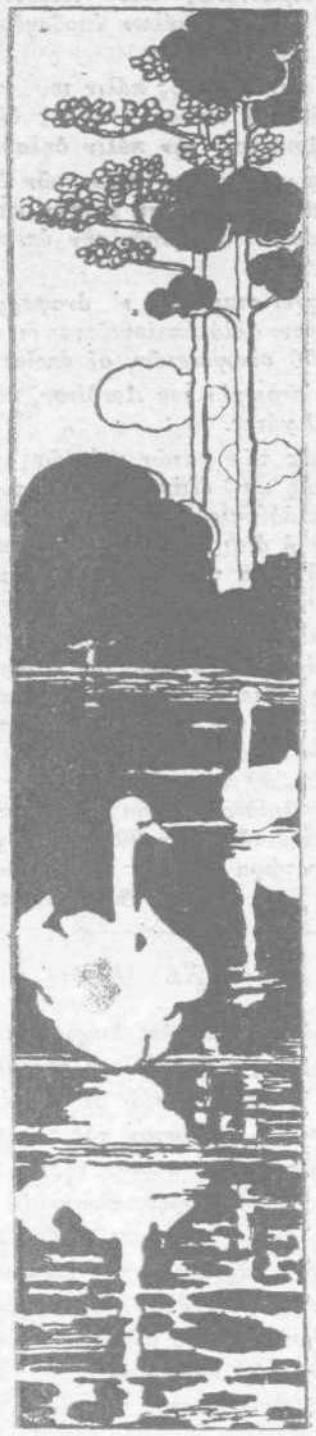

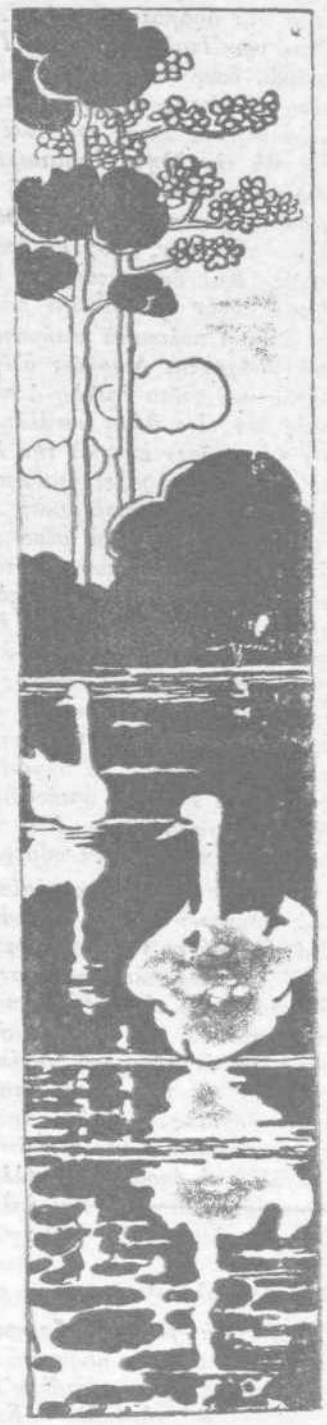

ΤΟ ΘΕΡΟΣ

Τοῦ Γάλλου ζωγράφου Μπολὰνδ

Η "ΚΥΡΙΑΚΗ,,

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τῶν Ἐκδοτικῶν Καταστημάτων τῆς «Ἀκροπόλεως»
Ἰδιοκτήτης: ΒΛ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
Ἐτησία διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δραχμαὶ 6
» » » Ἐξωτερικὸν Φράγκα 10

Ἔτος Α'. 4 Σεπτεμβρίου 1196 Ἀριθ. 46

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟν ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

—**—

Ὁ πόλεμος καὶ ἡ ποίησις

Ὥστε ὄχι μόνον ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ βιομηχανία σήμερον ἀφιερώθησαν εἰς τὸν ἄνθρωπο φθόρον Ἄρην ἀλλὰ καὶ ἡ φιλολογία καὶ ἡ ποίησις. Τὰ περισσότερα διηγήματα, μυθιστορήματα καὶ δράματα εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Γερμανίαν εἶνε πολεμικά, ὅσον δὲ διὰ τὴν Ποίησιν φαίνεται ὅτι αὕτη ὀλιγίστας στιγμὰς ἔχει ν' ἀσχοληθῇ μὲ ἄλλα θέματα ἐκτὸς τοῦ πολέμου. Πάντοτε σχεδὸν θὰ τὴν ἴδητε ἁρματωμένην, καπνισμένην ἀπὸ τὸ μπαροῦτι, αἱμοσταγῆ ἀπὸ τὸ αἷμα, ποῦ ποτάμια χύνεται εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, ἀγρίαν τὴν ὄψιν, βραχνὴν ἀπὸ τὰς πολεμικὰς ἰαχάς. Καὶ ἐν τούτοις μὲ ὅλην τὴν προσπάθειαν αὐτὴν οἱ κριτικοὶ μᾶς λέγουν ὅτι ἀπὸ τὰ ἄπειρα πολεμικὰ ποιήματα, ποῦ ἐγράφησαν καὶ γράφονται διαρκῶς ὀλίγιστα ἀξίζουν τὸν κόπον καὶ τοῦτο ἐπειδὴ ὁ πολεμικὸς ἐνθουσιασμὸς δὲν εἶνε θέμα κατάλληλον διὰ τὴν ποίησιν (ἐννοοῦμεν φυσικὰ τὴν λυρικήν). Ἡ λυρικὴ ποίησις ἐκφράζει διαθέσεις καὶ αἰσθήματα ἀτομικά. ἐνῷ ὁ πολεμικὸς ἐνθουσιασμὸς εἶνε ἕνα αἴσθημα γενικὸν μέσα εἰς τὴν δίνην τοῦ ὁποίου τὸ ἄτομον τοῦ ποιητοῦ συλεύεται, παρασύρεται, ἀφομοιώνεται μὲ τὸ ὅλον πλῆθος. Ἡ κρίσις αὕτη ἰσχυροποιεῖται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τὰ καλλίτερα πολεμικὰ λυρικὰ ποιήματα ἐγράφησαν ἐν καιρῷ εἰρήνης κατόπιν τοῦ πολέμου. πολὺ βραδύτερον καὶ ἀφοῦ ὁ πολεμικὸς ὀργασμὸς εἶχεν ἐκλείψει ἐντελῶς. Μ' ἄλλα λόγια δὲν μποροῦμε νὰ περιμένωμεν τώρα σπουδαῖα ἔργα λυρικῆς ποιήσεως πραγματευόμενα τὸν παρόντα πόλεμον. Καὶ πραγματικῶς ἡ εἰκόνα ποῦ παρουσιάζει σήμερον ἡ τραμερὰ σύραξις εἶνε τόσον γιγαντιαία ὥστε ἡ σκέψις μας ἀδυνατεῖ νὰ τὴν περιλάβει, νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ. Πρέπει νὰ ἀπομακρυνθῇ ἡ εἰκὼν αὐτὴ μαζὶ μὲ ἄλλας λεπτομερείας, ποῦ θὰ σβύσῃ ἡ ἀπόστασις θὰ εἶνε βέβαια καὶ τὰ ποιήματα τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτήν. Τὰ ποιητικὰ ἔργα τὰ ἀντάξια τοῦ μεγίστου γεγονότος θὰ γραφοῦν εἰς τὸ μέλλον—ὅταν δηλαδὴ τὸ τεράστιον γεγονὸς αὐτὸ θὰ λάμψῃ εἰς τὸ βάθος τοῦ παρελθόντος σὰν ἕνα ὄνειρον ποὺ δὲν σβύνει ἀλλὰ τὸ ὁποῖον θὰ στέλλῃ πάντοτε μεγάλας προτρεπτικὰς ἀνταυγείας καὶ ἐπὶ τῆς σκέψεως καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ἀπογόνων μας.

Παρακολουθεῖτε καὶ τὰς τρεῖς

Καμμιὰ φορὰ συμβαίνει εἰς ἀναγνώστας νὰ στεῖλῃ εἰς τὴν «Κυριακὴν» κάτι, τὸ ὁποῖον ἡ σύνταξις κρίνει κατάλληλον διὰ τὴν «Νέαν Γενεὰν» καὶ τἀνάπαλιν. Ἐπίσης μιὰ ἀνταπόκρισις δι' ἑκάτερον τῶν περιοδικῶν μπορεῖ νὰ εἶνε κατάλληλος διὰ τὴν «Ἀκρόπολιν» μᾶλλον ἢ διὰ περιοδικόν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ ἀποσταλὲν χειρόγραφον θὰ σταλῇ ἐκεῖ ποῦ ἀνήκει καὶ ἐκεῖ θὰ δημοσιευθῇ. Ἑπομένως ὅλοι οἱ ἀποστέλλοντες εἰς ἡμᾶς λογογραφήματα εἴτε δι' ἓν τῶν δύο περιοδικά, εἴτε διὰ τὴν «Ἀκρόπολιν» μόνον, ἐὰν παρακολουθοῦν καὶ τὰς τρεῖς δημοσιεύσεις μας μποροῦν νὰ βεβαιωθοῦν ἐὰν ἐδημοσιεύθησαν ἢ ὄχι, εἴμεθα δὲ βέβαιοι ὅτι ἡ οὐσιαστικός μας αὐτὴ ἐφαρμοζομένη θὰ πείσῃ ὅλους τοὺς ἀναγνώστας μας, ὅτι ὁ κόπος των δὲν ἐπῆγε χαμένος καθόλου. Καὶ ἡ «Κυριακὴ» καὶ ἡ «Νέα Γενεὰ» καὶ ἡ «Ἀκρόπολις» εἶνε ἀπαραίτητα διὰ κάθε οἶκο γένειαν. Τὸ ἓν δὲν ἐννοεῖται χωρὶς τὸ ἄλλο.

Ὁ Πειρασμὸς

Ὁ Γάλλος φυσιοδίφης Ρεμπουσσὲν παρετήρησε ὅτι εἰς τὸ Βερντὲν τὰ διάφορα πουλιὰ συνειθίσαντα φαίνεται τοὺς κρότους τῶν τηλεβόλων καὶ θορύβους τῶν ἀγρίων μαχῶν, παραμένουν ἐκεῖ καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ψάλλουν ὅπως καὶ πρῶτα. Κατὰ τὰς στιγμὰς τὰς ὁποίας ἐπέρχεται κάποια σχετικὴ ἠρεμία μπορεῖτε ν' ἀκούσετε τὸ λάλημα τοῦ κοσσύφου, τῆς κίχλης τοῦ κορυδαλοῦ τῆς γαλιάντρας καὶ αὐτῆς τῆς ἀηδόνος ἀκόμα. Πάνω σιὰ ἐρείπια ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀργίασε τῶν τηλεβόλων ἡ φωτιὰ καὶ τὸ σίδερο θὰ ἴδητε τοὺς σπίνους νὰ παίζουν, νὰ κυνηγοῦνται, νὰ κελαϊδοῦν ξένοιαστοι. Ὁ σπαρτιάτης, ὁ ὁποῖος ἀναπαύεται μέσα στὸ πρόχωμά του ἐξηντλημένος μετὰ τοὺς ἀγῶνας τῆς μάχης καὶ ὕστερα ἀπὸ τοὺς ἀγρίους μυκηθμοὺς καὶ ἀστραπόβροντα τῶν τηλεβόλων, μέσα στὴν ἠρεμιὰ τῆς νύχτας μπορεῖ ν' ἀκούσῃ ἀπὸ μακρυὰ τοῦ ἀηδονιοῦ τὸ λάλημα. Καὶ θὰ σκιρτήσῃ μέσα του βέβαια ἡ νοσταλγία γιὰ τὴ ζωή, γιὰ τὸ σπῆτι του καὶ θὰ ξυπνήσῃ ἡ ψυχή του ἀπὸ τὸ βαρὺ λήθαργο εἰς τὸν ὁποῖον τὸ ναρκωτικὸν τοῦ πολεμικοῦ ἐνθουσιασμοῦ τὸν ἔρριψε καὶ θὰ φουντώσῃ μέσα του ἡ ἀγάπη καὶ θὰ εἶνε ἡ νότις ἐκείνες ἡ μελωδικὲς σὰν ξυρνικὸ δροσοβόλημα εἰς τὴν φλεγομένην ἀπὸ νοσταλγία ψυχήν του. Ἡ φαντασθῆτε μέσα στὴν ὁρμὴ τῆς μάχης ὅταν ἀπὸ μακρὰν οἱ στρατιῶται ξεχωρίσουν μέσι στὸ θόρυβο τῶν κανονιῶν καὶ τουφεκιῶν τὰ κελαϊδήματα τῶν πουλιῶν δὲν θὰ σκοτάρῃ τόχα ἡ ὁρμή των στῆς φωνοῦλες αὐτὲς τῆς φύσεως καὶ τῆς ζωῆς, ποῦ εἶνε σὰν τῆς φωνὲς τῆς πειὸ βαθειὲς τῆς καρδιᾶς των, ποῦ τοὺς καλοῦν πρὸς τὴν εἰρήνη καὶ τὴν ἀγάπη; Ἂν ζοῦσε σήμερα ὁ μεγάλος ποιητὴς τῶν «Ἐλευθέρων Πολιορκημένων» δὲν θἀγραφεν ἴσως ἕναν νέον «Πειρασμὸν» διὰ τοὺς ἀνδρείους αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι ἔχουν νὰ παλαίσουν μὲ τὸν μεγαλείτερον ἀνταγωνιστὴν—τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ζωήν, ἡ ὁποία τοὺς προσκαλεῖ καὶ τοὺς μαγεύει μὲ μύρια στόματα καὶ μὲ μύρια μάγια;

Ὁ Μερακλῆς

Ἀπὸ σήμερα ὁ Μερακλῆς θὰ γράφῃ ταχτικὰ τὸ χρονογράφημα τῆς «Κυριακῆς». Ἡ εἴδησις αὐτὴ εἶμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἐνθουσιάσῃ ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι παρηκολούθησαν τὴν ἐκλεκτὴν ἐργασίαν τοῦ Μερακλῆ εἰς τὰς στήλας τοῦ περιοδικοῦ μας. Τὰ εὐθυμογραφήματά του καὶ τὰ διηγήματά του ἄφησαν τέτοιαν ἐντύπωσι ὥστε πολλοὶ μᾶς ἔνρωταν καὶ μᾶς ἐρωτοῦσαν μὲ παράπονο γιατὶ δὲν γράφει πλέον ὁ Μερακλῆς. ἐνῷ ὁ πολύτιμος συνεργάτης μας οὐδέποτε—οὔτε μιὰν ἑβδομάδα δὲν ἔπαυσεν ἐργαζόμενος. Ἴσως ὁ φόβος ἐγεννήθη ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι δὲν εἶδαν διὰ μερικὲς ἑβδομάδες τὸ ὄνομά του. Ἀλλ' ἂν ἔλειπε τὸ ὄνομα. οὐδέποτε ἔλειψεν ἡ ἐργασία. Δηλαδὴ δὲν εἶνε τοῦ Μερακλῆ μόνον ὅ,τι φέρει τὸ ὄνομά του ἀποκάτω. Ἄλλοῦ τὸ ὀάζει καὶ ἀλλοῦ τὸ παραλείπει. Δικαίωμά του δὲν εἶνε;

Τὰ σκυλιὰ καὶ ἡ γάτες τοῦ Λονδίνου

Τό κρέας. τὸ ὁποῖον καταναλίσκουν πρὸς τροφὴν τῶν σκύλων των, οἱ Λονδινέζοι, εἶνε ἀρκετὸ νὰ διαθρέψῃ χιλιάδας πτωχῶν τὴν ἡμέρα. Τὰ μεγάλα σκυλιὰ στοιχίζουν ἀπὸ 15—20 δραχ. ἑβδομαδιαίως καὶ τοιουτοτρόπως οἱ εὐποροι αὐτοὶ τῶν σκύλων ὑποδηθοῦν τὴν ὑπερεπίμησιν τῶν τροφίμων.

Μόνον εἰς τὴν κυρίως πόλιν τοῦ Λονδίνου ὑπάρχουν 180,000 σκύλοι, ἐνῶ εἰς ὅλον τὸν δῆμον τοῦ Λονδίνου, τὴν πόλιν δηλαδὴ μετὰ τῶν περιχώρων ὑπάρχουν πλέον τῶν 250,000 τὰ ὁποῖα φαντάζεσθε πόσην τροφὴν καταναλίσκουν καὶ πόσον ὑποδηθοῦν τὴν ὑπερτίμησίν της.

Δὲν ὑπάρχει στατιστικὴ ν' ἀναφέρῃ ποσες γάτες ὑπάρχουν, ἀλλὰ ὑπολογίζεται ὅτι μεταξὺ τῶν 1.500,000 οἰκογενειῶν, αἱ ὁποῖαι κατοικοῦν εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Λονδίνου, θὰ ὑπάρχουν 750,000 γάτες.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν γατῶν καὶ τῶν σκύλων φθόνει δηλαδὴ κατ' ἐλάχιστον ὅρον τὸ 1.000.000 καὶ εἶνε ἀδύνατο νὰ ὑπολογίσῃ κανεὶς πόσον στοιχίζει ἡ διατροφή των. Τὸ ψωμί, τὸ κρέας καὶ τὸ γάλα τὸ ὁποῖον καταναλίσκουν ἀντιπροσωπεύει ὁρισμένως τεράστια ποσά.

Ἐὰν ἀπὸ τὴς 750,000 γάτες οἱ μισὲς καταναλίσκουν γάλα ἑνὸς ὀγδόου τοῦ λίτρου τὴν ἡμέρα ἑκάστη, τότε τὸ ποσὸν τοῦ καταναλισκομένου γάλακτος τὴν ἡμέραν ἀνέρχεται εἰς 12.000 γαλόνια τὰ ὁποῖα στοιχίζουν 30.000 δραχ. ἤοι 210.000 δραχ. ἑβδομαδιαίως. Αἱ δὲ δεκαὲ αὐταὶ χιλιάδες γαλόνια του γάλακτος θὰ μποροῦσαν νὰ διαθρέψουν 90.000 πτωχὰ παιδιὰ τὰ ὁποῖα τώρα ζοῦν εἰς βάρος του δήμου.

Ὁ Ἀρχισυντάκτης

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΔΙΚΗΟ;

Μιὰ κυρία κατηγορεῖσε διαρκῶς τὴν ὑπηρέτρια της. ὅτι ἦτο ὑπερβολικὰ σπάταλος, χωρὶς καμμιὰν ἀπολύτως αἰτία. Ἡ ὑπηρέτρια μὲ μεγάλην ὑπομονὴ ἀνέχονταν τὰς κατηγορίας καὶ παρατηρήσεις τῆς κυρίας της.

Μιὰ μέρα ἐπληροφόρησε τὴν κυρία της ὅτι τὰ κάρβουνα εἶχαν τελειώσει. Τοῦτο ἔκαμε τὴν κυρία της ν' ἀρχίσῃ τὴς συνειθισμένες παρατηρήσεις της, καταλήξασα ὡς ἑξῆς:

— Δὲν μπορῶ νὰ σὲ ὑποφέρω πλέον. Ὡρισμένος τὰ τρῶς τὰ κάρβουνα.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα εἶχαν τελειώσει τὰ σπερματσέτα.

— Ἐτελείωσαν κιόλας; εἶπε ἡ κυρία. Πρὸ δεκαπέντε μόλις ἡμερῶν ἔδωσα δέκα δραχμὰς γιὰ σπερματσέτα.

— Μάλιστα, ἀλλὰ ξέρετε τί συμβαίνει; εἶπεν ἡ ὑπηρέτρια. Ἔφαγα τὰ σπερματσέτα γιὰ νὰ λαδώσω τὸ λαμπὶ μου οὕτως ὥστε νὰ μπορῶ νὰ καταπίνω εὔκολα τὰ κάρβουνα.

ΟΝΕΙΡΟΝ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Ο ΥΠΑΡΧΩΝ ΚΑΙ Ο ΑΓΑΠΩΜΕΝΟΣ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΠΕΤΕΙΝΟΥ

— Τί ὤμορφος. Θεέ μου τί ὤμορφος. Ἔτσι εἶδα κι' ἕνα ἄγαλμα εἰς τὸ Μουσεῖο πέρυσι. Ποιὸς θἄλεγε πᾶς τὰ μάτια μου θὰ χαρετοῦσαν ἕνα τέτοιο ἀνδρικὸ κάλλος ποτέ; Ἀ. Μοῦ χαμογελᾷς καὶ ἡ ψυχή μου ὅλη, ἡ σκέψις μου γίνεται λιβάνωτον μπρὸς στὴν ὠμορφιά σου. Ἄνδρα μου μὲ τὰ ξάστερα μάτια — ξάστερα σὰν τὸν ἀσυννέφιαστο οὐρανὸ σ' ἐπερίμενα χρόνια καὶ χρόνια. Γιὰ σένα ζοῦσα, ἐσὺ ἤσουνα ἡ κρυφή μου ἀνάπη. Ὦ. Ὄχι. Δὲ θέλω νὰ γονατίζῃς μπροστά μου, δὲ θέλω νὰ μοῦ λές πῶς εἶσαι σκλάβος μου, δὲ θέλω νὰ μοῦ λῆς πῶς καὶ στὴ ματιά μου ἀκόμα μπορεῖς νὰ διαβάσῃς τὴ φωτιὰ καὶ νὰ γίνῃς στάχτη — ὄχι. Θέλω νὰ σὲ βλέπω πάντα. Μὴ γονατίζῃς. Μὴ μοῦ τυλῇς τὰ γοβάκια μοῦ. Φίλησέ μου τὸ χέρι καλλίτερα. Νά. Ἔτσι. Τί; Νά με φιλήσῃς στὸ στόμα; Πεθαίνεις γιὰ ἕνα φιλί; Μοῦ λές ἀλήθεια; Νὰ σὲ πιστέψω; Ξέρεις τί μοῦ ἔλεγεν ἡ Ἀναστασία Γλωσσίδου προχθὲς στοῦ Ντορέ; Πῶς τὰ μαλλιά μου δὲν εἶνε ὤμορφα. Ἀρέσουν ἐσένα; Εἶνε θαῦμα; Εἶνε σὰν τὸν ἥλιο; Ὦ, ὄχι τόσο πολύ, καϋμένε. Ξέρω πῶς μ' ἀγαπᾷς, πῶς μὲ λατρεύεις, ἀλλὰ νομίζω, ὅτι κάποτε εἶσαι λιγάκι ὑπερβολικός. Πᾶμε; Φώναξε τὸν σωφὲρ νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ αὐτοκίνητο. Αὔριο νὰ πᾶμε στὸ Σούνιο μὲ τὸ ὠτό, ἔ; Πέρνομε καὶ τὴ μαμὰ μαζί. Ἡ παλαιές μου φιλενάδες ξέρεις. εἶνε νὰ σκάσουν ποὺ μὲ βλέπουν βυθισμένη μέσα στὰ πλούτη καὶ στὴν πολυτέλεια. Λένε πῶς σ' ἐπανδρεύθηκα μόνο καὶ μόνο γιὰ τὰ ἑκατομμύριά σου. Τὸ πιστεύεις; Ἐγὼ ἀπέβλεψα στὸ πνεῦμά σου, στὴν ὠμορφιά σου, στὴν εὐγένειά σου μόνο. Ἄνοιξε τώρα τὸν Μπωντλὲρ καὶ διάβασέ μου κανένα ποίημα. Ἀπαγγέλλεις τόσο ὤμορφα. Ἄς καθήσωμε λιγάκι ἀκόμα. Ἀρθοῦρε (στὸν σωφὲρ) δὲ θὰ φύγωμε ἀκόμα παιδί μου. Ἀπὸ δῶ θὰ μᾶς πᾷς κατ' εὐθεῖαν στὸ Νέο Φάληρο. Ναί. Θὰ φᾶμε ἐκεῖ. Τί λές, Ροδόλφε; Νὰ πᾶμε στὸ θέατρο; Καλά. Ἔστω. Σὲ βεβαιῶ ὅμως, ὅτι ἐβαρέθηκα τὴν Ἀθήνα. Ναί. Νὰ πᾶμε ἕνα ταξεῖδι, ἀλλ' ὄχι στὴν Ἑλλάδα. Στὴν Ἐλβετία δὲν μποροῦμε; Ὄχι ὅπου θέλω ἐγώ. Πᾶμε ὅπου θέλεις ἐσύ. Στὴν Ἑλλάδα νὰ μὴν εἶνε καὶ πᾶμε ἐπουδήποτε.

— Ἔ, πᾶμε, Μαριγώ;

Ἡ φωνὴ τὴν ἐξάφνισε, τὴν ἐξύπνησε. Ἦταν ὁ νᾶπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὴ γῆ. Ὁ οὐζυγός της ποὺ δὲν εἶχεν οὔτε ὠμορφιά, οὔτε εὐγένεια, οὔτε ἑκατομμύρια, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ βρόχο, ὅπου ἦσαν καὶ οἱ δυὸ καθισμένοι ἐκεῖνο τὸ ὡραῖο σούρπωμα, ἐδίπλωσε τὴν ἐφημερίδα του, τὴν ἔβαλε στὴν τσέπη του καὶ λέγει·

— Πάλι μὲ τὰ πόδια θὰ γυρίσουμε. Στὸ διάολο αὐτὴ ἡ ἀπεργία. Μπορεῖμε νὰ πετάξωμε ἕνα διαλό στὸ μόντιπο τώρα; Πᾶμε σιγὰ - σιγά. Τί νὰ γείνῃ.

Τὸν ἐκύτταξε σιωπηλή, δουλή, ὡς νὰ μὴ καταλάβαινε. Σηκώθηκε κουρασμένη καὶ τὸν ἠκολούθησε ἐμίλητη πάντα. Ἐβάδιζε ἀργά, μὲ πένθιμο βῆμα. βαρὺ ὅπως ὁ ἄνθρωπος, ποὺ γυρίζει ἀπὸ τὴν ταφὴ προσφιλοῦς του προσώπου ποὺ δὲν θὰ ξανάβλεπε πλέον.

Ἐκεῖ, πάνω εἰς τὸν θρόχο ἐκεῖνο. ἦσαν θαμμένο τόσα ὄνειρα, τόσες ὡραῖες σπιγμές...

Καὶ ἐπέστρεψε θλιμμένη ἀπὸ τὴν ταφὴν τῶν ὀνείρων της...

—**—

ΤΡΕΙΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Τὸ ἀναγκαιότατον καὶ σκληρότατον καὶ οὐσιωδέστατον συγχρόνως εἶς τὴν μουσικὴν εἶνε ὁ χρόνος. — Μάζαρτ.

Ἡ μουσικὴ εἶνε ἡ ὑψηλοτέρα ἀποκάλυψις τοῦ πνεύματος. — Μπεθόβεν.

Μόνον εἰς τὴν ἀγάπην ἐννοῶ τὸ πνεῦμα τῆς μουσικῆς. — Βάγνερ.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Ἤρωα σὲ τούτη τὴν ἐποχὴ
ποὺ ὁ πόλεμος κυριαρχεῖ
κάθε γυναίκα φρόνιμη καὶ γνωστική
θὰ καταργήσῃ καὶ τῆς μόδες καὶ τὰ λούσα
θὰ καταργήσῃ καὶ τὰ δῶ καὶ κεῖ
καὶ δὲν θὰ εἶνε πανταχοῦ παρούσα.

Ὡραῖοθηκε ρόμπα κανούργια νὰ μὴ βάλῃ
γιατὶ πρέπει ν' ἀρχίσ' ἡ οἰκονομία
κω ἔτσι δὲν θὰ τῆς πονάει τὸ κεφάλι
πως πειο καλὰ θἄνε ντυμένη κομμιὰ ἄλλη.

Θὰ τὰ κόψουν ὅλα, ὡς κ' αὐτὸν τὸν ζυγὸ
καὶ θὰ νοιασοῦν γιὰ τὸ νοικοκυριό τους
καὶ οὔτε ἡ δοξάς δὲν θὰ ὀγάνουν λόγο
κ' ἐξ τρῶνε καὶ τσιμπὲς ἀπὸ τ' ἀφεντικό τους.

Κι' ὅταν γιὰ νὰ παίρνουν τὸν ἀέρα τους θὰ ὀγαίνουν
καὶ βρεθῇ κανεὶς νὰ τῆς κλείσῃ μάτι
δὲν θὰ ποῦνε ἄτιμος πρῶτα κάτι
μόνο στὸ μανδῆλί τους κόμπο θὲ νὰ δένουν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Σὰν ὄνειρο μοῦ φαίνονται τόσο μεγάλες φρονιμάδες
Τῆς δοῦλες, τὰ κορίτσια μας κ' αὐτὲς ἀκόμα
τῆς μαμάδες.

ΝΑΝΑ ΖΟΛΑ

—**—

ΣΠΑΤΑΛΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΝ

Ὁ πρώην γαμβρὸς τοῦ ζαπλοίτου Ἀμερικανοῦ Γκοὺλδ κόμης νὲ-Καστελὰν. τοῦ ὁποίου τὸ διαζύγιον πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἔκαμε τόσον θόρυβον εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικὴν ἀλλάσσει κατ' ἔτος 2-3000 ζεύγη χειροκτίων.

***

Ὁ υἱὸς τοῦ Ροκφέλερ ἔχει τὴν μανίαν τῶν γιλέκων. Φημίζεται διὰ τὴν κομψότητα αὐτῶν ἀλλάσσει τρία τοὐλάχιστον καθ' ἑβδομάδα καὶ ἔχει πρὸς κατασκευὴν αὐτῶν ἰδιαίτερον ράπτην. Τὸν ράπτην τοῦτον κρατεῖ οἱονεὶ φυλακισμένον εἰς μίαν ἐπαυλίν του, καὶ τὸν πληρώνει δι' ἕκαστον γελέκον 60 δολλάρια.

***

Ὁ υἱὸς Ἰάκωβος Χορέϋ φημίζεται διὰ τὴν κομψότητα τῶν ὑποδημάτων του. Ἔχει πόδια κομψότατον. καὶ ἰδιαίτερον ὑποδηματοποιὸν, κατασκευάζοντα ὑποδήματα μόνον δι' αὐτὸν καὶ κανένα ἄλλον.

Γρεβενὰ «Ἀπελπις Μονασητριώτισσα»

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΒΟΥΒΑΙΝΟΝΤΑΙ

Ἕνας γέρος Γάλλος ὑποδηματοποιὸς ἐθεωρεῖτο ὁ πλέον ἄοφοβος τοῦ χωριοῦ του. δυὸ δὲ νέοι ἠθέλησαν νὰ τὸν δοκιμάσουν.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς προεποιήθη τὸν νεκρὸν καὶ ὁ ἄλλος ἐπῆγε καὶ τοῦ ἐπρότεινε νὰ μείνῃ μαζὶ μὲ τὸν ὑποτιθέμενον νεκρόν.

Ὁ ὑποδηματοποιὸς ἐδιάζονταν νὰ τελειώσῃ μιὰ παραγγελία τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑποσχεθῆ, ὅτι θὰ τὴν εἶχεν ἕτοιμη ὡς τὸ πρωΐ καὶ γιὰ τοῦτο πῆρε τὸ δέρμα καὶ τὰ ἐργαλεῖά του καὶ ἄρχισε νὰ ἐργάζεται δίπλ' ἀπὸ τὸ φέρετρο.

Κατὰ τὰς δώδεκα τὸ βράδυ πῆρε ἕναν καφὲ γιὰ νὰ ξαγρυπνήσῃ κι' ἔπειτα ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασία του. Κατὰ τὴν μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα. ὅταν εἶχε ξαγρυπνήσῃ τελείως ἀπὸ τὴν ἐνέργεια τοῦ καφὲ. ξεχνῶντας ὅτι εὑρίσκεται δίπλα ἀπὸ νεκρὸν ἄρχισε νὰ τραγουδάῃ ἕνα εὐθυμο τραγοῦδι συνοδευόντας το μὲ τὸ ρυθμικὸ κτύπημα τοῦσφυριοῦ του.

Ἀμέσως ὁ νεκρὸς ἠγέρθη καὶ εἶπε μὲ βαθειὰ φωνή.

— Ὅταν εὑρίσκεται ἕνας ἐνώπιον νεκροῦ δὲν τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ τραγουδάῃ.

Ὁ ὑποδηματοποιὸς σηκώθηκε μ' ὅλη τὴν ἀπάθεια. ἔδωσε μιὰ δυνατὴ χτυπιὰ μὲ τὸ σφυρί του εἰς τὸ κεφάλι τοῦ ἀποκοιμισθέντος νεκροῦ καὶ τοῦ εἶπε.

— Ὅταν ἕνας εἶνε νεκρὸς δὲν τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ὁμιλῇ.

Ἦταν ἡ τελευταία φορὰ αὐτὴ, ποῦ ἐπεχείρησαν νὰ φοβίσουν τὸν ὑποδηματοποιόν.

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

Εἴχαμε ἐξαντλήσει κάθε θέμα συζητήσεως, ἐσωπάσαμε ἐγὼ καὶ ὁ φίλος μου προχθὲς τὸ βράδυ, ποῦ καθόμαστε εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ γνωστὰ κέντρα τῆς Ὁμονοίας καὶ ἐλάβαμε στάσι ὅπως λέν τὰ μυθιστορήματα, ὀνειροπόλον, δηλ. κοιτούσαμε μπροστά μας, χωρὶς νὰ βλέπομε τίποτε, ὅταν ἔξαφνα ὁ φίλος μου, τὸν ὁποῖον ἐξύπνησε ἀπὸ τὴν νάρκην μιὰ αἰφνιδία φωτεινὴ ἰδέα φαίνεται, κατέφερε τὸ χέρι του πάνω στὸ μάρμαρο τοῦ τραπεζιοῦ καὶ ἀνεφώνησε·

— Ἐσυλλογίσθης ποτὲ αὐτὸ τὸ θαῦμα, Μερακλῆ;

— Ποιὸ θαῦμα;

— Πῶς ζοῦμε ἐμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι. Τὸ ἐσυλλογίσθης;

— Δὲν τολμῶ νὰ συλλογισθῶ πῶς ζοῦμε, διότι τότε ἀφεκτὸς θὰ παύσω νὰ ζῶ...

— Ἄφησε τ' ἀστεῖα καὶ ἄκου με. Λοιπὸν, ἡ ἀέρας γεμάτος σκόνη δηλ. μικρόβια καὶ ἀσθένειες, τὸ νερὸ ἀκάθαρτο, φρῶν, ἡ πάστες, τῶν καθὼς πρέπει ζαχαροπλαστείων ἰδίως, ἔχουν κατσαρίδες, ἀράχνες, μυῖγες καὶ ἴσως καὶ φειδάκια, τὰ φρούτα, τὰ κρέατα καὶ ὅ,τι ψωνίζομαιν ἐκτεθειμένα εἰ; τῆς μυῖγες καὶ τὰ ἑκατομμύρια τὰ μικρόβια ποῦ κουβαλοῦν ἐπ' αὐτῶν, τὸ κρασί, τὸ ψωμὶ νοθευμένα — ὅλα ψεύτικα, βρωμερά, γεμάτα μικρόβια καὶ ἀρρώστειες. Τὰ συλλογίσθηκες αὐτὰ σοβαρῶς ποτὲ; Καὶ δὲν σοῦ ἐγεννήθη ἡ ἀπορία ποῦ κατορθώνομεν καὶ ζῶμεν μέσα στὴν Ἀθήνα; Ἐφαντάσθης ὅτι μιὰ μόνο μυῖγα μπορεῖ ν' ἀφήσῃ στὴν ἄκρη μιᾶς ρώγας σταφυλιοῦ 35,000,000 μικρόβια τὸ ὁποῖα τρῶμε; Τώρα πολλαπλασίασε τὸν ἀριθμὸν αὐτὸν μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ρωγῶν ἑνὸς τσαμπιοῦ ἢ δύο ἢ τρῶν, ἂν τρῶς πολλὰ σταφύλια, πρόσθεσε τὰ δισεκατομμύρια τῶν μικροβίων τοῦ ἀέρος, ποῦ ἀναπνέεις, τὰ μικρόβια τοῦ γάλακτος καὶ τοῦ νεροῦ, τὰ δηλητήρια ἀπὸ τὰ ἀκαθαρσιέστερα μαγειρικὰ σκεύη καί...

— Καὶ βάλε μιὰ πέτρα στὸ λαιμό σου καὶ πήγαινε στὴ θάλασσα...

— Στάσου, βρὲ ἀδερφέ. Καὶ λές μου ἂν δὲν εἶνε θαῦμα πῶς ζῶμεν.

Ἔχωμήλωσε τὸ κεφάλι του, ἐκύτταξε τὸ ποτήρι τῆς μπύρας ποῦ πρὸ ἡμισείας ὥρας εἶχεν ἀδειάσει, τὸ σήκωσε καὶ κινῶντάς το μὲ ὕφος διαμαρτυρίας, μοῦ ἔλεγε.

— Ναί. Ἀκόμα καὶ ἡ μπύρα εἶνε δηλητήριο. Ἐδιάβασες στὴς ἐφημερίδες τὴ χημικὴ ἀνάλυσι τοῦ περιέργου αὐτοῦ ποτοῦ, ποῦ μᾶς προσφέρουν; Σωστὸ δηλητήριο. Τέλος πάντων δὲν μπορεῖ νὰ ἐπέμβῃ ἡ ἀστυνομία καὶ νὰ σταματήσῃ τὴν φρικώδη αὐτὴν ἐκκοπάλευσιν; Θὰ ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι ὅλοι οἱ καταστηματάρχαι, ἐργοστασιάρχαι, ξενοδόχοι, καὶ ζαχαροπλάστα νὰ μᾶς δηλητηριάζουν; Σὲ βεβαιῶ ὅταν ἐδιάβασα τί καὶ τί ἔχει ἡ μπύρα, ποῦ πίνομεν, μοῦ σηκώθηκαν ἡ τρίχες ἀπὸ τὴν ἀνατριχίλα καὶ συγχρόνως ἀπελπίσθηκα γιὰ τὴν ἐγκληματικὴν ἀπάθειαν τοῦ Ρωμηοῦ, ὁ ὁποῖος ἀρκεῖται μόνο νὰ συζητῇ χωρὶς νὰ διαμαρτύρεται ὅπως πρέπει. Πεθαίνουν, λέει, δέκα χιλιάδες τὸ χρόνο φθισικοὶ στὴν Ἑλλάδα. Εἶτε

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΦΛΟΓΑ

Ένα βαθύτατο εἰς δραματικότητα, μαγευτικὸν εἰς λεπτότητα, γεμάτο ἀλήθεια καὶ πραγματικότητα εἰς ψυχολογικὴν ἀνάλυσιν διήγημα ἀπὸ τοῦ τοῦ διακεκριμένου σημερινοῦ Ἄγγλου συγγραφέως

ΚΟΣΜΟ ΧΑΜΙΛΤΩΝ

Τὸ θελκτικὸ, ἀργυρόμηχο γέλοιο τῆς Κας Μάντισων, εἶχε τὴ δύναμι νὰ κάψῃ τοὺς διαβάτας γὼ γυρίζιονν τὰ κεφάλια τους κ' ἔπειτα νὰ ἐξακολουθοῦν τὸν δρόμο τους μὲ μίαν ἔκφρασιν εὐχαριστήσεως εἰς τὸ πρόσωπο ὡσάν ν' ἄρπαζαν στὸν ἀέρα μιὰ νότα τῆς ἀνοίξεως.

Ἡ ἐνέργειά του ὅμως ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐπερίμενε γιὰ μερικὲς ὧρες εἰς τὸ διαμέρισμά της, ἦτο ἐντελῶς διάφορος. Καθὼς ἄνοιξεν ἡ ἐξώθυρα καὶ τὸ γέλοιό της ἐκύλισε μέσα εἰς τὸ σαλόνι, ἐκεῖνος ἔσβυσε τὸ φῶς, ἔτρεξεν ἐλαφρὰ σὰ λαγὸς μέσα εἰς τὸ δωμάτιο κ' ἐκρύφτηε πίσω ἀπὸ τῆς βαρειὲς κουρτίνες ποῦ ἦσαν κρεμασμένες κάτω ἀπὸ τὸ τόξο τοῦ σαλονιοῦ.

Ἀκόμα κ' ἂν τὸ μικρὸ ρολόγι, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο πάνω εἰς τὴν ἐταζὲρ, ἀνάμεσα ἀπὸ φωτογραφίες μὲ ἀσημένιες κορνίζες, δὲν ἐσήμαινε τέσσαρες θὲ μποροῦσε κανεὶς εὔκολα νὰ καταλάβῃ πόσο ἀργὰ ἦταν, κιττάζοντας τὸ πρόσωπο τῆς Κας Μάντισων. Εἶχε τὴν κουρασμένην ἔκφρασι γυναίκας ἡ ὁποία ἔκλεψεν ἐπιμόνως τῆς ὧρες τῆς νύχτας. Τὰ μάτια της ἔπλεον μέσα εἰς βαθεῖς ἥσκιους, τὸ δὲ πρόσωπόν της εἶχε μιὰ χλωμάδα, τὴν ὁποίαν κανένα φτειασίδι δὲ θὰ μποροῦσε νὰ κρύψῃ.

Ὁ Λάνγκτων ἦταν μαζί της ὅπως συνήθως—ὁ Λάνγκτων ὁ ἀθλητικὸς, μεγαλοπρεπὴς ἄνδρας μὲ τὰ ξανθιὰ μαλλιὰ, ὁ ὁποῖος μὲ ὅλη τὴν πολυτέλειαν τῆς περιβολῆς του, τὴ γαλήνη καὶ τὴν ἄταραξία του ἔμοιαζε σὰν ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς Θεος, ὁ ὁποῖος, ἐπήδησε ἀπὸ κάποιο μουσεῖο μέσα εἰς τὴ σημερινὴ ζωὴ—ὁ Λάνγκτων ὁ Νεο - Ὑορκέζος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα συνέδεον τόσο πολὺ μὲ τὸ ὄνομα τῆς Κας Μάντισων ἡ κακὲς γλῶσσες ὅλου τοῦ καλοῦ κόσμου, ποῦ ἐσύχναζεν εἰς τοὺς χοροὺς καὶ εἰς τὸ κλόμπ.

Ἡ Κα Μάντισων ἄναψε τὰ ἠλεκτρικὰ. ἐσταθηκε ἀποκάτω ἀπὸ τὸ φῶς γιὰ μιὰ στιγμὴ λάμποισα ἀπὸ νεότητα καὶ ὡμορφιὰ κ' ἔπειτα ἐκύτταξε τὰ κατακτητικὰ μάτια τοῦ Λάνγκτων μὲ μίαν ἔκφρασιν ἱκεσίας, ἡ ἀποία θὰ ἐγίνετο δεκτὴ ἀπὸ οἱονδήποτε ἄλλον ζωντανὸν ἄνθρωπον.

— Νομίζω ὅτι καλλίτερα θὰ ἦταν νὸ μὴ ἐρχόσουν ἀπόψε, τοῦ εἶπε. **Σὲ παρακαλῶ...»**

Ὁ Λάνγκτων ἔδγαλε τὸ παλτό του μὲ **τὴν γοῦνα** καὶ τὸ πέταξε πίσω **ἀπὸ τὸ σοφᾶ.**

Ἡ νέα κυρία τὸ σήκωσε καὶ τὸ ἅπλωσε στὰ χέρια της νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ τὸ ξαναφορέσῃ.

— Εἶνε τέσσαρες ἡ ὥρα, εἶπε, καὶ εἶμαι πολὺ κουρασμένη. Ἐκτὸς τούτου ὅμως ἡ ὥρα εἶνε ἐντελῶς ἀκατάλληλος γιὰ μιὰ κυρία καθὼς πρέπει νὰ δέχεται κυρίους σὰν ... ξέρω κ' ἐγὼ πῶς νὰ σὲ ὀνομάσω.

Μὲ ὑπέροχον ἀναίδειαν, κερασμένην ὅμως μὲ τὴν περιποιητικότητα ἐκείνην τὴν ὁποίαν ὁ Λάνγκτων εἶχεν ἀναβιβάσῃ εἰς τέχνην, ἐπῆρε τὸ παλτό του καὶ τὸ πέταξε πάλι πίσω.

— Πὲς τὴν ἀλήθεια καὶ ντρόπιασε τὸ σατανᾶ, εἶπε. Ὀνόμασέ με εἰδωλολάτρην.

Ἔπειτα διέσχισε τὸ δωμάτιο καὶ πῆγε εἰς τὴν γνωστὴ του θέσι, ὅπου εὑρίσκονταν τὰ σπίρτα, ἐπῆρε ἕνα κ' ἄναψε τὸ σιγάρο του.

— Μὴ σὲ παρακαλῶ, Χάρρυ. Σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ δείξῃς τῆς πλάτες σου ἀπόψε. Μὴν εἶσαι πάν τα ἀπερίσκεπτος.

Κι' ἔστεκε μπροστά του ἐλαφρότατη, γεμάτη γλύκα.

Ὁ Λάνγκτων ἦτο ὁπωσδήποτε τέλειος εἰδωλολάτρης — ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἐπιθυμοῦσε καὶ ἀπέκτα — ποῦ δὲν ἐλογάριαζεν ἄλλον ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του. Τὴν νέαν αὐτὴν, ἂν καὶ ἦταν σύζυγος ἑνὸς ἄλλου ἀνδρὸς, τὴν θεωροῦσε κτῆμά του. Ἐχάφεψε μαζί της τόσες ὧρες καὶ ἡ εἰκόνα της ἀκόμα ἔστριφογύριζε μέσα στὸν νοῦ του. Ἐπέταξε τὸ σιγάρο του καὶ τὴν ἐπλησίασεν· ἐπέρασε τὰ χέρια του κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη της, τὴν ἐσήκωσεν ἐλαφρὰ ὅπως ἦταν καὶ τὴν ἐφίλησε στὰ χείλη.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀπάντησίς μου, εἶπε γελῶντας καθὼς τὴν ἄφινε κάτω.

Ὁ κόσμος, ὁ ὁποῖος κάθε βράδυ παρηκολούθει τὴν κυρία Μάντισων εἰς τὴ Λέσχη τοῦ Χοροῦ μαζὶ μὲ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν, δὲν θὰ ἐξεπλήσσετο ἂν τοὺς ἔβλεπε τὴν στιγμὴν αὐτή.

Ἐκείνη ἐκοκκίνησεν ἀπὸ θυμὸν κ' ἔφερε τὸ χέρι της εἰς τὰ χείλη της.

— Βάρβαρε, ἀνέκραξεν. Εἶσαι βάρβαρος.

Ὁ Λάνγκτων ἔσπασε στὰ γέλοια καὶ τῆς χτύπησε ἐλαφρὰ τὸ μάγουλο μὲ τὸ δάχτυλό του. Εἶχε λάβει τὴν στάσιν ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐνόμιζεν ὅτι ἐπλήρωσε καὶ ἠγόρασε τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιθυμίας του.

Γιὰ πρώτη τώρα φορὰν ἡ Κίττυ Μάντισων ἀνεκάλυψεν ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐθεωροῦσεν ἐπιλῶς ἐκκεντρικότητα, ἦτο πραγματικὸς τὸ χειρότερον εἶδος τῆς ἀδιαχρισίας.

— Πρέπει νὰ φύγῃς, τοῦ εἶπε. Πρέπει.

— Δὲν ξέρω τί θὰ πῇ ἡ λέξις αὐτὴ, εἶπεν ὁ Λάνγκτων χαϊδεύοντάς την καὶ πάλι στὸ μάγουλο.

Ἡ τρομαγμένη νέα ἐχτύπησε τώρα τὸ πόδι της

— Ἂν δὲ φύγῃς ἀμέσως θὰ τηλεφωνήσω κάτω τοῦ θυρωροῦ νἀλθῇ ἀπάνω νὰ μὲ βοηθήσῃ. Αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος τρόπος νὰ μεταχειρισθῇ κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο σὰν κ' ἐσένα.

Ὁ Λάνγκτων ἐγέλασε.

— Ἄ, ἀγαπημένο μου πλασματάκι, τῆς εἶπε. Νομίζω, ὅτι προσπαθεῖς τώρα νὰ θυμώσῃς κ' αὐτὸ σὲ κάνει **τόσον ὡραιότερη.**

Ἄναψε τώρα ἄλλο σιγάρο κ' ἀκούμπησε τὸν ἀγκῶνά του πάνω στὴν ἐταζὲρ σιμὰ εἰς τὸ ρολόγι τί ὁποῖον ἐφαίνετο ὡς νὰ τὸν ἐκύτταζε μὲ διάπλαστην ἔκπληξι. Ἔμοιαζε, καθὼς ἦταν ὀρθὸς ἐκεῖ, σὰν ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς θεὸς περισσότερον ἀπὸ κόθε ἄλλη φορὰ τώρα. Τὸ ὕφος του καὶ ἡ ρῶμη του ἦταν κάτι θαυμάσιο, ἡ δὲ ἀνικανότης του νὰ πιστεύσῃ ὅτι δὲν ἦτο ἐπιθυμητὸς κάτι ὑπέροχο.

Ἀκόμα καὶ μέσα εἰς τὸ θυμό της καὶ τὸν πανικὸ ποῦ ὁλόενα ἠξέπανε, ἡ Κίττυ Μάντισων διεσκέδαζε σχεδὸν ἀναγνωρίζουσα πόσο ἀστεῖαι θὰ ἦσαν οἱ προσπάθειαι τοῦ ἀδυνάτου ἐκείνου ἀνθρώπου, τοῦ θυρωροῦ, ἐναντίον τοῦ γίγαντος αὐτοῦ, τοῦ γεμάτου νειάτα.

Ἦταν πολὺ ἀξιοθαύμαστος, ἐσκέφθη, γιὰ πολλοὺς λόγους, μερικοὶ τῶν ὁποίων δὲν ἄρχισαν ἀκόμη νὰ φαίνωνται εἰς τὸν χαρακτῆρά του καὶ οἱ ὁποῖοι θὰ ἀνεφαίνοντο ἀμέσως μόλις περνοῦσε τὴν περίοδον τοῦ «κακοανατεθραμμένου παιδιοῦ» καὶ ἀν σημειώπαιζεν ἕνα ἢ δύο ἀπὸ τὰ σκληρὰ γεγονότα ἀτινα μᾶς παρουσιάζει ἡ ζωή. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἦταν παρὰ ἕνα θαυμάσιο ζῶον, εἰς τὸ ὁποῖον ὅλα ἐφαίνοντο εὔκολα καὶ ποῦ ἦταν πάντοτε φορτωμένο χρήματα. Δὲν εἶχε ποτέ του δοκιμάσει τὴν πειθαρχίαν ἀλλὰ πάντοτε ἐπίστευεν ὅτι ἂν δὲν τοῦ ἐδίδετο κάτι ποῦ ἐπιθυμοῦσε, θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ἀγοράσῃ.

Τοιουτοτρόπως ἡ Κα Μάντισων, μὲ τὴν ἀλάθητον διαίσθησιν τὴν ὁποίαν ἔχουν αἱ γυναῖκες καὶ ἡ ὁποία καμμιὰ φορὰ ἀντικαθιστᾷ τὴν ἔλλειψιν πείρας προέβη εἰς μίαν ἀκόμη ἐκείαν.

— Δὲν σοῦ ζητῶ νὰ πᾷς σπίτι σου, εἶπε, μόνο ἐπειδὴ εἶμαι πολὺ κουρασμένη. Ὑπάρχει καὶ ἄλλος λόγος. Μὲ παρακολουθοῦν. Ἐὰν μοῦ ἔχεις τὸν ἐλάχιστο σεβασμό, σὲ παρακαλῶ, φύγε, πήγαινε σπίτι σου.

— Σεβασμό ; τὴν ἐρώτησε.

Ἡ λέξις αὐτὴ ἐφάνηκε πολὺ ἀστεία εἰς τὸν Λάνγκτων, ὁ ὁποῖος ἐκουράσθηκε ἀκούοντάς την νὰ τὸν παρακαλῇ νὰ πάῃ σπίτι του καὶ τὸν ἔκαμε νὰ ὀργισθῇ.

— Δὲ σοῦ ἔχω ἀπολύτως κανέναν σεβασμόν, τῆς εἶπε. Εἶσαι μιὰ ἀπὸ τὴς γυναῖκες ἐκείνες ποῦ νομίζουν ὅτι μποροῦν νὰ κάμουν ἕναν ἄνδρα νὰ γείνῃ σκυλάκι τους καὶ νὰ ἀκολουθάῃ τὰ ἴχνη τῶν τακουνιῶν τους μέρα νύχτα χωρὶς ἄλλην ἀμοιδὴ ἀπὸ ἕνα χάιδεμα στὸ κεφάλι ἢ ἕνα σβολάκι ζάχαρι στὸ στόμα Ἴσως ὑπάρχουν ἄνθρωποι πρόθυμοι νὰ παίξουν τὸν ρόλον αὐτὸν, ἀλλὰ, γιὰ τὸ Θεὸ, ἔχεις μεγάλο λάθος ἂν νομίζῃς ὅτι κ' ἐγὼ εἶμ' ἕνας ἀπ' αὐτούς... "Ακουσέ με τώρα μόνο γιὰ λίγα λεπτὰ. Μὲ ἐξέλεξες μέσ' ἀπὸ τὸ πλῆθος, μ' ἔκαμες νὰ πιστεύσω ὅτι μ' ἀγαπᾷς καὶ μὲ καταλαβαίνεις, μ' ἄφησες νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου, νὰ χορέψω μαζί σου ὧρες κ' ἔπειτα κ' ἐγὼ δὲν ξέρω γιατί διάολο — γιὰ κάποια ἴσως οἰκογενειακή σου φασαρία, γιὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἔχω τὸ ἐλάχιστο ἐνδιαφέρον, νομίζεις, ὅτι μπορεῖς νὰ μοῦ κλείσῃς τὴν πόρτα σου κατάμουτρα καὶ νὰ μοῦ εἰπῇς νὰ πάω σπίτι μου σὰν καλὸ παιδί. Ἔχεις ὅμως μεγάλο λάθος. Ξέρεις ὅτι δὲ δίνω παντάρα γιὰ τί· ποτε. Πές με βάρβαρο καὶ εἰδωλολάτρη, ἂν θέλῃς, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἤσουν ἀρκετὰ μεγάλη ὥστε νὰ καταλαβαίνῃς ὅτι ὁ πολιτισμὸς γίνεται θρύψαλα καὶ φεύγει ἀπὸ ἕναν ἄνδρα σὰν κ' ἐμένα ὅταν μιὰ γυνοῖκα σὰν κ' ἐσένα τὸν βάνῃ σὲ πειρασμούς. Ἄ, δὲ σ' ἀρέσει ἡ λέξι αὐτὴ, τὸ καταλαβαίνω, ἄλλα σὲ βεβαιῶ ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ ἀληθινὴ λέξι, ἡ ἔντιμη λέξι—τὸ ξέρεις πολὺ καλά. Δὲν εἶμαι παιδάκι ποῦ θγαίνει γιὰ πρώτη φορὰ στὸν κόσμο. Εἶμαι ἕνας εἰδωλολάτρης, ἕνας βάρβαρος, πρέπει νὰ τὸ παραδεχθῇς.

Τὴν ἄρπαξε καὶ πάλι τώρα στὰ χέρια του, τὴν ἐξαναφίλησε καὶ ἐξηκολούθησε·

— Ἐσὺ ἔφερες τὰ πράγματα σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο καὶ τώρα δὲν ξέρεις τί νὰ πῇς. Ἔθεσα στὴ διάθεσί σου τὰ χρήματά μου, τὸν καιρό μου καὶ μοῦ ἐθάμπωσες τὰ μάτια. Ἔπαιξες ἐλεύθερα μὲ τὰ αἰσθήματά μου καὶ μ' ἔκαμες νὰ τρελλαθῶ γιὰ σένα — τώρα πρέπει νὰ μὲ πληρώσῃς γιὰ ὅλ' αὐτά. Ὑπάρχουν πολλὲς τέτοιου εἴδους γυναῖκες, καὶ μένη, ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ κοροϊδέψουν τὸν Χάρρυ Λάνγκτων, πίστευσέ με.

Τὴν ἄφησεν ἄφοῦ τῆς ἐκτύπησεν ἐλαφρὰ τὸν ὦμο καὶ κάθησεν εἰς τὸ πλέον ἀναπαυτικὸ κάθισμα μὲ τρόπο σὰ νὰ ἔλεγε·

— Ὅ,τι εἶχα νὰ πῶ τὸ εἶπα. Τέλειωσε.

Καὶ ἡ Κίττυ Μάντισων ἀνεγνώρισε τώρα ὅτι ἦταν ἡ σειρὰ τῆς νὰ πῇ τὴν ἀλήθεια. "Οσα ἄκουσεν εἰπωμένα μὲ τόσο κρύα καρδιὰ τὴν εἶχαν πληγώσει βαθύτατα· ἀλλὰ δὲν ἦταν ἡ ἐπιθυμία νὰ δικαιωθῇ ἀπέναντι τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ποῦ τὴν ἔκανε νὰ σύρῃ ἕνα κάθισμα καὶ νὰ καθήσῃ ἀπέναντί του μὲ τὰ μάτια της θυθισμένα στὰ δικά του. Κανεὶς ἄλλος δὲν μποροῦσε νὰ ξέρῃ ὅπως αὐτὴ ἡ ἰδία ὅτι εἶχε φθάσει πλέον εἰς τὸ μέσον τῆς ζωῆς της. Ἐθρέθηκεν εἰς τὴ θέσιν αὐτὴν χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ καὶ ἐξεπλάγη. Ὡς τώρα ἀπατοῦσε τὸν ἑαυτόν της πιστεύοντας ὅτι εὑρίσκετο πολὺ μακρυὰ ἀκόμα ἀπὸ τὸ μέσον τῆς ζωῆς καὶ ὅτι δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ ἀνησυχῇ γιὰ τίποτε ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ διασκεδάζῃ ξέγνοιασση καὶ νὰ κλείνῃ τὰ μάτια της πρὸς τὰς συνεπείας.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε. Μοῦ ἐφέρθηκες μ' ὅλη τὴν εἰλικρίνεια. Τώρα εἶνε ἡ σειρά μου. Ἐξετάζοντας τὰ πράγματα σὰν ξένη βλέπω ὅτι δὲν μπορῶ νὰ σὲ κατηγορήσω γιὰ τὴ γνώμη ποῦ ἔχεις σχηματίσει γιὰ μένα. Ἦλθα εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκη γιατί εἶχα ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ διασκεδάσω. Διανοητικῶς καὶ φυσικῶς ἔπρεπε νὰ μείνω ὑγιής. Σὲ ἐξέλεξα ἀπὸ τὸ «πλῆθος», ὅπως λές ὁ ἴδιος, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ σὲ ἀγαποῦσα. Ὑπάρχουν στιγμαὶ εἰς τὴν ζωὴν τῶν γυναικῶν, ποῦ ὁ πόνος καὶ ἡ ἀπελπισία τῆς ἐξοργίζουν πολὺ — ὅταν ἀνακαλύπτουν ὅτι ἀγαπῶνται καὶ ὅτι καὶ

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 13ην σελίδα)

ΠΕΤΡΟΥ ΝΗΣΩΤΗ

Ο ΤΖΙΜ ΠΑΠΠΑΣ

«Πρωτότυπον Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα περιγράφον τὴν ζωὴν ἑνὸς Ἕλληνος στὴν Ἀμερική).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΟΝΑΞΙΑ

Ἡμέρες περνοῦσαν, ἑβδομάδες, μῆνες καὶ ὁ Τζὶμ Πάππας ἐξηκολούθει ἐξωτερικῶς τὴν ἴδια ἡμερήσιαν καὶ ἡσυχὴν ζωή. Τώρα ἔγραφε, ἐδημοσίευε, ἐλληρώνετο καλά. Ἔγεινε καὶ αὐτὸς μέλος τοῦ μεγάλου φιλολογικοῦ κύκλου τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐταχτοποίησε τὴ ζωή του καὶ ἔδιδε τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου τοῦ εὐχαριστημένου, ὁ ὁποῖος εὐδοκιμεῖ καὶ ἐπιτυγχάνει εἰς τὸ στάδιόν του. Γιὰ πολλοὺς νέους συγγραφεῖς ποῦ ἤρχιζον τὸ στάδιόν των, ἦτο ὁ εὐνοούμενος τῆς τύχης, ὁ ὁποῖος καίτοι ξένος κατώρθωσε νὰ κερδίσῃ τὴ φιλία ἀνθρώπων μὲ ἐπιρροὴ, ποῦ τὸν ὑπεστήριζον καὶ οἱ ὁποῖοι ἐνδιεφέροντο γιὰ τὸ στάδιόν του. ἐπειδὴ ὁ κ. Ἔντριους τὸν εἶχε συστήσει εἰς πολλοὺς συναδέλφους του καὶ δὲν ἔπαυνε νὰ τὸν βοηθῇ ὅσο μποροῦσε.

Καὶ μ' ὅλ' αὐτὰ ὁ Τζὶμ Πάππας δὲν ἦταν εὐτυχισμένος. Ἐγύριζε τὸ βράδυ σπίτι του — ἀπὸ ἕνα γλέντι, ἕνα χορὸ, μιὰ οἰανδήποτε διασκέδασιν καὶ ἡ μάσκα τῆς εὐθυμίας ἔπεφτε. Κάθονταν μπρὸς στὸ τραπέζι του μὲ τὸ κεφάλι βαρὺ καὶ συλλογίζονταν —συλλογίζονταν ματαίως κάθε βράδυ τί θὰ μποροῦσε νὰ τὸν γιατρέψῃ. Γιατ' ἦταν ἄρρωστη ἡ ψυχή του καὶ ἦταν βαθειὰ πληγωμένη ἡ καρδιά του. Τώρα ἔβλεπε, τώρα ὡμολόγει εἰς τὸν ἑαυτόν του, ὅτι δὲν ἐπερίμενε ποτὲ ἡ ἐξομολόγησίς του πρὸς τὴν ὡραίαν Ντόρυ Λούησον νὰ φέρῃ τὰ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἠθχετο ἡ ψυχή του. Τώρα ὅμως ἔπρεπε τὸν ἔρωτα ποῦ εἶχε μέσα του νὰ τὸν ξερριζώσῃ ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο μαζὶ μ' αὐτὴν νὰ ξερριζώσῃ τὴ ζωή του. Τοῦ τὸ ἐπέβαλλεν ἡ φιλοτιμία του, ἡ ἀξιοπρέπειά του. Ἡ Κα Λούησον τοῦ ἔθειχνε κάθε μέρα καὶ περισσότερο ὅτι θὰ ἦτο εὐτυχὴς ἂν τὸν ἔβλεπεν ἕνα φίλο της ὅπως καὶ πρώτα, τὸν ἐπλησίαζε τώρα μὲ ὀλιγωτέραν διαχυτικότητα, ἐμετροῦσε τώρα τὰ λόγια της, τὰ ἐξέταζε πρὶν τὰ πῇ γιατὶ δὲν ἤθελε — ἐφαίνοντο πῶς δὲν ἤθελε, νὰ ἰδῇ καιμιὰ ἔκρηξι μπροστά της. Καὶ ὁ νέος ἐπέμενε μέχρεις ὅτου ἔφθασεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ ταπεινωθῇ. Ἐπροσπάθησε νὰ τὴν βλέπῃ συχνότερα καὶ μιὰ δυὸ φορὲς ὁ οἰκονόμος τοῦ εἶπε ὅτι «ἡ κυρία ἔλειπε». Ἦταν ψέμα. Τὸ ἐξηκριβίωνε ὁ ἴδιος γιατὶ ἐστάθηκε μὲ τὴν ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονὴ τοῦ ἐρωτευμένου εἰς τὴν γωνία ἀντίκρυ ἀπὸ τὸ σπίτι της, κρυμμένος ὥστε νὰ μὴ φαίνεται καὶ τὴν εἶδε ποῦ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι της. Κι' ἔπειτα πῆγε σπίτι του καὶ τῆς ἔγραψεν ἕνα γράμμα, τὸ ὁποῖον ἔσχισε καὶ δεύτερο, ποῦ ἔσχισε κι' αὐτό. Καὶ τὸ παιγνίδι αὐτὸ ἐπανελαμβάνονταν συχνότατα. Πολλὲς φορὲς ἐνόμισε πῶς ἔπῃρε μιὰν ἀπόφασι, ἀλλὰ δὲν ἀργοῦσε ὁ ἔρως του ξαφνικὰ νὰ σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ ξαναφανερωθῇ μέσα του ὡσὰν κῦμα, ποῦ τὸν ἐπλημμύριζε. Ἤρθε στὸ ὀξύτατο σημεῖο ποῦ φθάνει κάθε νέος σχεδὸν στὴ ζωή του — ἐπάλαιε καὶ ἐζητοῦσε νὰ ἀνῇξῃ, νὰ διαλύσῃ τὸ ἱερώτερο καὶ βαθύτερο αἴσθημα, ποῦ ἔτρεφε στὴν καρδιά του. Καὶ οὔτε ἡ ψυχικὴ ἐξάντλησις, ποῦ ἠκολούθει κάθε δυνατὴ φλόγα τὸν ἐχόρταινε. Τὴν ἐποιεῖνην ἡ φλόγα, ποῦ ἐφαίνετο πῶς ἔσβυσε ξανάναβε δομητικώτερη.

Καὶ ὅμως ἂν ὁ Τζὶμ Πάππας εἶχε τὴν δύναμι νὰ ἰδῇ μὲ γυμνὰ μάτια τὴν ἀλήθεια, θὰ ἔβλεπε, ὅτι ἡ Κα Λούησον, ὅταν τοῦ εἶπεν ὅτι τὸν ἤθελε φίλο, ἦτο καλλίτερα νὰ μείνουν ἁπλῶς φίλοι, ἔκανε μιὰ θυσία ἀληθινὴ τοῦ παρόντος ἀποβλέπουσα εἰς τὸ μέλλον. Πολλὲς φορὲς πρωτήτερα ἡ ἴδια κυρία ἄφησε θαυμαστάς της νὰ πέσουν στὰ δίχτια της, πυρασυρομένη ἀπὸ τὴ φυσικὴ φιλοτέχεια κάθε ὡμορφης γυναίκας καὶ τοὺς ἔβλεπε μὲ κρύα ματιὰ ἔπειτα νὰ κρυνιζίονται χάμου ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἰδανικοῦ καὶ τῶν ὀνείρων της. Καὶ στὸν Τζὶμ Πάπταν, ἄλλος ἐξαιρετικῶς, ἐφάνηκε διαφορετικὰ, ἐπειδὴ τὸν ἐκτιμοῦσε ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐπειδὴ ἡ πεῖρα τῆς ζωῆς τὴν ἔκανε προσεκτικώτερη καὶ τῆς ἔδινε τὴ δύναμι νὰ πνίγῃ τὴ φιλαρέσκειά της μέσα στὴ λογική. Αὐτὴ τὴ στάσι ὁ νέος τὴν ἔπαυρνε ταπεινωτική γιὰ τὸν ἑαυτό του. Οὔτε τὸν καθησύχαζεν ἡ διαβεβαίωσις ποῦ τοῦ προσέφερε μιὰ μέρα καὶ τοῦ τὴν ἐπανέλαβεν ἀργότερα πάλι μὲ ὕφος ποῦ ἀπέκλεινε κάθε διστογιὸ περὶ τῆς εἰλικρινείας της.

— Θὰ μὲ βρίζοστε ἂν ἐνομίζατε πῶς σᾶς θεωρῶ ὀχὶ ἄξιο ν' ἀγαπιθῆτε ἀπὸ μένα. Σᾶς ἐκτιμῶ τόσον πολὺ θέλω νὰ σᾶς μεταχειρισθῶ εἰλικρινῶς. Εἰσθε νέος καὶ πιστεύετε ἴσως ὅτι ἡ γυναῖκα ποῦπροσφέρει τὸ μάγουλό της στὰ φλογισμένα χείλη τοῦ ἄνδρα κάνει μεγαλείτερη θυσία καὶ δίνει περισσότερο ἢ ὅταν τοῦ προσφέρει τὸ φιλικώτερο χέρι. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἡ καρδιὰ ὑπάρχει μᾶλλον μέσα στὸ χέρι τῆς φιλίας. Πιστεύσατέ με.

— Ἀλλὰ τότε γιατὶ σπρώχνετε τὴν Γκλόρυ σὲ μένα ; Γιατί τῆς λέτε πῶς τὴν ἀγαπῶ ; Γιατὶ μοῦ ἐζητήσατε ἐπιμόνως νὰ μὴ τῆς πῶ ὅτι δὲν τὴν ἀγαπῶ ; ἀπαντοῦσε μὲ ἔξαψι ὁ Τζὶμ Πάππας.

— Ἐπειδὴ ἡ Γκλόρυ σᾶς ἀγαπᾷ. Ἐπείσθην ὅτι σᾶς ἀγαπᾷ ἀληθινά. Τέλος πάντων ἡ Γκλόρυ ἀνιχνεύεται, ἔτσι κατάλαβα, νὰ δέσῃ τὴ ζωή της μὲ τὴ δική σας. Σὰς ὁμιλῶ ἀντικειμενικῶς—σὰν καλὴ φίλη. Ἀφῆστε τὴν Καν Λούησον καὶ ἀγαπήσατε τὴν Γκλόρυ. Ἡ Κα Λούησον δὲν πιστεύει πλέον στὸν ἔρωτα. Ἡ Γκλόρυ πιστεύει.

Ἰδοὺ μὲ τί τρόπο ὁ Τζὶμ Πάππας κατώρθωνε καὶ κρατοῦσε τὴν Γκλόρυ. Ἀφ' ἑνὸς διὰ τῆς ἐπιμονῆς τῆς Κας Λούησον καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐπειδὴ δὲν τὰ εὕρισκε καὶ τὴ δύναμι νὰ ρίξῃ τὸν κεραυνὸν τῆς ἀλήθειας μέσα στὴ ζωὴ τῆς μικρούλας.

Κι' ἐπέρασαν τρεῖς ὁλόκληροι μῆνες μέσα σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ. μέσα σ' αὐτὴ τὴν πάλη. Καὶ θὰ περνοῦσαν περισσότεροι καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσεν ἴσως ὁ νέος ν' ἀφίνῃ τὴν ψυχή του μέσα στὴν ἀβεβαιότητα νὰ τρυαμίζεται ἂν δὲν συνέβαινε κάτι, ποῦ τὸν συνεκλόνισε, τὸν ἔκαμε νὰ σταθῇ καὶ νὰ κυττάξῃ καλλίτερα τὰ πράγματα.

Ἕνα πρωί, ἐνῶ ντύνονταν ἀκόμα καὶ κυττοῦσε ἔξω τὸν ἀνοιξιάτικον ἥλιον τοῦ Ἀπριλίου ποῦ ἔλαμπε πάνω στὴν φαιδρότητα καὶ ζωηρότητα ποῦ σκορποῦσε τῆς ἀνοίξεως ἡ γλύκα, ἔλαβε τὸ ἑξῆς γράμμα·

«Ἀγαπητέ μου,

Ἴσως θὰ ἐξεπλάγης καὶ σὺ πῶς τόσον καιρὸν ἐπέμεινα ματαίως. Ἐνόμιζα ὅτι μὲ τὴν ἐπιμονή του ἕνα κορίτσι μπορεῖ νὰ κερδίσῃ ἕναν νέον. Ἴσως ἐπερίμενα κιόλας μιὰ εὐκαιρία ποῦ θὰ μοῦ ἐπέτρεπε νὰ σοῦ δείξω τὴν ἀγάπη μου. Ἡ εὐκαιρία δὲν παρουσιάσθηκε. Ἤξερα πῶς ἀγαποῦσες καὶ πῶς ἀγαπᾷς τὴν Καν Λούησον, ἀλλὰ δὲν τὸ εἶπα κανενός. Δὲν ἔδειξα πῶς τὸ ξέρω, ἐπειδὴ ἔλπιζα πάντα καὶ ἐπειδὴ θὰ μὲ πλήγωνε νὰ δείξω πῶς τὸ πιστεύω. Σοῦ ἔδωσα ὀδυνηρὰς στιγμὰς, γιατὶ δὲν ἐδίσταζες πάντα νὰ μὲ πληγώσῃς μὲ τὴν ἀλήθεια. Βλέπω ὅμως ὅτι ἡ ἐπιμονή μου εἶνε περιττὴ πλέον καὶ ὅτι καλλίτερα θὰ ἔκανα ν' ἀποσυρθῶ. Καὶ τὸ κάνω εὐχαρίστως. Μὴ ζητήσῃς νὰ μὲ ἰδῇς πλέον. Δὲν θὰ μὲ ἰδῇς. Προπαντὸς πρὶν ταραχθῆς σιέψου καλὰ καὶ θὰ ἰδῇς, ὅτι μοῦ ἐπεβάλλετο νὰ σ' ἀφήσω ἥσυχον. Δὲν πρόκειται νὰ αὐτοκτονήσω ἢ νὰ κάμω κανένα ἀπονενοημένο διάπημα. Ἀπλῶς ἀποσύρομαι. Θὰ προσπαθήσω νὰ ζήσω μόνη μου. Σοῦ εὔχομαι μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ νὰ εὐτυχήσῃς. Θὰ εἶμαι πάντα φίλη σου, ἀδελφή σου.

ΓΚΛΟΡΥ»

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς ἦταν κατάπληξις. Ἂν ὑπῆρχε κατι ποῦ δὲν ἐπερίμενε δίβαια ὁ νέος ἦταν ἡ ἀπόφασις αὐτῆς τῆς Γκλόρυ. Ἐπῆρε τὸ γράμμα, πῆγε κ' ἐκάθησε ἀπὸ στὸ παράθυρο καὶ τὸ ξαναδιάβασε.

Τώρα τοῦ ἀπεκαλύπτετο ὅλη ἡ τραγωδία, τῆς ὁποίας κρυφὰ, μυστικὰ ἡ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΛΟΓΟΥΡΑ

Ο ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ

ΥΠΟ ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ

— Ἀπόψε ἔχω μεγάλην ὄρεξιν νὰ κάμωμεν μικρὸν περίπατον. Θέλεις ;

Χωρὶς νὰ ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς μελλονύμφου μου, ἀμέσως τὴν ἄρπαξα ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὴν ἔσυρα ἔξω. Ἐβαδίσαμεν πολὺ ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα. Ἐπήγαμε πολὺ μακράν. Πάντοτε ἐνηγκαλισμένοι, καὶ σταματῶντας ἐνίοτε ἵνα θαυμάσωμεν τὸ γραφικὸν θέαμα τοῦ πέριξ ὁρίζοντος. Τὴν ἠσθανόμην κάποτε ἀνασκιρτῶσαν εἰς τὴν ἀγκάλην μου, ὅταν ἤκουε τὰ γαυγίσματα τῶν κυνῶν, ἢ ὅταν μία ἀναιδὴς ἄκανθα ἐπεχείρει νὰ τὴν τσιμπήσῃ

Ὁ ἥλιος δύων κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐχρωμάτιζε μὲ τὰς χρυσᾶς του ἀκτῖνας τὰ μικρὰ σύννεφα, τὰ εὑρισκόμενα πρὸς τὴν δύσιν, καὶ ἐλάμπρυνε τὸν ὁρίζοντα μέχρι τοῦ μέσου σχεδόν. Μακρὰν, ἐφαίνετο γέρων βοσκὸς ὁδηγῶν τὸ ποίμνιόν του εἰς τὴν στάνην, ἐνῷ διαβάται ἐπὶ τῆς πλησίον δημοσίας ὁδοῦ, μὲ ταχὺ βῆμα ἐπανήρχοντο εἰς τὴν πόλιν μετὰ τὴν ἐργασίαν τῆς ἡμέρας. Ἄνωθεν τῶν κεφαλῶν μας τὰ πουλάκια μὲ τὰ τραγουδάκια των, ἐφαίνοντο ἀναπέμποντα ὕμνον εἰς τὸν δύοντα βασιλέα τῶν ἄστρων ἐνῷ ὁ ψίθυρος τοῦ ὀλίγου καθαροῦ ὕδατος, τοῦ ῥέοντος ἡσύχως εἰς τὸν πλησίον χείμαρρον, προσέθετε κάτι τι μαγικὸν εἰς ὅλον ἐκεῖνο τὸ θέαμα.

— Ἄς καθήσωμεν ὀλίγον ἐδῶ εἰς τὴν πρασινάδα αὐτὴν, τῆς εἶπα· Τί ὡραῖα ποῦ εἶνε.

Ἐκαθήσαμεν κοντὰ-κοντὰ ἐκεῖ εἰς τὴν ὄχθην τοῦ χειμάρρου, καὶ μαγευμένοι καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὴν ὡραίαν φύσιν, ἐπλέκαμεν τὸν ἔρωτά μας μὲ τὰ ὡραιότερα αἰσθήματα, καὶ μὲ τὰ ὡραιότερα ὄνειρα περὶ μέλλοντος.

Ὦ πόσον ζωηρῶς ἐνθυμοῦμαι τὴν Μαρί κα μου ἡ ὁποία μὲ τὰ ὡραῖα ἀγριολούλουδα ποῦ ἐμάζευσα καὶ τῆς εἶχα προσφέρει, ἐφαίνε το ὑπνωτισμένη, μὲ τὴν ψυχὴν πλέουσαν εἰς θάλασσαν εὐτυχίας. Μὲ πόσον θέλγητρον ἡ φωνή της μοῦ ἔλεγε σιγὰ-σιγὰ «θὰ σ' ἀγαπῶ αἰωνίως».

Ἐτόλμησα τότε νὰ τῆς ζητήσω ἕν, μόνον ἓν ἀθῶον φίλημα. ὡς ἐπισφράγισιν τοῦ ὀνείρου μας.

— Ἄ, ὄχι ἐδῶ, μοῦ εἶπε σιγανὰ, ἂν μᾶς ἔβλεπε κανείς ;

Ἀνεγέρθημεν μαζὺ, ἐβαδίσαμεν πάλιν, ἐφθάσαμεν εἰς ἄλλο τώρα μέρος, μαγευτικώτερον τοῦ πρώτου, καὶ ἐκεῖ κάτωθεν μιᾶς φουντωμένης κερασιᾶς τῆς ἐπανέλαβον

— Κι' ἐδῶ φοβᾶσαι, Μαρίκα μου ;

Ἔκλινεν ἐκείνη ἀμέσως εἰς τὴν ἀγκάλην μου καὶ μοῦ ἔτεινε τὸ ὡραῖον της προσωπάκι. Ἐγὼ δὲ μεθυσμένος ἀπὸ τὰ μύρα τὰ ὁποῖα ἐξέπεμπε τὸ ὡραῖον σῶμα της τὴν ἐσφιξα δυνατὰ εἰς τὴν ἀγκάλην μου καὶ ἔθεσα τὰ χείλη μου ἐπὶ τῶν ἰδικῶν της ὁπόταν ἐξαίφνης ἀπωθῶν αὐτὴν σιγὰ τῆς λέγω·

— Ὦ. Γιὰ ἴδες, ἴδε ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὴν κερασιὰν, κάποιος μᾶς βλέπει. Φορεῖ μάλιστα καὶ ψηλὸ καπέλλο.

Ἡ πτωχὴ Μαρίκα ἀνηγέρθη ἀμέσως, παρέσυρε καὶ ἐμὲ καὶ ἀρχίσαμεν νὰ βαδίζωμεν γρήγορα πρὸς τὴν πόλιν.

— Ἄχ, ποιὸς ἄρά γε νὰ ἦτο αὐτὸς ὁ ἀναιδής ; ἂν ἦτο κανεὶς γνωστὸς, φαντάσου τί συμφορὰ πάθαμε ἂν πάῃ καὶ τὸ πῇ στὸ σπῆτι ἔ ; Τί καταστροφή.

— Καὶ γιατὶ. Μαρίκα μου ; γιὰ ἕνα μόνο φιλί.

Ἀλλ' εἰς τὴν ταραχήν της ἡ Μαρίκα ἀπόλεσεν ἐκεῖ μίαν ὁλόχρυσην καρφίτσα, πρᾶγμα

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Ἡ ὡραιοτέρα σκηνὴ ἀπὸ τὸ πατριωτικὸν δρᾶμα «Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ», τὸ ὁποῖον παίζεται μὲ μεγάλην επιτυχίαν εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον τοῦ Λονδίνου.

τὸ ὁποῖον δὲν τὴν δυσηρέστησεν ἴσως τόσον πολὺ, ὅσον ἡ Ἰδέα ὅτι κάποιος γνωστός της μᾶς ἀνεκάλυψεν εἰς τὴν ἐρωτικὴν ἐκείνην ἔκστασίν μας.

Ἐμὲ ὅμως εἰς τὸν ὁποῖον ἤρεσεν ὑπερβολικὰ ἡ ὡραία ἐκείνη καρφίτσα, ἐνθύμιον προσφιλὲς τῆς μητέρας της, πολὺ μὲ ἐστενοχώρησεν ἡ ἀπώλεια ἐκείνη· καὶ διὰ τοῦτο, περὶ τὰ ἐξημερώματα τῆς ἑπομένης ἐπανέλαβον μόνος ἐντελῶς τὴν πρὸς τὸ προσφιλὲς ἐκεῖνο μέρος πορείαν μου, πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀπολεσθείσης καρφίτσας. Ἀλλ' ὅμως καίτοι πολλάκις ἐρεύνησα, δυστυχῶς κατέστη ἀδύνατον νὰ τὴν ἀνεύρω. Ὁμολογῶ ὅτι ἡ πολύτιμος ἐκείνη ἀπώλεια, ὄχι τόσον διὰ τὸν λαμπρὸν ἀδάμαντα ἀλλ' ὅσον διὰ τὴν ἀνάμνησιν τῆς μητρός της μοῦ ἐκόστισε πολύ.

Εἶχε παρέλθει εἰς μὴν ἀπὸ τοῦ ἐπεισοδίου ἐκείνου ἡ Μαρίκα δὲν ἔπαυε νὰ ὑποπτεύεται ὅτι ὁ μάρτυς ἐκεῖνος τοῦ φιλήματος, θὰ μᾶς ἐπροδίδεν ἀφεύκτως, ἀναμένων μόνον τὴν κατάλληλον περίστασιν ἵνα μᾶς ἐκδικηθῇ.

— Μόνον ὁ γάμος μας, μοῦ ἔλεγε θὰ μᾶς σώσῃ. Τότε μόνον οὐδεὶς θὰ ἔχῃ δικαίωμα νὰ μᾶς κατηγορήσῃ. Τότε πλέον θὰ σὲ φιλῶ, ναὶ, θὰ σὲ φιλῶ καὶ δὲ θὰ μὲ νοιάζῃ ἂν μᾶς βλέπῃ ὅλος ὁ κόσμος.

Μετὰ πόρρωθεν λοιπὸν ἑνὸς μηνὸς ὅπως εἶπα, εὑρέθην μίαν ἑσπέραν ἐκεῖ, περιπατῶν ἀφῃρημένος ἐντελῶς, εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ῥωμαντικοῦ μας χειμάρρου· Ἀφοῦ διήνυσα ἀρκετὸν δρόμον βλέπω μακρόθεν ἐπί τινος δένδρου ἕνα ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου ὅμως ἡ περιβολὴ μοῦ ἐφάνη ἀκατάλληλος ἐντελῶς διὰ νὰ εὑρίσκεται ἐπάνω σ' ἕνα δένδρο· διότι δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω πῶς δὲν ἀφῆρει τοὐλάχιστον τὸ κλάκι του, ἢ τὸ φράκον του διὰ νὰ ἀνέλθῃ ἐκεῖ. Δὲν ἐφοβεῖτο μήπως ξεσχισθοῦν;

Πλησιάσας ὅμως βλέπω ὅτι ὁ τζέντλεμαν ἐκεῖνος κύριος, δὲν ἦτο παρὰ ἕνα.... σκιάχτο. Ἀλλὰ τώρα ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ. μήπως τὸ δένδρον ἐκεῖνο ἦτο ἡ κερασιά μας ; ἀλλὰ ναί. Ἐδοὺ καὶ ὁ βράχος τῆς ὄχθης ὅπου ἐκαθήσαμεν τὴν ἑσπέραν ἐκείνην. Κύπτω ρίπτω τὸ βλέμμα μου ἐκεῖ πλησίον εἰς τὸ χῶμα τὸ ὁποῖον ἐπατήσαμεν καὶ ὦ τοῦ θαύματος. Ἰδοὺ ὁ ὡραῖος ἀδάμας ἀκτινοβολῶν εἰς τὰς τελευταίας ἀκτῖνας τοῦ δύοντος ἡλίου ὦ, τί εὐτυχία. ἀρπάζω τὴν πλήρη χώματος ὡραίαν καρφίτσαν τῆς Μαρίκας μου καὶ τρέχω-τρέχω μὲ ὅλην τὴν δύναμίν μου νὰ τὴν φέρω εἰς τὴν ἀγαπημένην μου, ἐνῷ ὁ ἄνθρωπος τοῦ δέδρου, τὸ σκιάχτο δηλαδὴ, μὲ χαιρετᾷ σείων μανιωδῶς τὰς χεῖρας.

— Μαρίκα μου, τῆς φωνάζω ὅταν τὴν ἰδω. ὁ ἄνθρωπος τοῦ δένδρου ὁ μάρτυς ἐκεῖνος τοῦ ἀγνοῦ φιλήματός μας, ἀνευρὸν τὴν καρφίτσα σου, σοῦ τὴν προσφέρει.

— Ἀλλ' εἶνε ἀπίστευτον ἀγαπημένε μου πῶς λέγεται ; ποῖος εἶνε ;

— Θέλεις νὰ τὸν γνωρίσῃς ; Ἄς ἐπιστρέψωμεν τὸ βράδυ νὰ περιπατήσωμεν ἐκεῖ. Ὦ, εἰλικρινὸς τζέντλεμαν, φαίνεται ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν του. Ἐχαρήθησ ὅσον κανεὶς ἄνθρωπος.

Ὅταν ἀντίκρυσεν ἡ Μαρίκα τὸ σκιάχτο τῆς κερασιᾶς ὁ ἠχηρός της γέλως ἔκαμε τὰ πουλάκια τῆς ἐξοχῆς νὰ παύσουν πρὸς στιγμὴν τὸ τραγουδάκι των.

— Καὶ τώρα, τί λέγεις Μαρίκα μου, τὸν ἐρωτῶ, μόνον ὁ γάμος μας θὰ μᾶς σώσῃ ; Ἄρά γε τώρα θὰ φοβηθῇς νὰ μὲ φιλήσῃς μπροστὰ στὸν κόσμον ;

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΑΛΕΞ. ΑΡ. ΤΣΙΦΛΑΚΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΑΣΤΕΙΑ - ΜΙΚΡΑ

ΤΟ ΠΕΥΚΟ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Πρὸς τὸ ΒΔ μέρος τῶν Γρεβενῶν καὶ εἰς δεκάωρον ἀπόστασιν ἀπ' αὐτῶν κεῖται ἡ μεγάλη κωμόπολις Σαμαρίνα, γνωστὴ διὰ τὰ τοπεία της. Εἰς τὴν κωμόπολιν ταύτην παρατηρεῖται ἓν ἀπὸ τὰ μᾶλλον παράδοξα φαινόμενα τῆς φύσεως. Ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους τῆς στέγης τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. τὸ ὁποῖον καλύπτεται διὰ πλακῶν καὶ ἀκριβῶς ἄνωθεν τῆς Ἁγ. Τραπέζης, φύεται πεύκη ὕψους ὀκτὼ μέτρων, διαμέτρου ἑξήκοντα ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου καὶ ἡλικίας τεσσαράκοντα ἐτῶν. Τὸ περιεργότατον εἶνε ὅτι αἱ ῥίζαι τοῦ δένδρου τοῦτου ὄχι μόνον δὲν ἔχουσιν εἰσδύσει εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ ἀλλὰ οὔτε προὐξένησαν ῥήγματα εἰς τὴν ὀροφὴν καὶ τοὺς τοίχους. Τρέφεται κατὰ τοὺς εἰδικοὺς βασολόγους τοὺς ἐπισκεφθέντας τὴν κωμόπολιν ταύτην διὰ διαφόρων οὐσιῶν τὰς ὁποίας παραλαμβάνει διὰ τῶν παρορίζων αὐτοῦ ἐκ τῶν λίθων, τῆς ἀσβέστου, τῆς ἄμμου κτλ.

Κατὰ τὰς ἐπικρατούσας παραδόσεις, ἀνεπτύχθη ἡ πεύκη αὕτη πρὸ ἑκατὸ ἐτῶν. Ὅτε ὅμως ἦτο ἑξήκοντα ἐτῶν ὁ τότε ἐπίτροπος τοῦ ναοῦ τούτου φοβούμενος μήπως ἐπέλθῃ ῥῆγμά τι εἰς τὸν τοῖχον ἢ συμβῇ ἄλλη τις βλάβη εἰς τὸν ναὸν— ἐπειδὴ ἰδίως κατὰ τὸν χειμῶνα πνέουσιν ἰσχυρότατοι ἄνεμοι— ἔκοψε τοῦτο πλησίον τῆς ῥίζης, παρὰ τὴν στέγην.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας— κατὰ τὰς ἰδίας παραδόσεις— ὁ ἐπίτροπος τοῦ ναοῦ, ὁ ἀποκόψας τὸ δένδρον ἀπέθανεν. Ὁ θάνατός του ἐθεωρήθη ὑπὸ τῶν συμπατριωτῶν του ὡς θαῦμα τῆς Παναγίας ἥτις τὸν ἐτιμώρησε διότι ἀπέκοψε τὸ δένδρον Της. Μετὰ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ δένδρου τούτου καθεύδων τὸν ὀφθαλμὸς ἀνεβλάστησεν καὶ εἰς διάστημα ὀλίγων ἐτῶν ἐγίνετο τέλειον δένδρον. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ πεύκη αὕτη θεωρεῖται ὡς ἱερὰ καὶ διατελοῦσα ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Θεομήτορος.

Γρεβενὰ «Ἄπελπις Μοναστηριώτισσα»

ΑΝΑΠΟΛΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Ἰατροῦ. Ἐτελειοτοιήθην εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ἐρωμένης. Σὲ ἀγαπῶ τρελλά.

Ἐρωμένου. Εἶσαι ἡ πρώτη μου ἀγάπη.

Γενικὸς σας. Εἶνε πολὺ παληός μου φίλος. — Καθόλου δὲν θύγκα ἔξω.

Ἀνδρός. Θὰ βγῶ ἀπόψε ἔξω μετὰ τὸ φαγητόν διότι ἔχω ἐπείγουσαν δουλειά.

Ἐμπόρου. Τόσο ποῦ σᾶς τὸ δίδω μὲ στοιχίζει, ἀδυνατῶ νὰ σᾶς τὸ ἀφήσω ὀλιγώτερον — ἔχετε τὸν λόγον μου ὅτι δὲν ξεθύφει.

Δανδῆ. Εἶσθε καλλίτερη κ' ἐκ' τὴν Ἀφροδίτη.

Ἀλευρεμπόρου. Τὸ ἄλευρον εἶνε ἀπὸ καθαρὸν σῖτον.

Γοιναρεμπόρου. Σᾶς πηγαίνει θαυμάσια. Εἶνε ἀπὸ ἀληθινὸ ζῶο.

Γαλακτοπώλου. Τὸ γάλα εἶνε ἀγνόν. Δεν ἔχει νερό.

Παντοπώλου. Βούτυρον ἀγνόν, οἶνος ἄδολος. ἔλαιον καθαρόν.

Ὑποδηματοποιοῦ. Τὸ δέρμα δὲν σκάζει. Παρολ.

Συγγραφέως (ἑνὸς σωπολίτου). Σᾶς θεβαιῶ μὲ ὅλον τὸ ὑπόλοιπον τῆς τιμῆς μου ὅτι τὸ θεατρικόν ἔργον εἶνε ἰδικόν μου.

Ξενοδόχου. Καθαριότης ἄμεμπτος.

ΝΑΝΑ ΖΟΛΑ

Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΑΡΤΙ

Ἕνας παπᾶς μιὰ φορὰ σὲ κάποιο χωριὸ τῆς Ναυπακτίας διὰ νὰ εὑρίσκῃ ἀμέσως τὸ Εὐαγγέλιο. τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ εἴπῃ τὴν Κυριακὴν ἢ ἄλλην τινὰ ἑορτὴν ἔθετε σημεῖον ἀπὸ ἕνα κομμάτι χρωματιστὸ χαρτί ἐπὶ τοῦ φύλλου τὸ ὁποῖον περιελάμβανε τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἑορτῆς. Μίαν Κυριακὴν ὁ μικρὸς υἱὸς τοῦ παπᾶ εἶδε τὸ χρωματιστὸ ἐκεῖνο χαρτάκι, ποῦ εἶχε βάλλει ὁ πατέρας του ἐπὶ τῆς σελίδος τοῦ Εὐαγγελίου. τὸ ἐζήλευε καὶ κρυφὰ τὸ ἐπῆρε καὶ τὸ ἔκρυψε. Μόλις ἐτελείωσεν ὁ Ἀπόστολος ὁ καλός σου παπᾶς παίρνει τὸ Εὐαγγέλιον ἐξέρχεται εἰς τὴν ὡραίαν Πόλην καὶ ἀρχίζει «εἰ ει ει ει πεν ὁ ὁ ὁ ὁ Κύυυριοοος, καὶ πάλιν εἶπεν "ὁ Κύριος καὶ πάλιν τὰ ἴδια προσπαθῶν ματαίως ἐν τῷ μεταξὺ νὰ εὕρῃ τὸ χρωματιστὸ χαρτί ἢ τοὐλάχιστον κανὲν ἄλλο Εὐαγγέλιον νὰ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ «εἶπεν ὁ Κύριος».

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἐκκλησιαζομένους, ἀφοῦ ἤκουσαν δεκάκις ἐπαναλαμβανόμενον «τὸ εἶπεν ὁ Κύριος» ἐτόλμησαν νὰ ἐρωτήσουν τὸν παπᾶ·

— Θὰ μᾶς πῆς παπᾶ ἐπὶ τέλους τί εἶπεν ὁ Κύριος τὰ ἡσυχάσουμε ;

— Νὰ σᾶς εἰπῶ τί εἶπεν ὁ Κύριος ἀπαντᾷ ἐκτὸς ἑαυτοῦ ὁ παπᾶς. Εἶπε νὰ πάρῃ ὁ τρισκατάρατος τὸν πατέρα κεινοῦ ποῦ ἐπῆρε τὸ χαρτί ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο.

Καὶ κλείει τὸ Εὐαγγέλιον μὲ θυμὸν καὶ φεύγει ἀφήσας τοὺς πιστοὺς μὲ χάσκοντα στόματα.

ΜΕ ....ΘΥΜΟΝ

Μιὰ φορὰ ὁ ἀπωσπασματάρχης Κραββάρων ἔλαβεν ἔγγραφον παρὰ τοῦ μοιράρχου, τὸ ὁποῖον ἐκτὸς τῶν ἄλλων διελάμβανε καὶ τὰ ἑξῆς· «...Δάβετε μεθ' ἡμῶν 20 ἄνδρας καὶ ἔλθετε ἐνταῦθα. Ὁ ὑπενωματάρχης ὅμως παρανοήσας τὴν φράσιν μεθ' ὑμῶν παραλαμβάνει μὲ θυμὸν τοὺς ἄνδρας του καὶ βλασφημῶν καὶ ὑβρίζων αὐτοὺς χυδαίως παρουσιάσθη κόκκινος καὶ ἀνημμένος πρὸ του μοιράρχου.

— Εὐπειθῶς ἀναφέρω κ. Μοίραρχε, τοῦ εἶπεν, ὅτι καθ' ὁδὸν δὲν τοὺς ἄφησα οὔτε ἱερὸν οὔτε ὅσιον καὶ ἀκόμα εἶμαι θυμωμένος· γιὰ αὐτὸ ἔξυπνα με.

— Γιατί εἶσαι θυμωμένος καὶ ἐπαίδευσες καὶ τοὺς ἄνδρας στὸ δρόμο ; τὸν ἠρώτησεν ὁ μοίραρχος ἐκπληκτος.

— Ἔτσι μὲ διατάξατε. Δὲν μοῦ ἐγράφατε στὴ διαταγὴ νὰ τοὺς πάρω καὶ νὰ τοὺς φέρω μὲ θυμόν.

Κόκκαλο ὁ μοίραρχος.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΕΘΙΜΟΝ

Περιεργότατον Ὁλλανδικὸν ἔθιμον ἀπαιτεῖ ὅπως κατὰ τὴν πρώτην νύκτα τοῦ γάμου, ἡ νύμφη ἐξάγῃ ἡ ἰδία ἓν τῶν ὑποδημάτων τοῦ γαμβροῦ.

Ὁ γαμβρὸς πρὶν ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, κρύπτει ἐντὸς ἑνὸς ἐκ τῶν ὑποδημάτων του χρυσοῦν νόμισμα· ἐὰν ἡ νύμφη ἐξυφάγῃ ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ὑπόδημα, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται τὸ νόμισμα τότε τὸ παίρνει, ὁ δὲ γαμβρὸς ὀφείλει νὰ ἐξάγῃ ἔκτοτε ἐνός των τὰ ὑποδήματά του. Ἐν ἐναντίᾳ ὅμως περιστῶσει ἡ νύμφη ὀφείλει (ἐὰν ἐννοεῖται τὸ ἀπαιτεῖ ὁ γαμβρός) νὰ τοῦ ὑφάσῃ αὐτὴ τὰ ὑποδήματα καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συζυγικῆς των ζωῆς.

Ἰωάννινα. ΒΙΚΤΩΡ ΝΕΓΡΙΝ

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΕΝΘΗΣΕ

Μὲ πρόσωπο τὸ ὁποῖον ματαίως προσεπάθει νὰ φαίνεται θλιμμένο καὶ μὲ μάτια ποῦ πολεμοῦσαν τοῦ κάκου νὰ φανοῦν δακρυσμένα, εἰσῆλθεν ἕνας κύριος μέσα σ' ἕνα ἐμπορικὸ κατάστημα.

— Θέλω νὰ μοῦ πῆτε, εἶπε, τί συνηθίζεται γιὰ πένθος. Ἐννοῶ σύμφωνα μὲ τὸ βάθος του.

— Εἶνε διαφόρων εἰδῶν πένθη, φυσικά, ἀπήντησεν ὁ ἔμπορος· ἐὰν ὁ ἀποθανὼν ἦτο στενὸς συγγενής σας, πρέπει νὰ φορέσετε πλατὺ πένθος εἰς τὸ ἀριστερό σας μανίκι ἢ στὸ καπέλλο σας. Ἐὰν ὁ ἀποθανὼν ἦτο μακρινὸς συγγενής σας ἢ φίλος σας, μιὰ μαύρη κραβάτα ἀρκεῖ.

Ὁ θλιμμένος κύριος ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν κ' ἔπειτα εἶπε·

— Δώστε μου ἕνα ζεύγος μαύρα κορδόνια γιὰ τὰ παπούτσια μου τότε. Ἡ θανοῦσα ἦτο πεθερά μου.

ΜΕΤΑΞΥ ΛΑΝΕΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΟΦΕΙΛΕΤΟΥ

Ὀφειλέτης. Βλέπω ὅτι ἑτοιμάζεσθε νὰ ἐξελθετε.

Πιστωτής. Ναί ἔχω μίαν κατεπείγουσαν συνέντευξιν. Περὶ τίνος πρόκειται ;

Ὀφειλέτης. Ἦλθα διὰ τὸ μικρὸν χρέος μου.

Πιστωτής. Τότε, καθήσατε ...

Ὀφειλέτης. Ἠρχόμην νὰ σᾶς παρακαλέσω ...

Πιστωτής. Ἔστω ... Συγγνώμην. Μὲ περιμένουν. (Ἑτοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ).

Ὀφειλέτης. Ἐνῷ ἠρχόμην νὰ σᾶς ζητήσω μικρὸν προθεσμίαν, ἀπήντησα καθ' ὁδὸν ἕνα ὀφειλέτην μου, ὁ ὁποῖος μὲ ἐπλήρωσε, καὶ ἐπομένως ἔρχομαι κ' ἐγὼ νὰ σᾶς πληρώσω.

Πιστωτής. Τότε, καθήσατε φίλε μου. Μαρία (προσκαλεῖ τὴν ὑπηρέτριαν) φέρε διὰ τὸν κύριον γλυκὸ καὶ καφέ.

Γρεβενὰ «Ἄπελπις Μοναστηριώτισσα»

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Σκηνὴ 1η.

Λοχαγός. Στρατιῶτα εἰπὲ εἰς τὸν κ. Συνταγματάρχην ὅτι ἡ κυρία του εἶνε...

Στρατιώτης (παραγιζόμενος). Ἀπτσούα.

Λοχαγὸς (ἐπιπλήττων αὐτόν). Ζῶον.

Στρατιώτης. Μύλιστα κ. Λοχαγὲ πηγαίνω (καὶ φεύγει δρομαίως, χωρὶς νὰ προφθάσῃ ὁ λοχαγὸς νὰ τὸν φθάσῃ).

Σκηνὴ 2α.

Στρατιώτης (πρὸς τὸν συνταγματάρχην). Εὐπειθῶς ἀναφέρω ὅτι ὁ κ. Λοχαγὸς μὲ εἶπε νὰ σας ἀνακοινώσω ὅτι ἡ κυρία σας εἶνε ζῶον.

ΕΓΓΛΕΖΙΚΗ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ

Τὸ ἰδιότροπον ποῦ εἶνε κ' αἱ τοῖ οἱ Ἄγγλοι. Ἄγγλος τις, ὀνόματι Σαμουὴλ Βαλδουάν, τελευτήσας τὴν 20 Μαΐου 1786, ἐσημείωνεν εἰς τὴν διαθήκην του· «Οἱ συγγενεῖς μου νὰ ῥίψωσι τὸ σῶμα μου εἰς πλησιόχωρον τινὰ ποτάμιον, εἰς πεῖσμα τῆς γυναικός μου ἡ ὁποία μὲ ἐφοβέριζεν ὅτι θὰ ἔρχεται νὰ χορεύῃ ἐπὶ τοῦ μνήματός μου...»

Ἰωάννινα. ΒΙΚΤΩΡ ΝΕΓΡΙΝ

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

— Εἶμαι ἀπηλπισμένος δρὲ ἀδελφὲ. Ἡ γυναῖκά μου δὲν ἔχει κεφάλι.

— Κοντὲ, τόσο τὸ καλλίτερο. Δὲν θὰ τῆς ἀγοράζῃς καπέλλα.

Β. Ν.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Γιὰ νὰ καταφέρῃς κᾶτι πρέπει νὰ ξέρεις, νᾶσαι τεχνίτης καὶ νὰ κρούσῃς τὴ χορδὴ ποῦ πρέπει ἐκείνου ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξαρτᾶται αὐτὸ τὸ κᾶτι.

Αὐτὸ ἦταν τὸ ἀξίωμα τοῦ 'Οδυσσέως μας, ποῦ δανείσθηκε ἢ καλλίτερα κληρονόμησε ἀπ' τὸν παληὸ 'Οδυσέα ὄνομα καὶ πανουργιά.

Φοβερὸς ἦταν εἰς ὅλα του.. μὲ τὸ τίποτε κατώρθωσε καὶ τελείωσε τὸ Πανεπιστήμιο καὶ ἔγινε ἕνας φαρμακοποιὸς ἀπ' τοὺς καλοὺς μὲ μόνη τὴν πανουργία του κατορθώνει κι' εἶνε πάντα πρῶτος στοὺς χορούς, πρῶτος αὐτὸς νὰ μαθαίνῃ τὰ τραγούδια τῶν ἐπιθεωρήσεων, καὶ νὰ εἶνε καλὸς λογογράφος. Τέλος ἡ συντροφιά του κατὰ βάθος νὰ εἶνε ἐπιθυμητὴ, στὸν καθένα (λέγω κατὰ βάθος γιατὶ καμμιὰ φορὰ τὸν συχαίνονται.) Κι' ἀφοῦ εἶνε σ' ὅλα αὐτὰ πρῶτος θᾶταν περίεργο ἀλήθεια νὰ μὴ εἶνε πρῶτος καὶ στὸν ἔρωτα, καὶ πράγματι ἔτσι γιὰ ἀκοῦστε πῶς κατώρθωσε νὰ τὸν ἐρωτευθῇ ἡ Ἀνὶς Πολυδώρα Δοκτρῆ κόρη ἑνὸς γιατροῦ ἀπ' τοὺς παληοὺς μὲ παράδες— ὡραία ὑπερβολικὰ καὶ δύσκολη στὸν ἔρωτα ποῦ τόσες ἑβδομάδες τὼρα κυνηγοῦσε χωρὶς νὰ κατορθώσῃ τίποτε.

Ἦταν ὅλοι οἱ νέοι καὶ νέες της γειτονιᾶς —λημόνησα νὰ σᾶς πῶ πῶς ἦταν γειτῶνοι— προσκαλεσμένοι στὸ σπῆτι τῆς Κας Ζολίδη χήρας ἡλικίας 28 ἐτῶν (δὲν ἔχει σχέοι) καὶ ὁ 'Οδυσεύς μας σκέφτηκε πῶς ἦταν ὁ κατάλληλος καιρὸς νὰ ἐνεργήσῃ.

Τρέχει στὸν χαρτοπόλη ἁρπάζει μιὰ κόλλα ρὸζ καὶ ἕνα φάκελλο καὶ κάθεται καὶ γράφει...ᾶ, ὄχι μπορεῖτον μὴ ὑποθέσετε ὅτι γράφει σ' αὐτὴν.. γράφει αὐτὸς πρὸς ἑαυτόν ἐν ὀνόματι τῆς κ. Ζολίδη.

Καὶ ἰδοὺ τὸ φὰξ-σιμιλὲ τῆς ἐπιστολῆς.

'Ενταῦθα τῇ 24η Αὐγούστου 1916
ὥρα 4 1)2 μ. μ.

Ἀγαπητέ μου 'Οδυσεῦ,

'Απόψε μετὰ τὸν χορὸ σὲ περιμένω νὰ γυρίσῃς πάλι σπίτι μου. Θέλω νὰ σοῦ πῶ κᾶτι τι σπουδαῖο.. κᾶτι γιὰ τὴν Πολυδώρα Δοκτρῆ Αὐτὴν τὴν κουσκουσοῦρα, τήν ἀγενῆ, τὴν χωριάτισσα... αὐτὴν ποῦ.. ἂς εἶνε θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅταν ἔλθῃς.

Σὲ περιμένω ἐξάπαντος
Μὲ τρελλὴ ἀγάπη
ΑΝΝΑ ΖΟΛΙΔΗ

Τὸ ἔκλεισε, ἔγραψε τὴν διεύθυνσίν καὶ τὸ ἔβανε στὴν τσέπη του. Ἤλθε ἡ ὥρα τοῦ χοροῦ, μαζεύθηκαν ὅλοι καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ποῦ ἡ Πολυδώρα ἔγῆκε στὸν ἐξώστη.. ἔγῆκε κι' αὐτὸς καὶ κεῖ ποῦ μιλοῦσε μαζῆ της κάνοντας πῶς ἔγάζει τὸ μανδῆλι του ρίχνει μὲ τρόπο τὸ γράμμα. Κάθησε λίγο ἀκόμα κι' ἔφυγε ἀφίνων τὴν Πολυδώρα ἐκεῖ. Αὐτὴ εἶδε ποῦ ἔπεσε κᾶτι κι' ὅταν ἔφυγε ὁ 'Οδυσεὺς ἔσκυψε τὸ πῆρε, διάβασε τὴ διεύθυνσι, τὸ τριγύρισε ἀπὸ δῶ, τὸ τριγύρισε ἀπ' ἐκεῖ. σκέφθηκε νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ ἀλλὰ ἡ περιέργεια γιὰ τὸ τί περιεῖχε τὸ κεῖνο ρὸζ φακελλάκι τὴν ἔκανε νὰ τὸ κρατήσῃ, νὰ τὸ ἀνοίξῃ, νὰ τὸ διαβάσῃ, νὰ θυμώσῃ, νὰ φουρκισθῇ καὶ πρόφασι ζομένη ἀδιαθεσία νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ χορό, γιὰ μεγάλη χαρὰ τοῦ 'Οδυσσέως ποῦ ἔβλεπε τὸ σχέδιόν του ν' ἀρχίζῃ νὰ πραγματοποιεῖται.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἐλάμβανε πρωΐ-πρωΐ ἀπ' τὴν Πολυδώρα σημείωμα ποῦ τοῦ παρήγγειλε νὰ πάῃ πρὸς συνάντησίν της στὰς 2 τὸ μεσημέρι. Πῆγε, μίλησαν, φώναξε, ξεφώνα-ξε ἡ Πολυδώρα καὶ μὲ λίγα λόγια τὸ φινάλε ἦταν ὅτι πνέουσα μένεα κατὰ τῆς Ζολίδη ποῦ τὴν συκοφαντοῦσε δῆθεν, ἀπεφάσισε γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ νὰ ἀγαπήσῃ τὸν 'Οδυσσέα γιὰ νὰ ἐπιβεβαιωθῇ κι' ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ ἀξίωμά του.

ΝΑΝΑ ΖΟΛΑ

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ
ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΛΕΥΚΑ ΠΤΕΡΑ

Κάμετε ἐλαφρὰν σαπωνάδαν ἐντὸς τῆς ὁποίας διαλύεται ὀλίγον κυανοῦν χρῶμα (λουλάκη), πλύνατε τὰ πτερά σας μὲ μαλακῆν βοῦρτσα τινάξατέ τα μετὰ ταῦτα καλῶς, μέχρις ἕνου στεγνωσθῶσι. Λάβετε μετὰ τοῦτο σί δηρον δι' οὗ βοστρυχίζεται τὴν κόμην καὶ σύρετε ἓν ἕκαστον τῶν πτίλων.

ΠΩΣ ΠΑΥΝΟΝΤΑΙ ΤΑ ΕΛΑΦΡΑ ΜΕΤΑΞΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τὸ στερεώτερον καὶ πλουσιώτερον διὰ τὸ θέρος φόρεμα εἶνε βεβαίως τὸ φουλάρι λεγόμενον, ὅπερ λευκὸν συνήθως μετὰ χρωματιστῶν ραβδώσεων φέρεται. Ἀλλὰ τὸ λευκὸν ρυπαίνεται εὐκόλως. Καθαρίζεται λοιπὸν ἀβλαβῶς αὐτὸ ἀφοῦ τὸ ἐξιλώσητε ὡς ἑξῆς. Ρίπτετε ἐντὸς λεκάνης χλιαρὸν ὕδωρ, ἐν ᾧ διαλύετε ποσότητα τινὰ βόρακος, πλύνετε ἄνευ σάπωνος καὶ σιδηρώνετε πρὶν ἢ ἔτι στεγνώσῃ ἐκ τοῦ ἀντιστρόφου μέρους.

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΔΗΓΜΑΤΩΝ ΔΗΛΗΤΗΡΙΩΔΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

Ἐὰν συμβῇ νὰ δηχθῆτε ὑπὸ δηλητηριώδους ἐντόμου, ἔστω καὶ ἀπὸ κέντρου μελίσσης, χύσατε ἀμέσως ἐπὶ τοῦ φλογισθέντος μέρους σταγόνας τινὰς ἀμμωνίας καὶ ἐπιτρίψατε διὰ πετροσελίνου (μαϊντανοῦ) κοπανισμένου ἢ ἐν ἐλλείψει τούτων βρέχετε τεμάχιον ὑφάσματος δι' ἐλαίου καὶ λαυδάνου καὶ περιτυλίσσετε αὐτό. Ἐὰν ἀναπτυχθῇ φλύκταινα, τότε θέσατε κατάπλασμα ἐκ γάλακτος, ψύχας ἄρτου καὶ χαιριφύλλου.

ΕΜΜ. Γ. ΚΑΡΕΛΛΑΣ

ΑΘΩΟΣ

Πρόεδρος·— Λοιπὸν ἔχεις νὰ πῇς καὶ σὺ τίποτε.

Κατηγορούμενος·— Καθόλου. Ὕστερον ἀπὸ τὴν τόσον ρητορικὴν ὑπεράσπισιν τοῦ δικηγόρου μου, νομίζω ὅτι εἶμαι... ἀθῶος.

ΑΝΔΡ. ΓΑΖΗΣ

ΕΥΓΕΝΗΣ ΝΕΟΣ

— Ὅταν ὑπάρχει θέλησις, ἔλεγεν ἡ δασκάλα εἰς τοὺς μικροὺς μαθητάς, τὸ πᾶν κατορθοῦται· Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ θυμᾶστε πάντα εἶνε νὰ μὴν ἀφίνετε ποτὲ τὴν ἐλπίδα νὰ σᾶς φεύγῃ. Τώρα, παιδιά μου, ὑποθέστε ὅτι μιὰ τίγρις σᾶς ἁρπάζει στὰ δόντια της καὶ σᾶς παίρνει ἔξω στοὺς λόγγους. Τί θὰ κάνατε ; Θὰ ζητούσατε βοήθεια ;

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅλοι ἦσαν σιωπηλοί, ὅτε ἐξαφνα ἕνας μικρὸς, εἰς τὸ τελευταῖο θρανίο, σήκωσε τὸ χέρι του.

— Ὄχι, δεσποινίς, ἀπήντησε. Δὲ θὰ φώναζα βοήθεια.

— Καὶ γιατί, Τάκη μου ;

— Γιατί μοῦ εἶπε ἡ μαμά μου πῶς τὰ μικρὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ μιλοῦν τὴν ὥρα.... τοῦ φαγητοῦ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ ΔΕΝ ΧΑΝΕΤΕ

Ἕνας Ἕλλην ἐν Ἀμερικῇ εἰσῆλθεν εἰς ἕναν κινηματογράφον. ὀλίγον ὅ' ἔπειτα μία κυρία μὲ μεγάλον πίλον ἐκάθησε ὀλίγα λεπτὰ ἀργότερα πρὸ αὐτοῦ σχεδὸν τελείως μπροστά του καὶ τοῦ ἀπέκλειε τὴν θέαν.

Ὁ Ἕλλην ἀγνοῶν τελείως τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν τὴν παρεκάλεσε νὰ ἐκδάλῃ τὸν πίλον της ἀλλ' οὐδόλως εἰσηκούσθη ἡ παράκλησίς του. Ἴσως νὰ μὴ ἐκατάλαβε καὶ τὰ ἀγγλικά του ἡ κυρία· Ἐστράφη δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀλλ' ἡ ἀπόσταισις ἦτο τόσον μικρὰ ὥστε νὰ μὴ δύναται καλῶς νὰ ἴδῃ τὰς ἐξελισσομένας ταινίας. Αἴφνης μία εὐφυὴς ἰδέα τῷ ἐπῆλθεν. Ἐφόρεσε τὸ ἰδικόν του καπέλλο καὶ ἐπέντωσε τὸν λαιμόν του. Πάραυτα περὶ τὴν εἰκοσάδα φωνῶν ἠκούσθησαν ὄπισθέν του ἀπευθυνόμεναι πρὸς τὸν πτωχὸν Ἕλληνα·

— Ἔξω τὰ καπέλλα. Τὰ καπέλλα. Βγάλτε τὰ καπέλλα ὅλοι σας.

Ἡ πρὸ αὐτοῦ κυρία ὅμως νομίσασα ὅτι αἱ φωναὶ ἀπευθύνοντο πρὸς αὐτὴν κατακόκκινη καὶ ντροπιασμένη ἠναγκάσθη ν' ἀφαιρέσῃ τὸν πίλον της πρὸς βράβευσιν τῆς ρωμέϊκης ἐξυπνάδας.

ΕΜΜ. Γ. ΚΑΡΕΛΛΑΣ

ΤΑΧΥΤΗΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ ΚΑΙ... ΨΕΥΤΙΑΣ

Εἰς Ἄγγλος καὶ εἷς Ἀμερικανὸς ἤριζον περὶ τῆς ταχύτητος τῶν σιδηροδρόμων τῆς πατρίδος των.

Ὁ Ἄγγλος ὑπερήφανος λέγει πρὸς τὸν Ἀμερικανόν. «Ἐὰν θέλητε νὰ θαυμάσητε τὰ χύτητα πρέπει νὰ ταξειδεύσητε μὲ ἀγγλικὸν σιδηρόδρομον. Ἡ ταχύτης τῶν ἀγγλικῶν σιδηροδρόμων εἶνε τοιαύτη, ὥστε οἱ στῦλοι τῶν τηλεγράφων φαίνονται... ὡς δόντια κτενίου τεραστίου Τόσον πλησίον ἀλλήλων φαίνονται ὅτι ἵστανται.

Ὁ Ἀμερικανὸς ὅμως ἀπήντησεν·

— Δυνατόν, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ἔχομεν ἀλήθῶς ταχεῖς σιδηροδρόμους. Ἐταξείδευον ποτὲ εἰς Σικᾶγον καὶ ἡ σύζυγός μου μὲ ἠκολούθησεν μέχρι τοῦ σταθμοῦ. Ἀκριβῶς ὅτε ἐξεκίνα ὁ σιδηρόδρομος ἔσκυψα ἐκ τοῦ παραθύρου ὅπως ἀποχαιρετήσω τὴν γυναῖκα μου ἀλλὰ ἀντὶ νὰ φιλήσω αὐτὴν ἐφίλησα μίαν... οὐρὰν ἀγελάδος εὑρισκομένην ἤδη 15 χιλιόμετρα μακρὰν τοῦ σταθμοῦ. Ναί, φίλε μου, αὐτὸ καλεῖται ταχύτης.

ΕΜΜ. Γ. ΚΑΡΕΛΛΑΣ

ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ·ΠΡΩΤΟΠΑΠΑ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΑΙ Η ΣΟΦΙΕΣ ΤΟΥ ΣΒΕΝΤΖΟΥ

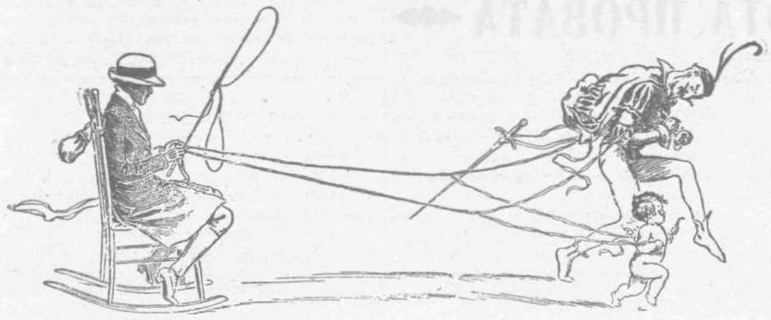

ΣΤΟ ΑΡΣΑΚΕΙΟ

— Ἐλεονώρα, πόσα γράμματα ἔχει ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ;

— Ἡ μαλλιαρὴ ἢ ἡ...;

— Ἡ καθαρεύουσα..

— Ἡ καθαρεύουσα Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔχει γράμματα 24, καὶ ἡ ἀκάθαρτος πεθερικὴ γλῶσσα ἔχει γράμματα 1024.

ΝΑ ΧΑΡΩ ΕΓΩ

Σ' ἀγαποῦσα μιὰ φορὰ
ὅταν ἤμουνα τεμπέλης
καὶ σὲ ἔσφιγγα γερὰ
μέσα στὴν ἀγκαλιά μου,
μὰ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ,
ποῖρθε— τί τὰ θέλεις—
στὴν ἀγάπη σου κτυπῶ
τὸ κοτὸ κεφάλι μου.

Μὲ ἀγάπη καὶ φιλιά
καὶ σφιγταγκαλιάσματα
οὔτ' ἐσὺ καλοπερνᾷς
οὔτ' ἐγὼ χορταίνω.
Κόψε τὴν ἀγάπη σου
καὶ τὰ καλοπιάσματα
κι' ἄσε με στὸν διάβολο
μόνος νὰ πηγαίνω.

ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ

Μπαούλο.— "Αν δῇ στὸν ὕπνο σου πῶς ἀγοράζεις μπαούλο, θὰ πανιρευθῇς γρήγορα. "Αν δῇς πῶς σηκώνεις μπαοῦλο, θὰ δγῇς τὴν ἄλλη μέρα περίπατο μὲ τὴν πεθερά σου ἀγκαζέ.

Βενζίνα.— "Αν δῇς στὸν ὕπνο σου πῶς ἀγοράζεις βενζίνα ἢ πῶς ἀνάβεις βενζίνα, πρόσεχε τὴν γυναικα σου.

Μαθητής.— "Αν δῇς πῶς εἶσαι μαθητὴς δημοτικοῦ σχολείου, ξέρετο πῶς γρήγορα θὰ γείνῃς μέγας θεατρικὸς συγγραφεύς.

Βαρελότο.— "Αν δῇς στὸν ὕπνο σου πῶς σοῦ ρίχνουν βαρελότα μέσα στὸ σπίτι σου ἀφεύκτως τὴν ἄλλη μέρα ἡ γυναικα σου θὰ σοῦ στείλῃ τὸν λογαριασμὸ τῆς μοδίστρας της.

Μπαγιατοπάζαρο.—"Αν δῇς στὸν ὕπνο σου πῶς φωνάζεις στὸ μπαγιατοπάζαρο, ὡρισμένως θὰ διαβάσῃς κάποιον Ἕλληνα συγγραφέα.

Κολοκυθοκορφάδες.— "Αν κοιτοι δῇ στὸν ὕπνο του κολοκυθοκορφάδες, θὰ γίνῃ πρωταγωνιστὴς σὲ 'Αθηναϊκὸ θέατρο. "Αν τὸ ὄνειρο αὐτὸ τὸ ἰδῇ ἄνδρας, θὰ γίνῃ πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος.

Μαλλιά.— "Αν δῇς στὸν ὕπνο σου πῶς σοῦ κόβουν τὰ μαλλιά ἂν μὲν αὐτὰ εἶνε ξανθὰ περίμενε τὸν θάνατο τοῦ δανειστοῦ σου, ἂν δὲ εἶνε μαῦρα περίμενε τὸν θάνατο τοῦ σπιτονοικοκύρη σου.

Δρόμος.— "Αν δῇς πῶς τρέχεις πεζῇ σὲ κανένα μακρὺ δρόμο, τὸ ὄνειρό σου σημαίνει, πῶς θὰ κάνουν ἀπεργία τὰ τράμ.

Γλυκάνισο.— "Αν δῇς πῶς σὲ ποτίζουν γλυκάνισο, ἡ σύζυγός σου θὰ κάνῃ τρίδυμα. "Αν εἶσαι ἀνύπανδρος τότε τὸ ὄνειρό σου σημαίνει πῶς... ξαναμωράθηκες.

Πεθερά.— "Αν— ὁ μὴ γένοιτο— ἰδῇς τὴν πεθερά σου στὸν ὕπνο σου νὰ σοῦ φωνάζῃ, περίμενέ την καὶ στὸ ξύπνιο σου.

ΘΑ ΠΕΘΑΝΩ

Ἐγέρασα, μωρέ παιδιὰ, ἑνδεκα μῆνες Σβέντζος,
τὸν ἔρωτα δὲν χόρτασα καὶ τὼρα λιγωμένος
τρέχω νὰ δρῶ τὸν θάνατο μὲ ἀδειανὸ στομάχι,
ποῦ κακὸ χρόνο νᾶχῃ.

Κι' μένει ἡ ἀγάπη μου ἡ ἄνοστη καὶ κρύα
χωρὶς τοῦ Σβέντζου τὴν μορφὴ τὴν πολυαγαπημένη
καὶ τὴν ἀφίνω δυστυχῆ, θλιμμένη καὶ μονάχη,
ποῦ κακὸ χρόνο νᾶχῃ.

ΣΥΝΤΑΓΕΣ

— "Αν ἔχετε ἰσχυρὸ πονοκέφαλο ὡς ἀποτελεσματικώτερον θεραπευτικὸν μέσον συνιστᾶται ὑπὸ τῶν ἰατρῶν τῆς Εὐρώπης ὁ ἔρως.

— "Αν ὑποφέρετε ἀπὸ ἀρθρίτη καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ περιπατήσετε, τὸ μόνον ποῦ ἔχετε νὰ κάνετε εἶνε νὰ σᾶς πᾶνε τέσσερες.

— "Αν εἶσθαι καρδιακὸς, δῶσιτε τὴν καρδιά σας εἰς τὴν πεθερά σας, γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῆτε.

—"Αν ὑποφέρετε ἀπὸ βῆχα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς τὸν κόψῃ ἡ γυναῖκά σας πρέπει νὰ σπεύσετε νὰ καταπιῆτε κάποιο μεγάλο χάπι.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

— Εἶνε τὰ χείλη σου γλυκὰ,
γλυκὰ σὰν καραμέλλα.
— Φόρεσε τὸ καπέλλο σου
νὰ μὴ βραχῇ ἡ ὀμπρέλλα.

— Γι' ἀγάπη δὲν πεθαίνουνε
ποτὲ τἀπαλλήκαρια.
— Ὅσα δὲν φθάνει ἡ ἀλεποῦ
τὰ κάνει κρεμαστάρια.

— Μιὰ Σμυρνηοπούλα ἀγαπῶ,
μὰ πείσματα μοῦ κάνει.
— Φοβᾶτ' ὁ Γιάννης τὸ θεριὸ
καὶ τὸ θεριὸ τὸ Γιάννη.

— Στὸν τάφο θὰ μὲ στείλουνε
τὰ τόσα πείσματά σου.
— Ὥρα καλὴ στὴν πρύμνη σου
κι' ἀέρας στὰ πανιά σου.

— Μόνος θρηνῶ γιὰ σέναν
καὶ μόνος μου κοιμᾶμαι.

— "Αν βρέξῃ τί θὰ γίνουμε
κι' ἂν ὄχι ποῦ θὰ πᾶμε.

ΠΡΟΧΘΕΣ εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ δίπλα ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων συνήντησα μιὰ Ἀτθίδα. Ἡ ὡμορφιά της ἦταν τόσο πλούσια, ποῦ ἦταν ἀλήθεια γιὰ νὰ τήν πῇς στὸ ποτῆρι.

— Δεσποινίς, σᾶς ἀγαπῶ, τῆς λέγω ἀμέσως.

— Ποιὸς εἶσθ' ἐσεῖς ;

— 'Ο Σβέντζος.

Ἡ κόρη ἐτράπη εἰς φυγήν, ἐνῷ ἐμένα μ' ἔπιασε ὁ παρατυχὼν χωροφύλαξ.

— Ποῦ μὲ πᾶτε, κύριε ;

— Στὰ γραφεῖα τῆς «Κυριακῆς». Ἔτηλεφώνησε στὴν 'Αστυνομία ὁ Παπαφώτης νὰ σᾶς συλλάβουμε.

— Μὰ τί κακὸ ἔκανα ἐγὼ τοῦ Παπαφώτη ;

— "Ἔχετε τρελλάνη τὰ κορίτσια στὰ φιλιά. Καθ' ἑβδομάδα τοὺς στέλνετε κι' ἀπὸ χίλια.

ΕΙΜ' ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ

Ξέρω μιὰ κόρη γαλανὴ
ποῦχει κατάξανθα μαλλάκια
ξέρω καὶ μι' ἄλλη καστανὴ
μὲ κατακόκκινα χειλάκια.

Ἡ μιὰ μοῦ πῆρε τὸ μυαλὸ
καὶ τὴν καρδιά μοῦ πῆρε ἡ ἄλλη
καὶ μ' ἔκαναν κ' ἡ δυὸ τρελλὸ
καὶ μ' ἔφεραν σὲ μαῦρο χάλι.

"Ολος ὁ κόσμος μ' ἐρωτᾷ
γιατί τῆς δύο ν' ἀγαπήσω,
ἀφοῦ δικές μου στὰ σωστὰ
δὲν θὰ μπορῶ νὰ τῆς κρατήσω.

Κ' ἐγὼ μ' ἀγάπη περισσὴ
τοὺς ἀπαντῶ σὲ παραζάλη·
— Γιατὶ ἡ μιὰ πουλάει κρασὶ
κ' εἶνε φουρνάρισσα ἡ ἄλλη.

Μετ' ἀοπασμῶν μυρίων
Ὑμέτερος
ΣΒΕΝΤΖΟΣ

ΠΡΟ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Εἰς νεαρὸς κλέπτης ὁδηγεῖται πρὸ τῶν δικαστῶν.

Πρόεδρος·— Διὰ πρώτην φορὰν κλέπτεις ;

Κλέπτης·— Μάλιστα.

Πρόεδρος·— Καὶ δὲν ἐφοβήθης καθόλου ;

Κλέπτης·— Μάλιστα ἐφοβήθην μήπως δὲν ... βρῶ χρήματα.

«Λέσχην Προσωπαδοφόρων,
Ὑγίαινε, μένω εἰς Καβάλλαν, ἀναμένετέ μας.
Σ. ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΣ

ΡΑΛΦ ΣΤΟΚ

ΤΑ ΑΠΟΛΩΛΟΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ὁ Φρόουντ ἐσκέφθη ὅτι θὰ τοῦ ἐχρησίμευαν πολὺ ὅταν ἔφθασαν εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν μιλλίων βορειοδυτικῶς τῆς Λαίηκφηλντ, εἰς τὴν καρδίαν ἀκριβῶς τῆς ὅπισθεν χώρας τοῦ Ὀντάριο, ὅπου τὰ ἄλογα ἐσταμάτησαν ἀπροστὰ εἰς μίαν παληκαλύβαν ἀπὸ κορμοὺς δένδρων, καὶ ὁ καπετάνιος κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἔλκυθρον.

— Ἐδῶ εἶμαστε, εἶπε χαρωπός. Καὶ νὰ σᾶς πῶ, τὰ καταφέρατε ὅλοι σας πάρα πολὺ καλά.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἐπενήργησαν ὡς τονωτικὸν εἰς τὴν κατακουραμένην συντροφιάν, καὶ πρὶν νυχτώσει, ὅλος ὁ χῶρος τῆς καλύβης εἶχε γεμίσει εἰς τρόπον, ὥστε δὲν μποροῦσε σχεδὸν νὰ σταθῇ ἄνθρωπος.

Ἐτοίμασαν μὰ φασουλάδα καὶ τὸ ἀπαραίτητον χωριουέρι, καὶ μετὰ τὸ φαγητὸν ὁ Πούρβιλ ὑπεχρεώθη νὰ πλύνῃ τὰ πάτα.

Ἡ ἐμφάνισις τῶν «Κρῆς» ἦτο ὀλίγον ἀπογοητευτική. Τὴν ἐπομένην κατὰ τὸ μεσημέρι τρεῖς ἀπαίσιες μορφές, σὰν ἀγριόγιδες, τυλιγμένες μὲ λεροὲς καρπέτες ἔστειλαν τὸν ἀρχηγόν των νὰ τοὺς φωνάξῃ, καὶ ὁ καπετάνιος ἔσπευσε νὰ τοὺς ἀνταμώσῃ γύρω ἀπὸ τὴν φωτιάν των. Ἡ «παρέα» τὸν ἐκύτταξε μὲ ἐναγώνια βλέμματα, ἐπειδὴ ἐγνώριζαν ὅτι ἀπὸ τὴν συνέντευξιν ἐκείνην ἐξηρτᾶτο τὸ πᾶν.

Ἐπιτυγία. Ὁ καπετάνιος ἐγύρισε μετ' ὀλίγον καὶ ἐστάθη εἰς τὸ μέσον των μὲ ἐπιδεικτικὴν μορφήν.

— Μὴ δείξετε πῶς χαίρεσθε, τοὺς προειδοποίησε μὲ ἥσυχον χαμηλὴν φωνήν. Εἶνε ἀλλόκοτοι αὐτοί οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ χαίρω ποὺ εὑρίσκομαι εἰς θέσιν νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὰ καταφέρα νὰ κανονίσω τὰ ἐνπτήματα μὲ τὴς παλιὲς συμφωνίες.

Καὶ χαμηλώνων τὴν φωνὴν ἀκόμη περισσότερον, ἐτρίσθεσε:

— Μισὸ δολλάριο τὸ στρέμμα.

Κάποιος ἔκαμε νὰ θορυβήσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ἀλλ' ἀμέσως ἀνεκλήθη εἰς τὴν τάξιν.

— Ἔχετε στὰ χέρια σας ἐξηκολούθησεν ὁ καπιτάνος, ἕναν ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους τόπους τοῦ Καναδᾶ, λιπασμένον ἀπὸ παλαιὰ χρόνια μὲ σαπισμένα χόρτα. Ὅταν θὰ τὸν καθαρίσητε ἀπὸ τὰ δένδρα μονάχα θὰ πάσετε τὰ ἔξοδα γιὰ τὴς δυὸ πρῶτες χρονιές. Δὲν θέλω νὰ σᾶς πῶ περισσότερο, ἐκτὸς μόνον ὅτι ἐδῶ εἶνε οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς φυλῆς εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει αὐτό, (τοὺς ἔδειξε τὸν ἰθαγενῆ φύλαρχον καὶ τοὺς ἄλλους ἰθαγενεῖς ποὺ ἐκάπναζαν ἥσυχα γύρω ἀπὸ τὴν φωτιάν) καὶ θὰ σᾶς τὸ πουλήσουν τοῖς μετρητοῖς κατὰ τεμάχια πρὸς μισὸ δολλάριο τὸ στρέμμα. Θυμᾶσθε ποῦ σᾶς εἶπα πῶς μόνον τοῖς μετρητοῖς αὐτοὶ πουλᾶνε. Τώρα θέλετε νὰ συνεννοηθῆτε ἀπ' εὐθείας, ἢ νὰ ἀναλάβω ἐγὼ γιὰ σᾶς;

Ἀφοῦ κανένας ἄλλος ἀπὸ τοὺς Κρῆς δὲν ἦτο παρὸν νὰ ὁμιλήσῃ, ἐκανόνισαν ταχέως τὸ ζήτημα μὲ τὸν καπετάνιαν, καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας κατηναλώθη εἰς σχεδιαγράμματα καὶ ἀγοραπωλησίας.

Ἀφοῦ ἔλεγξε κατ' εὐχὴν καὶ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις, ἐξεφόρτωσαν τσεκούρια ἀπὸ τὸ ἔλκυθρον, καὶ παίροντάς τα εἰς τὸν ὦμον ἐξεκίνησαν διὰ τὸ δάσος, ἐνῷ ἀποπίσω ἤρχοντο ὁ καπετάνιος καὶ οἱ «Κρῆς» συνομιλοῦντες φιλικῶς.

Μετ' ὀλίγας ὥρας ὁ Πούρβιλ ὁμιλοῦσε μὲ γλύκαν διὰ τὰ ἑπτακόσια στρέμματά μου». Νέος ζωηρός, ὥστε ἔχει λάβει τὸ προφυλακτικὸν μέσον νὰ ἀραβωνιασθῇ πρὶν φύγῃ ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν ἔκανε λόγον ὑπερηφάνως διὰ τὰ «Δύο χιλιάδας στρέμματά» του, καὶ διὰ τὸν ρυθμὸν τοῦ «σπιτιοῦ» ποὺ εἶχε σκοπὸν νὰ χτίσῃ ἐκεῖ. Ὅλη ἡ παρέα εὑρίσκετο ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν παραφορᾶς δυσκόλως συγκρατουμένης.

Τὰ τσεκούρια τὰ ἐχρησιμοποίησαν γρήγορα εἰς τὸ νὰ κόψουν ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν φλοῦδαν τῶν δένδρων κατὰ διαφόρους μετρηθείσας ἀποστάσεις συμφώνως πρὸς τὰς ὁδηγίας τοῦ καπετάνιου, καὶ εἰς κάθε τέτοιο σύνορον οἱ Κρῆς ἐκουνοῦσαν τὰ κεφάλια των καὶ ἔλεγαν «Χοῦ», διὰ νὰ δείξουν τὴν συγκατάθεσίν των. Ἡ ἐργασία αὐτή, καθὼς ἔμαθεν ὁ παρέα, ὀνομάζετο «σημάδεμα», καὶ τὸ ἔκαμαν μοδαν τῆς ἡμέρας νὰ ἀποκέπτεται καθένας τὸν γείτονά του καὶ νὰ τὸν ρωτᾷ ἂν «σημάδεψε τὸ χτῆμά τους».

Μερικοὶ εἶχαν ἀρχίσει κιόλας τὸ καθάρισμα, κόβοντες μὲ τὸ τσεκοῦρι τὰ παρακλάδια τῶν ὑψηλῶν κορμῶν τῶν δένδρων, μέχρις ὅτου τοὺς ἤδρε ἡ νύχτα ἑπάνω εἰς τὴν δουλειάν, καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸν κατσυλισμόν, ὅπου παρεκάθησαν εἰς «ἀναμνηστικὸν δεῖπνον».

Μετὰ τὸ φαγητὸν ἐκάλεσαν τοὺς Κρῆς καὶ τοὺς ἐτίμησαν, καὶ ὁ καπετάνιος ἐπῆρεν ἀπὸ καθέναν μίαν ἀπόδειξιν, γραμμένην καθαρὰ ἀπὸ τὸν ἴδιον καὶ ὑπογεγραμμένην ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν τῶν Ἰνδῶν ἐνώπιον μαρτύρων. Κατόπιν ἔπεσαν ὅλοι νὰ κοιμηθοῦν καθένας μὲ τὸ ἰδικόν του χρυσοφόρον ὄνειρον.

***

Τὸ πρωὶ ὁ καπετάνιος τὸ εἶχε σκάσει.

Οἱ Κρῆς καὶ ὁ ἀρχηγός των εἶχαν γείνει ἄφαντοι.

Ἔγεινε κάποια ἀνησυχία, ἀλλὰ ἕνας τους παρετήρησεν ὅτι ἔλειπαν τὰ χιονοπάπουτσα καὶ τὸ ἐπαναληπτικὸν ὅπλον Βίνσεστερ τοῦ καπετάνιου, καὶ ἤρεσε τὴν ἰδέαν ὅτι ἴσως νὰ εἶχε πάει στὸ κυνήγι. Τοῦτο ἐφάνη τόσον πολὺ σωστὸν διὰ τὸν καπετάνιον, ὥστε τὸ παρεδέχθησαν ὅλοι ὡς γεγονός, καὶ ἡ ἐργασία τῆς ἡμέρας ἤρχισε καὶ ἐξηκολούθησε κανονικά.

Εἶχαν καθαρίσει ἕνα σωρὸ βαλανιδιὲς καὶ ἔλατα, καὶ ἤρχισαν κάτω πλείστα ἄλλα ἀτιχῆ δένδρα μὲ μεγάλον κρότον, ἐν μέσῳ βροντωδῶν ἐπευφημιῶν. Ἀλλ' οὔτε ἐφαίνετο καθόλου ὁ καπετάνιος.

Ἡ ἡμέρα εἶχε περάσει, ὁ ἥλιος ἔγυρε, ἡ παρέα ἐγύριζεν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν της, καὶ ἡ βαρειὰ σιγὴ τοῦ λόγγου ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς τὴν παληοκαλύβαν. Ἀλλ' ἀκόμη νὰ φανῇ ὁ καπετάνιος.

Ὁ Φρόουντ ἐκακοκειμήθη. Εἶχεν ἀρχίσει νὰ βάζῃ πολλὰ μὲ τὸν νοῦν του καὶ τοῦ ἐφαίνετο παράξενη ἡ διαγωγὴ ἐκείνη τοῦ καπετάνιου.

Κατόπιν, ἐνῷ ἦτο ἐξηπλωμένος ἔτσι μέσα εἰς τὸ σκοτάδι, ἄφησε τὰ δάκτυλά του νὰ χαϊδέψουν τὰ παγοπέδιλά του, ποὺ ἦσαν μέσα εἰς τὸν σάκκον, καὶ ἐχαμογέλασε. Ἦτο τὸ ἴδιο χαμόγελο ποὺ εἶχε φτιάσει τὰ μάτια του καὶ καμπυλώσει τὰς γωνίας τῶν χειλέων του, ὅταν ἐστέκετο εἰς τὸ πεζοδρόμιον τῆς ἑδοῦ Πατερνόστερ, ἀλλὰ τώρα ἐπροχώρησε περισσότερον. Ἐγέλασε.

Τὴν αὐγὴν ἐξύπνησε τοὺς ἄλλους, καὶ ἐγέλασε πάλιν, ὅταν ἐκείνοι ἀνοιξαν τὰ μάτια καὶ τὸν ἐκύτταξαν περιέργως.

— Λυποῦμαι ποὺ σᾶς χαλάω τὴν ἡσυχία, τοὺς εἶπεν, ἀνάπτων τὸ φανάρι.

— Ἤρθε ὁ καπετάνιος; ἠρώτησε κάποιος μὲ βραχνὴν φωνήν.

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Φρόουντ, καὶ οὔτε θἄρθῃ ποτέ.

Ἔγεινε σιγὴ βαθεῖα.

— Μᾶς ἔκλεψεν, ἀνήγγειλεν ὁ Φρόουντ, ντυνόμενος. Μᾶς ἐκούρεψαν μιὰ χαρά, καθὼς τὸ ἀξίζαμε. Μὴν ἔχῃ κανεὶς ἕνα κομμάτι κορδόνι περίσσιο γιὰ τὸ παπούτσι μου;

Ὁ Πούρβιλ μὲ τὸ ραβδωτὸ πρασινογάλαζο πυτζαμά του ἀνεκηρύθη.

— Τί θὲς νὰ πῇς, γιὰ τὸ Θεό; ἠρώτησε.

— Αὐτὸ ποὺ λέω, εἶπεν ὁ Φρόουντ. Ξέχασε τὸ ἑφτακόσια στρέμματά σου καὶ σκέψου τώρα ἄλλα πράγματα. Θὰ ἰδῇς σιγὰ - σιγὰ τί θέλει νὰ πῶ.

Καθένας ἐσκέφθη μὲ κατάλληλον δψιν καὶ προφανῆ τρόμον, ὅτι ἦτο πιθανὸν ὀπωσδήποτε. Μὸ ὁ καπετάνιος.

— Δὲ βαριέστε, ἐφώναξεν ὁ Πούρβιλ. Δὲν βλέπω τί χρειάζονται τώρα αὐτὰ τὰ σχόλια καὶ τὰ συμπεράσματα.

— Ἔ, καλὰ τότε, εἶπεν ὁ Φρόουντ, βάζοντας τὰ παπούτσια του.

— Μὰ πῶς διάβολο τὸ λές μὲ τόση βεβαιότητα.

— Δὲν ἔχω τώρα καιρὸ νὰ σᾶς ἐξηγήσω. Σιγά-σιγα θὰ τὸ νοιώσετε μονάχοι σας. Ἐγίναμε κοροϊδα τοῦ καπετάνιου, κἄι εἶνε καιρὸς νὰ κυττάξομε τίποτε ἄλλο. Κοινήσου, βρέ, λιγάκι καὶ βάλε στὸ σακκίδιό μου ὅση περισσότερη τροφὴ μπορεῖς νὰ βρῇς.

Ὁ Πούρβιλ ὑπήκουσε μηχανικῶς.

— Τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς; τὸν ἠρώτησε, καὶ τὰ δόντια του ἔγυπνοῦσαν.

— Τί σκοπεύω; εἶπεν ὁ Φρόουντ σφίγγοντας τὰ δόντια. Μοῦ φαίνεται ἀστεῖος αὐτὸς ὁ τόπος, Πούρβιλ, καὶ θὰ δοκιμάσω κἀ' ἐγὼ ἕν' ἀστεῖο.

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἐγλυστροῦσε μὲ τὰ παγοπέδιλά του μέσα εἰς τὸ δάσος. Εἰς μίαν καμπὴν τοῦ μονοπατιοῦ, ἐγύρισε τὸ κεφάλι κἀ' ἐκύτταξε. Τὰ ἀπολωλότα πρόβατα εἶχαν μαζευθῇ μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς καλύβας καὶ τὸν κύτταζαν μὲ γουρλωμένα μάτια.

— Τοὺς δύστυχοις, εἶπε στενάζων ὁ Φρόουντ καὶ ὥρμησε πρὸς τὰ ἐμπρός.

Κατ' ἀρχὰς ἦτο ἐπίπεδον τὸ μέρος καὶ βραδεία ἡ πορεία διὰ παγοπέδιλα, ἀλλ' ὁ Φρόουντ. διέσχιζε τὸ ἔδαφος μὲ γοργὸν βῆμα. Εἰς ἀπόστασιν μικροτέραν τοῦ ἑνὸς μιλλίου ἀνεκάλυψε τὰ ἴχνη τῶν ὑποδημάτων τοῦ καπετάνιου, τὰ ὁποῖα ἔβαινον πρὸς τὸν ὀρχιὼν τῆς παρέας δρόμον. Ἔσπευσε λοιπὸν νὰ τὰ παρακολουθήσῃ.

Κατόπιν ἔρθασεν εἰς τὸ ὀρεινὸν μέρος, καὶ ἐρρίφθη μὲ τὰ μοῦτρα, πετῶν ἀπὸ τὴς πλαγὲς καὶ ἀποφεύγων ὡς ἐκ θαύματος τὴν σύγκρουσιν ἑπάνω εἰς τὰ δένδρα καὶ τοὺς βράχους. Δὲν εἶχε γείνει ἄλλοτε πλεον ἐκκεντρικὴ παγοδρομία. Ὅταν ἐβράδυνε τὸ βῆμά του, ἐνεθυμεῖτο τὸν καπετάνιον καὶ τὸ γυαλιστερὸν ἀδιάβροχόν του, καὶ αὐτὸ ἀρκοῦσε νὰ τοῦ δίδῃ νέαν ὁρμήν.

Ὁ πιρετὸς τοῦ κυνηγιοῦ εὑρίσκετο εἰς τὰς φλέβας του, καὶ ὅσο ἔγεννεν ἡ ἡμέρα, ἀντὶ νὰ καταλάβῃ τόσον ἄναβε περισσότερον. Ἔτρωγε καὶ ἐπαγοδρομοῦσε, σχεδὸν ἐκομᾶτο καὶ ἐπαγοδρομοῦσε, καὶ ὅταν τὸ φεγγάρι ἀνέβαινεν εἰς τὸν οὐρανόν, ἐφαίνετό ὡς μία μαύρη κηλὶς ἑπάνω εἰς τὴν ὀχράν γιόνα — μία κηλὶς, ἥτις ἐκανεῖτο πότε ἀργὰ, πότε γρήγορα, ἀλλὰ πάντοτε ἐκινεῖτο.

Τὸ ὑπόγευμα τέλος τῆς δευτέρας ἡμέρας ἀντίκρυσεν ὁ Φρόουντ διὰ πρώτην φορὰν τὸ θήραμά του. Ἐφαίνετο ὡς σημεῖον εἰς τὸ πέραν ἄκρον μιᾶς ἀνοικτῆς κοιλάδος, ἀλλὰ διεγράφετο καθαρὰ ἑπάνω εἰς τὴν λαμποκοποῦσαν χιόνα, ποὺ ἀνέβαινε σὰν σολιάγκος τὴν ἀπέναντι πλαγιάν τοῦ βουνοῦ.

Ὁ Φρόουντ, μὲ ὅλην τὴν κούρασιν ποὺ ἠσθάνετο εἰς τὰ κόκκαλά του, μόλις καὶ ἐσυγκρατήθη νὰ φωνάξῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ἥτις ἐξέσπασεν εἰς τὸν Παγγνώθη κάθοδον ἀπὸ τὴν πλαγιὰν τοῦ βουνοῦ.

Εἶνε δυνατὸν νὰ πηδᾷ κανεὶς μερικοὺς βράχους μὲ παγοπέδιλα, ἀλλ' ὄχι ὡς ἐκεῖνον ποὺ συνήντησεν ὁ Φρόουντ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ. Τὸ ἕνα παγοπέδιλον ἐπέρασεν ἀποπάνω, ἀλλὰ τὸ ἄλλο ἐχώθη μέσα εἰς μίαν χαραμάδαν σκεπασμένην μὲ χιόνι, καὶ ἔσπασεν ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον.

Ὁ Φρόουντ ἐπέταξε τὸ ἄχρηστον αὐτὸ παγοπέδιλον καὶ ἐξηκολούθησε πεζῇ τὸν δρόμον, παλαίων κάθε στιγμὴ μὲ ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια. Πότε ἐβάδιζεν εἰς τὸ μονοπάτι ποὺ εἶχε σχηματίσει τὸ πέρασμα τῆς παρέας ἀπὸ ἐκεῖ, ἄλλοτε δὲ ἐχώνετο μέσα εἰς τὸ χιόνι μέχρι τοῦ γόνατος ἢ καὶ τῆς μέσης. Ἀλλ' εἶχε πάντοτε εἰς τὸν νοῦν του ἕναν ἄνθρωπον, μὲ γυαλιστερὸν ἀδιάβροχον, τὸν ὁποῖον ἔρρεπε νὰ φθάσῃ μὲ κάθε τρόπον. Πέραν τούτου τὸ μυαλό του δὲν ἐδούλευε πλέον.

Ἐπροχωροῦσε πάντοτε, ἢ μᾶλλον τὰ πόδια του ἐκινοῦντο μηχανικῶς, ἀνασυρόμενα ἀπὸ ἕνα δούλευσα τῆς χιόνος καὶ βυθιζόντα εἰς ἄλλο, ὁπότε μία ὅλως διόλου καινούργια σκέψις ἐφώτισε τὸν νοῦν του Φρόουντ, μία σκέψις ὁλόχρυση ποὺ ἔλαμπε μυστηριωδῶς. Δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ἐμβαθύνῃ περισσότερον εἰς αὐτήν, διότι ἐγνώριζεν ὅτι δὲν θὰ τὸ κατώρθωνεν. Εἶχε πέσει ἑπάνω εἰς τὸ παράθυρον μιᾶς καλύβης κυνηγοῦ. Ἀκούτησεν εἰς τὸ περβάζι, ἐκύτταξε μέσα, χωρὶς νὰ καλοσκεφθῇ, καὶ ὕστερα ἐμαζώχθη, μὲ τὴν μύτην μέσα εἰς τὸ χιόνι.

Δὲν μποροῦσε νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἔβλεπεν ὄνειρον. Ἴσως ὅμως νὰ ἦτο καὶ ὄνειρον. Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι ἔκαμε μίαν ὥραν καὶ πλέον ὅσον νὰ μπορεσῃ νὰ σηκωθῇ σᾶς δυνάμεις τὸν διὰ νὰ ἀνοίξῃ τὸ σακκίδιόν του καὶ νὰ φάγῃ. Ἔφαγε δὲ μὲ ὄρεξιν, μὲ τὰ μάτια στυλωμένα εἰς τὴν πόρταν τῆς καλύβας. Ἦτο κάτι τι ἔκτακτον ἡ προσοχὴ μὲ τὴν ὁποίαν ἐκύτταζεν ἐκείνην τὴν πόρταν.

Κατόπιν ἐσβύσθηκε τὸ φῶς ποὺ ἐφαίνετο ἀπὸ τὸ παράθυρον, καὶ ἡ βαθεῖα σιωπὴ τοῦ λόγγου τοῦ Ὀντάριο ἐσκέπασε τὸ πᾶν.

Ἔπερασε μιὰ ὥρα, δύο ὧρες καὶ κατόπιν ὁ Φρόουντ ἐσηκώθη ἑπάνω καὶ ἐτηνάχθη. Ἡ θαυμασία ζωτικότης του εἶχεν ἤδη κατανικήσει τὴν μεγάλην του κόπωσιν. Ποτὲ εἰς τὴν ζωήν του δὲν ἦτο τόσον σφριγηλὸς καὶ ζωηρός. Ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ σακκίδιόν του τὸ μανούργιο καὶ τελείως ἀκίνδυνον περίστροφόν του, τὸ ὁποῖον κάθε σεβόμενος ἑαυτὸν ἄποικος θεωρεῖ ἀναγκαῖον νὰ φέρῃ ἑπάνω του, καὶ τὸ ἐδοκίμασεν. Ἐσάκωσε τὸν μάνδαλον τῆς πόρτας προφυλακτικὰ ὡς Ἐρυθρόδερμος, καὶ ἐχώθη μέσα. Κάποιος ἐρουχάλιζε μέσα εἰς τὸ σκοτάδι.

Τρία πράγματα συνέβησαν σχεδὸν ταυτοχρόνως. Ἕνα σπίρτο ἀνάφθηκε, ὁ καπετάνιος ἐκύλισε προσπαθῶν νὰ φθάσῃ τὸ ὅπλον του, καὶ ὁ Φρόουντ τὸ ἔρριψεν ἐγκαίρως ἀπὸ τὸ πλευρόν του.

Τὸ ἔφερεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου καὶ τὸ ἀκούμπησεν εἰς τὸν τοῖχον.

— Ἐγὼ ἐφοβήθηκα μὴ σ' ἐχάσαμε, καπετάνιέ, τοῦ εἶπεν εὐθύμως, ἀνάπτων τὴν λάμπαν.

Ὁ καπετάνιος τὸν ἐκύτταζε μὲ ἀφηρημένον βλέμμα.

Ἐσκέπτετο ἀπορῶν πῶς νὰ τὸν πάσῃ ἐκεῖνον τὸν νεον, διότι ἐκ πείρας ἐγνώριζεν ὅτι ὑπάρχει τρόπος νὰ «πιάνῃ» κανεὶς τὸν καθένα.

Ὁ Φρόουντ ἐκάθησε διπλοπόδι κάτω στὸ χῶμα καὶ ἔπιασε τὴν σκανδάλην τοῦ περιστρόφου του. Ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἐγνώριζε καὶ καλὰ τὴν χρῆσίν του, τοῦθ ὅπερ ἦτο καὶ ἡ καθαρὰ ἀλήθεια. Ἡ διεύθυνσις τῆς κάννης ἐκυμαίνετο μεταξὺ τῆς κεφαλῆς τοῦ καπετάνιου καὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἂν ὑπῆρχε πρόγημα ποῦ νὰ ἐφοβεῖτο ὁ κύριος ἐκείνος περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο, ἦτο ἕνα ἀγιοβσσιλειάτικο παρίστροφο σὲ ἀτζαμῆ χέρια.

Ἔξαφνα ὅλως ἀπροσδοκήτως, τὸ περίστροφον ἔπηρε φωτιά. Ὁ καπετάνιος δὲν ἐπίστευε σχεδὸν τὰ μάτια του καὶ τὰ αὐτιά του, ὅσο ποῦ ἡ ἠχὼ τῆς ἐκπυροκροτήσεως ἐξέπνευσε μακρὰν καὶ εἶδε μίαν στρογγυλὴν τρυπίτσαν εἰς τὸν ἐκ κορμῶν δένδρον τοῖχον τῆς καλύβας ἀποπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

— Αἔ, μὰ τρελλάθηκες, ἐμούγκρισε. «Πρόσεχε».

Ὁ Φρόουντ ἐκύτταξε τὸ στόμιον τοῦ περιστρόφου του μὲ ἔκπληξιν καὶ ἐνδιαφέρον.

— Λυποῦμαι, εἶπε, μὰ δὲν εἶχα ἰδέα πῶς παίρνει φωτιὰ τόσο εὔκολα.

— Βγάλ' το ἀπὸ κεῖ, εἶπεν ὁ καπετάνιος μὲ θαυμαστὴν ἀπάθειαν. Μπορεῖς νὰ κάμῃς ζημιὰ, ἂν δὲν προσέχῃς.

Ὁ Φρόουντ τὸν ἐκύτταξε καὶ εἶπε.

— Δὲν πολυσκοτίζομαι γι' αὐτό.

— Εἶνε σὰν νὰ παίζομε καμμιὰ κινηματογραφικὴ σκηνή, ἐξηκολούθησεν εὐθύμως ὁ καπετάνιος. Ὁ Κρῶς ἀναγκάζει τὸν κακοῦργον νὰ ζητήσῃ ἔλεος. Νομίζω πῶς θὰ ἦταν καλὰ νὰ φθάσομεν καὶ σ' αὐτό.

Τὰ μάτια τοῦ Φρόουντ ἐχαμογέλασαν, καὶ ὁ καπετάνιος αὐτομάτως ἐσήκωσε ψηλὰ τὰ χέρια.

— Καλὰ εἶν' ἔτσι, εἶπεν ὁ Φρόουντ. Εἶνε πειὸ εὐμφωνο μὲ τὰ πράγματα. Ἂν δὲν πάρῃ πάλι φωτιὰ αὐτὸς ὁ διόβολος, τὴ γλύτωσες τώρα ... ἐνοοῦ στὸν κινηματογράφο.

Τὸν καπετάνιον περιέλουσε κρύος ἱδρώς. Ἔ, βέβαια, δὲν ἦταν μαθημένος περισσότερον τοῦ Φρόουντ εἰς τὴν χρῆσιν ἐκείνου τοῦ διαβόλου, καὶ δὲν τοῦ ἄρεσαν καθόλου τέτοια ἀστεῖα. Ἀφοῦ μὰ φορὰ ἔκαμε τὸ φρικτὸν λάθος νὰ πάρῃ στὴν παρέα του ἕνα τέτοιον ἄτομον, ὡς ὁ Φρόουντ, πῶς θὰ τὰ ἔβγαζε πέρα τώρα μαζί του;

Τὰς σκέψεις του διέκοψε δεύτερος πυροβολισμὸς καὶ ἔγεινεν ἄλλη μιὰ τρύπα εἰς τὸν τοῖχον ἀποπάνω ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ἐνῷ ὁ Φρόουντ ἔδιδεν ἐξηγήσεις.

— Μὰ τὸ Θεὸ λοιπόν, οὔτε καὶ τώρα δὲν ἤθελα νὰ πάρῃ φωτιά. Μὰ δὲν εἶνε περίεργο;

Ὁ καπετάνιος ἀπεφάσισε νὰ ὑποκύψῃ μὲ κάποιαν ἀξιοπρέπειαν.

— Τί ζητᾷς; ἠρώτησε.

— Σέρεις ἐσύ, εἶπεν ὁ Φρόουντ. Βάλτα ἀπάνω στὸ τραπέζι, καὶ τὴν τελευταία πεντάρα, καὶ ὅ,τι ἄλλες οἰκονομίες ἔχεις ἀπάνω σου.

Μεγάλη πάλη συνήφθη μέσα εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ καπετάνιου, πάλη μεταξὺ φόβου καὶ φιλαργυρίας. Ἐσκέφθη ὅτι ἴσως ἦτο πολὺ δυνατὸν νὰ ὁρμήσῃ ἐναντίον τοῦ παλαβοῦ ἐκείνου νέου καὶ νὰ τοῦ πάρῃ τὸ πιστόλι, ἀλλ' ἴσως καὶ νὰ μὴ ἦτο δυνατόν. Ἴσως νὰ ἤθελε νὰ ἀκούσῃ τὴν λογικὴν — τὴν λογικὴν τοῦ καπετάνιου ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἦτο ἀψήφιστον.

— Νομίζω πῶς κάποιο λάθος ἔχετε κάμει, κ. Φρόουντ, εἶπε. Ἐγώ...

Τὸ ὑπόλοιπον τῆς φράσεως ἐκόπη ἀπὸ τρίτον πυροβολισμόν.

— Ἐγὼ αὐτὸ ἐννοοῦσα, εἶπεν ὁ Φρόουντ, ἐξετάζων τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πυροβολισμοῦ εἰς τὸν τοῖχον. Σᾶν προτότερο ποῦ εἶμαι, δὲν τὰ καταφέρνω καὶ ἄσχημα. Δέκα ἑκατοστὰ μονάχα μακρυά ...

— Πάω στὸ Λαίηκφηλντ ποῦ ἔχω κάποια δουλειά, ἐπέμεινεν ὁ καπετάνιος. Ὀλ Κρῆς...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ βλέμμα του συνήντησε τὸ βλέμμα τοῦ Φρόουντ, καὶ ἐπῆρχε κάτι μέσα εἰς αὐτὸ ποὺ τὸν ἠνάγκασε νὰ σταματήσῃ. Συγχρόνως ἡ κάννη τοῦ περιστρόφου διηυθύνετο κατ' εὐθεῖαν ἑπάνω εἰς τὸ πρόσωπόν του, καὶ τὸ δάχτυλό του ἐφαίνετο ἀνυπόμονον. Χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὸ μάτια του ἀπὸ τὸν Φρόουντ, ἔσυρεν ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν τσέπην τοῦ ἐπανωφορίου του ἕνα μάτσο δολλάρια, τὰ ὁποῖα ἐπέταξεν μὲ θυμὸν ἑπάνω εἰς τὸ ἔδαφος.

Ὁ Φρόουντ ἄπλωσε τὸ ἕνα χέρι νὰ σηκώσῃ ἐκεῖνο τὸ μάτσο. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ καπετάνιος, ὄχι ἀπὸ θάρρος, ἀλλ' ἀπὸ τυφλὴν παρόρμησιν ποῦ αἰσθάνεται ὁ λέπτης, ὅταν τοῦ παίρνουν τὰ κλοπιμαῖα, ἐπήδησεν σὰν φεῖδι καὶ ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὸν Φρόουντ.

Ἡ πάλη δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολύ. Ὁ Φρόουντ, πρὸς μεγάλην του ἔκπληξιν, ἀνεκόλυψεν ὅτι ὁ καπετάνιος δὲν ἦτο δυνατός, ἢ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦτο δυνατώτερος ἀπὸ ὅσον ἐνόμιζε. Μὲ τὸ πρῶτον εὑρέθη ἀποπάνω ἀπὸ τὸν καπετάνιον, καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε μερικὲς γροθιὲς εἰς τὸ πρόσωπον, τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ τοῦ ἔφερε τὸ κεφάλι εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν σκληρὰν γῆν κάμποσες φορές, ὅσο ποῦ τοῦ ἐπέφερεν ἀκινησίαν. Τότε ἐμάζευσε μερικὰ πράγματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὰ χιονοπάπουτσα τοῦ καπετάνιου, καὶ ἐξεκίνησε νὰ γυρίσῃ πίσω, θαυμάζων μ' τὴν εὐκολίαν ποῦ γίνεται ἕνα πρᾶγμα ὅταν ἀποφασίσῃ κανεὶς νὰ τὸ κάμῃ.

***

Αἱ ἐκδηλώσεις χαρᾶς, καὶ αἱ εὐχαριστίαι τῶν νέων, ὅταν ὁ Φρόουντ ἐμοίρασεν εἰς τὸν καθένα τὰ χρήματά του, ἦσαν λίαν θορυβώδεις. Εἰς τὸ «ἀναμνηστικὸν δεῖπνον» ὁ Πούρβιλ ἐσηκώθη διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὰ αἰσθήματα τῆς συντροφιᾶς.

— Προτείνω εἶπεν ἐν συμπεράσματι, νὰ ἐκλέξομεν τὸν Φρόουντ ὡς καπετάνιον. (Θορυβώδεις ἐπευφημίαι).

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Φρόουντ, μὰ ἔχω βαρεθῇ ἀρκετὰ τοὺς καπετάνιους. Ἐγὼ θὰ τραβήξω πρὸς δυσμάς. Ἐσεῖς τί σκοπεύετε νὰ κάμετε;

— Πρῶτα - πρῶτα, ἀπεκρίθη ὁ Πούρβιλ, σ' εὐχαριστοῦμε πολὺ ποῦ ἤρθες μὲ τὴ παρέα μας. Φυσικὰ αὐτὴ ἡ γῆ δὲν εἶνε δική μας, ἀλλ' ἐπήραμε πίσω τὰ χρήματά μας καὶ μέσ' σ' αὐτὴ τὴ χώρα ἀνόμια εἶνε δυνατὸν νὰ βρεθῇ κανένας νὰ συναλλαχθῇ τίμια μαζί μας. Ὁποιοδήποτε ἔχομε μάθει ἕνα - δυὸ πράγματα, καὶ ὁ Θεὸς νὰ φυλάῃ ἐκείνον ποῦ θὰ δοκιμάσῃ νὰ μᾶς παίξῃ πάλι τὸν παπᾶ.

ΤΕΛΟΣ

ΣΤΙΧΟΙ

ΕΝΩ ΓΥΡΙΖΕΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ...

Γυρίζει ὁ κόσμος ἄπαυστα κ' ἀπάν' στὸ γύρισμά του
Ἕναν γκρεμνὶζει ἀποδῶ καὶ ἄλλον ἐκεῖ σηκώνει
Κι' αὐτὸς ὁποῦ σηκώνεται πατᾷ τὸν ἀποκάτω
Χωρὶς νὰ συλλογίζεται πῶς θὰ τον φάγ' ἡ σκόνη.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΑΙ ΜΑΣ (;!)

Ὀμιλῶν πρὸ πολλοῦ ἐν Ἀμερικῇ ὁ γνωστὸς Ραββῖνος Στέπεν Βίσες ἐξέθεσεν ὡς ἑξῆς τὰς σκέψεις του ἐπὶ τῆς τιτλομανίας ἥτις κατέλαβε τοὺς Ἀμερικανούς. «Ἂν σήμερον εὑρίσκετο ἐν τῇ ζωῇ, εἶπεν, ὁ Βενιαμὶν Φραγκλῖνος δὲν θὰ ἐθεωρεῖτο ἱκανὸς νὰ καθέξῃ τὴν θέσιν οὔτε ἑνὸς γραφέως πρεσβείας.

Τοῦτο διότι ὁ πατήρ του δὲν ἦτο κανεὶς ἐκ τῶν σημερινῶν Ἀμερικανῶν βασιλέων τοῦ σιδήρου, τοῦ χαλκοῦ ἢ τῶν χοιρινῶν. Σήμερον ἔχομεν νόμον διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀνομίαν διὰ τοὺς πλουσίους. Ἐδημιουργήθησαν τάξεις καὶ ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ δημοκρατία εἶνε μόνον ὄνομα. Ἡ ἰκανότης παραγκωνίζεται, ὁ πλοῦτος θριαμβεύει καὶ οἱ πλούσιοι θεωροῦνται προνομιοῦχοι. Ὁ Φραγκλῖνος δὲν θὰ ἐδέχετο ἂν ἔζη σήμερον νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τοιαύτην πατρίδα εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Δημοκρατία καὶ διάκρισις τάξεων δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ συνυπάρξωσιν».

***

Οὕτως ὡμίλησεν ὁ ἄνω Ραββῖνος διὰ τοὺς δημοκρατικοὺς Ἀμερικανούς. Πλὴν πόσα δὲν διδάσκουν οἱ σοφοὶ οὗτοι λόγοι καὶ ἡμᾶς τοὺς Συνταγματικοὺς Ἕλληνας; Μήπως καὶ εἰς ἡμᾶς δὲν ὑπάρχει — εἰς μεγαλείτερον δὲ δυστυχῶς βαθμὸν — ἡ τάσις αὕτη τῆς τιτλομανίας; Μήπως καὶ ἡμεῖς δὲν ἔχομεν τόσους καὶ τόσους, οἵτινες ἐπειδὴ ἔτυχε εἴτε ἐκ κληρονομίας, εἴτε διὰ τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ ψεύδους, εἴτε ὁπωσδήποτε σκεφθῇ τις διὰ θεμιτῶν καὶ ἀθεμίτων μέσων νὰ ἔχωσι περιουσίαν ἢ μίαν μεγάλην θέσιν, δὲν ἀποτελοῦν οἱ τοιοῦτοι τὴν λεγομένην τάξιν τῶν προνομιούχων καὶ εὐγενῶν τῆς ἐποχῆς.

Μήπως δὲν ὑπάρχουσιν καὶ παρ' ἡμῖν πλεῖστοι ὅσοι, οἵτινες ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ ἔχωσιν ὡς ἐκ τῆς εὐγενοῦς καταγωγῆς των τὰ μέσα καὶ ἀνίκανοι ὄντες πολλάκις, δὲν καταλαμβάνουσι τὰς καλλιτέρας θέσεις, παραγκωνίζονται δὲ τόσοι ἄλλοι— ἰδίως νέοι— λόγῳ τῆς μικρᾶς καταγωγῆς των καὶ τῆς πτωχείας των, καίτοι ἱκανοὶ καὶ καλῶς κατηρτισμένοι διὰ μίαν θέσιν;

Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου οἱ προνομιοῦχοι καὶ εὐγενεῖς τῆς ἐποχῆς μας ἐπαίρονται μέχρι τοιούτου πολλάκις σημείου, ὥστε νὰ μὴ καταδέχονται οὐδὲ ἕνα χαιρετισμὸν ἀπὸ τὸν πτωχὸν καὶ ἐκ μικρᾶς τάξεως ἄνθρωπον, πλὴν ἀνώτερον πολλάκις διὰ τὰ πλεονεκτήματά του καὶ τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν περιωπήν του ἀπὸ τοὺς τοιούτους ὑψηλῆς τάξεως (!) ἀνθρώπους, οἵτινες ἔχουσι τὴν προσποιητὴν μόνον εὐγένειαν πολλάκις— τὴν ἐξωτερικὴν δηλαδή— ἐνῷ ἐσωτερικῶς εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀγενέστατοι καὶ φαῦλοι μέχρι κτηνωδίας. Ἡ ἀληθὴς εὐγένεια, οἱ μεγάλοι τίτλοι καὶ τὰ προνόμια ἁρμόζουν μόνον εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἔδρασαν καὶ ἠγωνίσθησαν ποικιλοτρόπως ὑπὲρ τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἔθνους, καὶ γνωρίζουν ὅτι αὕτη (ἡ εὐγένεια) ἀπαιτεῖ τὴν πραγματικὴν ἀγάπην καὶ τὸ σέβας παντὸς ἀνθρώπου, οἱαδήποτε τάξεως, ἔθνους καὶ φυλῆς εἶνε ὅτιος, οἱονδήποτε ἐπάγγελμα καὶ ἂν μετέρχεται.

Οἱ τοιοῦτοι δὲ, ἔχοντες καὶ τὰ ἄλλα προσόντα, ἀποτελοῦσι τὴν ἀληθῶς ἀριστοκρατικὴν καὶ εὐγενῆ τάξιν καὶ οὐχὶ τὴν καθ' ὄνομα τοι αὐτὴν, ἥτις δυστυχῶς παρατηρεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σήμερον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς πραγματικοὺς προϊόντας τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς.

Πάτραι ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ

Δαγοδέρ. Νεράϊδα Νέστου, ποῦ εὑρίσκεσθε; Μένω εἰς Καβάλλαν, ἀναμείνατε ἐπιστολήν μου.
Ξ. ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΣ

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΡΕΛΟΤΤΟ

Ἐν τινι χωρίῳ τῆς Ναυπακτίας καὶ ἡμέρας τινὰς μετὰ τὸ Πάσχα ἐγίνετο ἐν τῇ πλατεῖᾳ τοῦ χωρίου καταμέτρησις τοῦ ὕψους τῶν διαφόρων κτηνῶν. Κάποιος γαΐδαρος ἔβοσκε ἐκεῖ ποῦ ὅπισθεν τῆς ἐκκλησίας. Ἐνῷ δὲ ἔβοσκε μαζὶ μὲ τὴν χλόην ἔφερεν εἰς τὸ στόμα βαρελόττον μὴ ἐκπυροσκροτῆσαν καὶ κείμενον ἐντὸς τῆς χλόης ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τοῦ Πάσχα. Ὁ γαΐδαρος ἀνύποπτος πιέζει μεταξὺ τῶν ὀδόντων του τὸ βαρελόττον. Δαιμονιώδης κρότος συνταράσσει τὴν περιξ ἀτμόσφαιραν. Ὁ γαΐδαρος ἀρχίζει τοὺς μυκηθμοὺς παρουσιάζων εἰκόνα τραγικὴν ὅσον καὶ κωμικήν, καθ' ἣν στιγμὴν αἷμα ἔρρεεν ἐκ τῶν σιαγόνων τοῦ δυστυχοῦς ζώου. Καὶ οὕτως ἐν μιᾷ στιγμῇ ὁ γαΐδαρος μετετράπη εἰς ἀτμόπλοιον ἔχων ὡς καπνοδόχας τὰ ὦτά του ἐκ τῶν ὁποίων ἐξήρχον τολύπαι καπνοῦ.

Πλάτανος (Ναυπακτίας)
ΑΘ. Α. ΣΟΥΜΠΑΣΑΚΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΓΑΛΛΟΣ ΗΡΩΣ

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον ἡ «Νέα Γενεὰ», τὸ περιοδικὸν κάθε Ἑλληνόπαιδος, θὰ δημοσιεύσῃ κάτι τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει κανεὶς νὰ χάσῃ—Οὔτε μικρὸς οὔτε μεγάλος. Τὸ ἡμερολόγιον ἑνὸς παιδιοῦ Γάλλου ποῦ ἐγκατέλειψε τὸ σπῆτί του καὶ πῆγε εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ πυρὸς, ὅπου ἐπολέμησε λαβὼν μέρος εἰς πλείστας αἱματηρὰς μάχας.

ΚΑΝΕΝΑ ΠΑΙΔΙ

δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὴν ἱστορίαν αὐτὴν τοῦ μικροῦ ἥρωος. Ἂν εἶσθε πατέρας, ἂν εἶσθε μητέρα, ἂν εἶσθε ἀδελφὸς ἀγοράσετε τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς «Ν. Γενεᾶς» καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι θὰ τρέξετε ἀμέσως νὰ τὸ δώσετε εἰς τὸν υἱόν σας ἢ τὸν μικρὸν ἀδελφόν σας.

ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ Ο ΑΤΛΑΣ
ΔΟΥΚΑΣΑΧΙΝΗ

— Ἀφότου καπνίζω σιγαρέτα «Ἄτλας» ἔδα τὴν ὑγεία μου καὶ τὴν ὠμορφιά μου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίους, κυρίους,

—Σ. Σουσαμᾶν. Ἐνταῦθα. Τὰ ζητηθέντα φύλλα σᾶς ἐστάλησαν.

— Ν. Ι. Καλόβαν, Μοσχοχώριον. Ὁ 3ος τόμος ἐξεδόθη.

— Οἱ παραγγείλαντες 4ον τόμον ἂς ἀναμένουσιν ὀλίγον ἐπειδὴ δὲν εἶνε ἕτοιμος.

— Α. Π. Πειραιᾶ. Ἀντίτιμον πέντε συνδρομῶν ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.

— Δ)δα Αἰκ. Π. Ἐνταῦθα. Ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν λευκωμάτων γίνεται διὰ τῆς στήλης τῶν καταχωρήσεων.

— Ἀν. Θεοδ. Ἀργοστόλιον. Ἐγράψαμεν. Περιμένομεν ἐπιστολήν.

— «Ρωμανιὴν», ἐνταῦθα. Ἡμεῖς ἐνομίζομεν ὅτι ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ καὶ ἡ ποικιλία θὰ σᾶς εὐχαριστοῦσε περισσότερον.. Ὅσον διὰ τὴν δευτέραν σας ἐρώτησιν στείλατε νὰ τὰ ἰδωμεν.

— «Πονεμένη Ἀγάπη». Ἐλήφθησαν. Τὰ ποιήματά σας θὰ δημοσιευθοῦν, ἀλλὰ πρέπει νὰ πληρώσετε συμφώνως μὲ τὴν τιμὴν τῶν καταχωρήσεων, 20 λεπτὰ τὸν στίχον.

— Δνὶς Νέαλα. Περιμένομεν ἐπιστολήν σας. Τί γίνεσθε; Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ἐνεργείας σας.

— Κ. Εὐγενῆ. Ἐλήφθησαν, ἀλλὰ δὲν δημοσιεύονται ἂν δὲν μᾶς ἐμβάσητε τὸ ἀντίτιμον.

— Ὁ «Τρελλὸς». Ἐλήφθησαν αἱ 25 δραχμαὶ ἀντίτιμον 5 ἐτησίων συνδρομῶν. Εὐχαριστοῦμεν.

— Ἡ Δνὶς «Ἐρωτοκτυπημένη» ἐδημοσίευσεν ὅτι ἀνταλλάσσει κάρτ-ποστὰλ καὶ ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς, ἀλλὰ δυστυχῶς βλέπω ὅτι δὲν ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Ν. Γ. Δ. ὅστις παραπονεῖται εἰς τὰ γραφεῖά μας.

— Γ. Π. Σ. Ἐνταῦθα. Ὅ,τι ἐγκρίνεται θὰ δημοσιεύεται. Ὅσον διὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν ποιημάτων σας καλλίτερα ὅταν ἔλθητε στὰς Ἀθήνας νὰ τὰ εἴπωμεν προφορικῶς.

— «Ὑπνοδάτην» Πειραιᾶ. Εὐχαριστοῦμεν θερμότατα διὰ τὸ ὡραῖον γράμμα σας. Τόμους στέλλομεν.

— Γ. Παπασταθάτον, Ἐνταῦθα. Ἀνέκδοτον γνωστότατον. Στείλατε τίποτ' ἄλλο.

— Α. Ρούσσην, Πύλον. Ναυᾶ Γολᾶ, Βόλον. Λευκὸν Βρυκόλακα, Καρδίτσαν. Νικόλαον Γωνναΐαν, Γεωργίου Θ. Καλάμας, Γ. Κ. Κολοτοῦρον, Ἀθανάσην Σουμπασᾶκον, Πλάτανον (Ναυπακτίας). Ἀθαν. Τσάμην, Ἰωάννινα. Ἐμμ. Καρελλᾶν, Χρῆστον Μάμαλην, ἐνταῦθα, Ἀναστασίου Καρατζᾶν, Κυπαρισσίαν. Χειρόγραφά σας ἐλήφθησαν. Ὅ,τι ἐγκριθῇ θὰ δημοσιευθῇ.

— Οἱ στέλλοντες λογογραφήματα ἢ ἐπιστολὰς πρέπει νὰ μὴ ξεχνοῦν νὰ μᾶς στέλλουν καὶ τὸ δεκάλεπτον ἄλλως δὲν θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ τύχωσιν ἀπαντήσεως.

— Ἐὰν θέλετε νὰ ἀνταλλάξητε κάρτ-ποστάλ, ἐπιστολὰς μικρὰ μυστικὰ ἢ λευκώματα ἀπευθύνθητε εἰς τὴν στήλην τῶν καταχωρήσεων τῆς «Κυριακῆς». Ἡ «Κυριακὴ» ἔχει τὴν μεγαλυτέραν κυκλοφορίαν καὶ διαβάζεται ἀπὸ τὰς καλλιτέρας οἰκογενείας.

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΣΑΣ

Η ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΦΛΟΓΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 4ης σελίδος)

αὐτὲς ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν ἀγάπην αὐτήν. Μοῦ ἄρεσες πολύ. Περισσότερο ἀπ' ὅλα μοῦ ἄρεσεν ὁ δεσποτικός σου τρόπος, ὁ πάρα πολὺ καταφανὲς ὕψος ἀνδρισμός σου. Μοῦ ἄρεσεν ὁ τρόπος μὲ τὸν ἐποῖαν μ' ἐδέχθης καὶ μὲ ἀγκάλιασες μέσα εἰς τὴν δυνατὴν ἀτομικότητά σου. Αὐτὸ ἔθελε τὴν πληγωμένη μου ματαιοδοξία. Καὶ σοῦ δίνω τὸ λόγο μου, καθισμένη ἀπόψε ἐδῶ, μὲ τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ μου ποῦ μὲ κιττάζουν ὁλάνοιχτα μέσ' ἀπ' ἐκείνη τὴν ἀσημένια κορνίζα πάνω στὴν ἐταζέρ, ὅτι εἶχα πλήρη συναίσθησιν γιὰ ὅ,τι μερικὲς γυναῖκες καλοῦν ὑπερβολικὴ λεπτότητα καὶ ὅτι ἤμουν ἕτοιμη νὰ πληρώσω τὴν ἀνταμοιβὴν χωρὶς νὰ μοῦ τὴν ζητήσῃς μὲ τόσο ὑψωμένη φωνή. Ὄχι, μεῖνε αὐτοῦ ποῦ εἶσαι· δὲν ἐτέλειωσα ἀκόμη. Εἶμεθα καὶ οἱ δυὸ πολὺ τίμιοι, δὲν εἶν' ἔτσι; Πολὺ καλά, τότε, ἄκουσέ με. Ξέρω τώρα, γιατὶ ἔπαυσα ν' ἀπατῶ τὸν ἑαυτό μου, ὅτι κάθε φορὰ ποῦ ἐχόρευφα μαζί σου, κάθε φορὰ ποῦ σὲ ἄφινα νὰ μὲ συνοδεύῃς σπίτι μου, κατὰ τὴς προϊὼνὲς ὧρες, κάθε φορὰ ποῦ ἔτρεχα στὸ τηλέφωνο μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀκούσω τὴ φωνή σου, προσεπάθουν μὲ κωμικὸ πάθος νὰ πιστεύσω ὅτι ἤσουν σύζυγός μου.

Τὰ μάτια τοῦ Λάνγκτων ἄστραψαν.

— Χμ. Μεγάλη σου ἡ καλωσύνη, εἶπε. Αὐτὸ ὅμως ἀφορᾷ ἐσένα καί, καθὼς σοῦ εἶπα πρωϊότερα, δὲν μπορῶ νὰ λάβω τὸ παραμικρὸν ἐνδιαφέρον εἰς τὴς οἰκογενειακὲς σου ἀνησυχίες. Καλλίτερα λς τ' ἀφήσωμε αὐτά. Βρὲ ἀδερφέ, ὅλ' αὐτὰ τὰ παρὶ ἐντιμότητος, ποῦ ἀναμασᾷ ὅλη ἡ ἀνθρωπότης μὲ κουράζουν. Τὸ μάγο ποῦ σοῦ ζητῶ εἶνε νὰ ἀφήσωμε τὰ λόγια καὶ νἄχωμε τὴν ἐντιμότητα νὰ φανῶμεν εἰλικρινεῖς.

Ὁ ἀποτρόπαιος συλλογισμὸς τοῦ Λάνγκτων, ὅτι ἦταν πολὺ κακὴ ἐπειδὴ προσεποιεῖτο ὅτι ἐκουράσθη πλέον νὰ εἶνε καλή, ἔκαμε τὴν κυρίαν Μάντισων νὰ αἰσθάνεται μίαν ἀδεξιότητα καὶ ἀνικανότητα. Ἄ, καὶ νὰ ἤξερε πόσον ἐπεθύμει τὴν προστασίαν του καὶ τὴν σιμπάθειά του.

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἄρχισε τώρα νὰ περπατῇ πάνω κάτω στὸ δωμάτιο μὴ ξέροντας τί νὰ κάμῃ. Παρακολουθεῖτο μέσα στὸ σπίτι. Τὸ μεσονύκτιον εἶχε παρέλθει πρὸ τεσσάρων ὡρῶν. Ὁ νέος αὐτὸς ἔτρεπε νὰ φύγῃ χωρὶς φασαρίες. Τέλος ἀπεφάσισε νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν ἀνδρωπίνην φύσιν — νὰ εὕρῃ τὸ δρόμο της μέσα εἰς τὴν καρδιὰ τοῦ νέου αὐτοῦ.

— Ἔχω νὰ σοῦ πῶ κάτι, εἶπε, γιὰ δυὸ λόγους. — γιὰ νὰ ἀγάλω τὸν πόνο ἀπ' τὴν καρδιά μου καὶ νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι μιὰ γυναῖκα δὲν εἶνε ἀπαραίτητο νὰ γείνῃ λεία σου ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ εἶνε μόνη κ' ἀπροστάτευτη.

Ὑπῆρχε κάτι εἰς τὴν μορφὴν τῆς νέας, ποῦ ἔκαμε τὸν Λάνγκτων νὰ γύρῃ μπροστά καὶ νὰ τὴν κιττάξῃ κατάμματα. Εἶδεν ὅτι ὅλη ἡ ξέννοιαστη εὐθυμία της εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Εἶδε τὴν ἴδια Κίττυ Μάντισων, τόσο ὠμορφη, λεπτοκαμωμένη καὶ γλυκειὰ, ἀλλὰ μὲ μὰν ἔκφρασι στὰ μάτια πολὺ γιὰ πρώτη φορὰν ἔβλεπε. Ἦταν μιὰ μορφὴ σὰν ἐκείνες ποῦ ἔβλεπε σὲ παλαιὲς εἰκόνες εἰς τὰ μουσεῖα. Ὥστε λοιπὸν δὲν ἐπρόκειτο περὶ παιξίματος ἐκ μέρους τῆς γυναικὸς αὐτῆς γιὰ νὰ κάμῃ τὸν ἑαυτόν της δυσκολωτέραν κατάκτησιν καὶ νὰ φαγῇ ἔτσι πλέον ρωμαντική. Ἀκούμησε πίσω εἰς τὸ κάθισμά του, ἐκίνησε τὸ κεφάλι του καὶ δὲν εἶπε λέξι. Ἤξε κυριολεκτικῶς θαμβωθῆ ὅταν ἀνεκάλυψεν ὅτι κατώρθωσε, μέσ' ἀπὸ μιὰ χαραματιὰ τῆς ἀρματωσιᾶς της, νὰ ἰδῇ τὴν ψυχή της. Ἀλλὰ δὲν τὸν ἐνδιέφερων αἱ ψυχαί. Μέ ἀνυπομονησίαν κάπως εἶπεν εἰς τὸν ἑαυτόν του ὅτι ἦτο πολὺ νέος γιὰ καλὲς γυναῖκες — μιὰ ἡρχὴ ποῦ θὰ ἐθεράπευε ἀργότερα τὸ πᾶν παρὰ νὰ τὴν ἐφαρμοσῃ.

Ὁ ἄνθρωπος πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα ἐπλησίασε λιγάκι περισσότερο τὸ ἀκροατήριον μὲ μιὰν ὑπέροχο προσπάθεια νὰ κρατήσῃ τὴν ἀναπνοή του.

— Μπορεῖς νὰ καπνίσῃς, ἂν θέλῃς, λέγει ἡ Κα Μάντισων.

Ὁ Λάνγκτων ἄναψ' ἕνα σιγάρο μὲ παιδικὸν μάλλον τρόπον — ἕνα εἶδος ὑποταγῆς — καὶ ἔπειτα εἶδεν ἀμέσως νὰ ξεπροβάλῃ ἕνα παπουτσι κάτω ἀπὸ τὰ κράσπεδα τῆς κουρτίνας. Καὶ τότε ἐσκέφθη καὶ εἶπε μὲ τὸ νοῦν του τί θὰ ἔλεγε τάχα ἡ μαμά του ἂν ἔβλεπε τὸ ὄνομά του νὰ φιγουράρῃ μὲ μεγάλα γράμματα εἰς τὰς ἐφημερίδας ὡς τὸν ἐρωμένον εἰς τὴν περὶ διαζυγίου δίκην τοῦ ζεύγους Μάντισων.

— Ξέρεις, ἐγὼ δὲν ἀνήκω εἰς «μίαν ἐκ τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν» ὅπως λένε, εἶπεν ἡ Κίττυ ἴσως αὐτὸ θὰ τὸ ἄκουσες καὶ ὁ ἴδιος. Ὅταν ὑπαρδρεύθηκε τὸν Γεώργιον Μάντισων, τοῦ ὁποίου οἱ πρόγονοι ἦταν κ' αὐτοὶ μέσα εἰς τὸ πρῶτο πλοῖον τῶν ἀποίκων, εἰς τὸ «Μαϊηφλάουερ» — ὁ κόσμος ὅλος εἶπε ὅτι ἡ Κίττυ Φλάννερ ἔκαμε μιὰ ἀληθινὴ ἐπιτυχία. Ἦταν γιὰ γελᾷ κανείς — ἀληθινὰ ἐδείχθην τόσο καλή, ὥστε ὁ ἄνθρωπος, ποῦ μὲ ἐνιωφεύθη ἐξ ἔρωτος ἔφθασε εἰς τὸ σημεῖον νὰ μοῦ ἐπιτρέπῃ νὰ ζητῶ τὴς πεθερᾶς μου χρήματα — κάθε πεντάρα, ποῦ ἐχρειαζόμουνα ἀκόμη καὶ γιὰ γραμματόσημα καὶ γιὰ τράμ καὶ γιὰ πουρμπουάρ, ποῦ δίδωμεν εἰς τοὺς ὑπηρέτας τῶν σταθιῶν τὰ ὁποία μᾶς φιλοξενοῦν. Αὐτὸ τὸ μικρὸ καὶ ἀσήμαντο γεγονὸς δὲν σοῦ ἀποκαλύπτει τάχα ὁλόκληρον τὸ θέαμα τῆς πολυζηλεμένης συζυγικῆς μου ζωῆς; Ἡ Κα Μάντισων, ἡ πεθερά μου, εἶνε μιὰ ἀπὸ κεῖνες τῆς χονδρογυναίκες, ἡ ὁποῖες διώχνουν τὴς δοῦλές των, ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ λάβουν λ. χ. μιὰ κάρτ - ποστὰλ ἀπὸ ἕνα στρατιώτη μὲ δυὸ ἀθῶους στίχους ἀπὸ καιμιὰ ἐπιθεώρησι γραμμένους πάνω. Στέλνει ταχτικὰ κάθε χρόνο μεγάλας συνδρομὰς καταλλήλοις διαφημιζομένας στὴς ἐφημερίδες φυσικὰ εἰς τὴν «Ἑταιρίαν κατὰ τῆς σκληρότητος πρὸς τὰ ζῶα» ἀλλὰ θεωρεῖ, ὅτι θὰ ὑπέθαλπε τὴν ἀνηθικότητα ἐὰν ἔστελνε κ' ἕνα ψιχουλο στὴν «Ἑταιρίαν κατὰ τῆς σκληρότητος πρὸς τὰ παιδιά». Εἶνε ὁ τύπος τῆς γυναικός, ἡ ὁποία θεωρεῖ τὴν σύζυγον τοῦ υἱοῦ της ὡς ἐχθρόν της, πιστεύουσα ἀκραδάντως, ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη γυναῖκα ἡ ὁποία ἔχει ἐλπιδὴν ἀδειαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν νὰ φέρῃ παιδιὰ στὸν κόσμο. Πιθανὸν νὰ νομίσῃς ὅτι ὁ Γεώργιος εἶνε ἄξιος περιφρονήσεως, ἐπειδὴ μὲ ἄφησε νὰ ὑποφέρω ὅλας τὰς προσχεδιασμένας ἀχρειότητας, ποῦ ἡ γυναῖκα αὐτὴ μοῦ ρίχνει διαρκῶς εἰς τὴν καθημερινήν μου ζωήν. Πιθανὸν νὰ νομίσῃς ὅτι ἐξόδευσα ἀδίκως σ' αὐτὸν τὴν ζωήν μου, ἀφοῦ ἀκολουθεῖ τὴν πολιτικὴ τῆς ὑποχωρητικότητος καὶ μὲ ἀρίνει νὰ κουρεύωμαι καὶ νὰ καταριέμαι πίσω ἀπὸ κλεισμένες πόρτες οὕτως ὥστε νὰ μὴν πάνωμαι στὰ φανερὰ μὲ τὴ μητέρα του. Πιθανὸν ἐπίσης νὰ νομίσῃς πειὸ ἀδύνατον κ' ἀπὸ νερὸ, ἐπειδὴ δὲν ἀποφασίζει νὰ κάμῃ κάτι μαναχός του, γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλ' ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ γοργόνα αὐτὴ ἀκόμα καὶ γιὰ τὸ ἔξοδο τοῦ καπνοῦ του.

Ἡ νέα ἐσταμάτησε μιὰ στιγμὴ κ' ἔκαμε μιὰ χειρονομία ὑστερικῶς περιγραφομένην, ἐνῷ ὁ Λάνγκτων συζητοῦσε μὲ τὸν ἑαυτόν του γιὰ κεῖνο τὸ παπουτσι ποῦ εἶδε κάτω ἀπὸ τὴν κουρτίνα. Ἂν τὸ παπουτσι αὐτὸ ἀνῆκε εἰς τὸ εἶδος τοῦ ντετέκτιβ, ποῦ χρησιμοποιοῦν συνήθως διὰ ν' ἀνακαλύπτουν μυστικὰ μᾶς πανδρεμένης γυναίκας — χωρὶς ἄλλο ὁ ντετέκτιβ αὐτὸς θὰ ἦτο πολὺ προωδευμένος εἰς τὸ ἐπάγγελμά του. Τὸ παπουτσι ἐκεῖνο ἦταν καλοκαμωμένο. Μάλιστα ἐφαίνετο πῶς θὰ ἀγοράσθηκε ἀπὸ τὴν δην Λεωφόρον. Ἦταν ἐπίσης καθαρὸ, καλουστραρισμένο, τέλος πολὺ ἐνδιαφέρον παπουτσι.

— Λοιπὸν, θὰ εἶχες ἄδικο, ἐξηκολούθησεν ἡ Κίττυ ἐκτὸς ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀδυναμίαν. Πῶς θὰ πρίμενες ἕνας ἄνθρωπος, ποῦ ἀνετράφη μὲ τὴν πίστιν ὅτι τὸ πρῶταν καὶ κύριον στὴ ζωὴ εἶνε τὸ χρῆμα καὶ ὁ ἀποῖος οὐδέποτε ἐδιδάχθη πῶς νὰ τὸ κερδίζῃ αὐτὸ τὸ χρῆμα — πῶς θὰ περίμενες ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ λάβῃ τὴν δύναμιν νὰ σῆ εἰς τὴν μαμά του ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξαρτᾶται οἰκονομικὼς νὰ πάρῃ καὶ τὸν ἑαυτό της καὶ τὰ χρήματά της καὶ νὰ πάῃ στὸ διάολο; Ἐγὼ τὸ περίμενα αὐτὸ — τότε. Ἀλλ' ὅταν εἴμεθα νέοι ὅλο καὶ περιμένομεν — ἡ προσδοκία μᾶς γίνεται ἕξις. Καὶ ἐν τούτοις ἐθλιβόμην πολὺ γιὰ τὸν φτωχὸ, τὸν καϊμένο τὸν Γεώργιον ὅταν εἶς τὰς ἐκρήξεις τῆς παραφορᾶς μου τοῦ ἔλεγα καθαρὰ καὶ ξάστερα νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς μητέρας του. Ἀλλὰ τὸ νὰ θλίβεται κανεὶς γιὰ ἕνα πρόσωπο βέβαια δὲν θὰ πῆ καὶ ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ ζῆ μαζί του. Ἠνέχθην τὸ μεγάλο, πομπῶδες ἐπείνο ἐξοχικὸ πολάτι μὲ τὴς μαρμάρινες κολῶνες καὶ τὴς ἐλαιογραφίες ἱππέων μέσα εἰς τὰς αἰθούσας του μέχρις ὅτου ἔφθασα στὴ συνήθεια νὰ βγαίνω ἔξω τὴν νύχτα κρυφὰ κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα καὶ νὰ σκούζω μονάχη μου. Φαν τάσου ὅτι ὁ κηπουρὸς ἐθάρρεψε πῶς ἦταν κάποια παγώνι ποῦ σκούζει ἀπὸ πάνους. Τὸ θέαμα ἐκείνης τῆς σκληροπρόσωπης, ψυχρῆς γυναίκας καθισμένης μέσα στὰ βαρειὰ, ἀτάραχα ἔπαπλα σὰν ἕνας ἀπολιθωμένος, ἀνατολίτικος θεὸς μ' ἔκανε νὰ εὔχομαι καὶ νὰ λέω πῶς θἆταν καλλίτερα τὸ «Μαϊηφλάουερ» νὰ μὴ περνοῦσε ποτὲ τὸ Ἀκρόλιμ Στρὴμ καὶ νὰ ἔφθανε στὴν Ἀμερική. Ὦ, Θεέ μου, ἡ φρίκη τοῦ μέρους ἐκείνου, ἡ τυραννία του. Καὶ ἀφοῦ ἐγεννήθη, τὸ παιδάκι μου ἐκοιθόμουνα τὴς νύχτες ὁλοπάναχη, μὲ ὅλη τὴν ἀδυναμία μου καὶ τοῦ ἔφραβα τὰ ρουχαλάκια του ποτίζοντάς τα μὲ δάκρυα καὶ προτιμοῦσα νὰ χάσω καὶ τὴν ὑγεία μου ἀκόμα ἢ νὰ ζητήσω ἐκείνης τῆς γυναίκας χρήματα γιὰ νὰ ἀγοράσω. Ὅ,τι μ' ἔκαμε νὰ φύγω ἐπὶ τέλους, ὅ,τι μ' ἔκαμε νὰ ὁρμήσω ἀπὸ κεῖνο τὸ σπίτι καὶ τὸ ἐγκαταλείψω σὰν τρελλὴ ἦτο τὸ γεγονὸς — καὶ ἐφαίνονταν πράγματι ὡς γεγάνὸς — ὅτι ἐκείνη ἦταν ἡ μάννα τοῦ παιδιοῦ μου — ἐκείνη καὶ ὄχι ἐγώ, ποῦ τὸ ἐγέννησα. Ὦ, στ' ἀνάθεμα νὰ πάῃ ἡ γυναῖκα αὐτή. Ἀνάθεμά την.

Ὁ Λάνγκτων ἄρχισε τώρα νὰ ὑποβάλῃ νέας ἐρωτήσεις εἰς τὸν ἑαυτόν του ὅταν εἶδε τὸ παπουτσι ἐκείνο τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχε προσελκύσει τόσο πολὺ τὴν προσοχήν του, ν' ἀποσύρεται ἀπὸ τὴν κουρτίνα. Τώρα τὸ ἐνδιαφέραν του ἀπὸ τὴν κομψότητα τοῦ ὑποδήματος ἐστρέφετο εἰς τὸ ξυλοκέφαλο τοῦ κατόχου του. Ἡ νέα ἐπέτυχασε ἰμπροστά τὸ κορμί της. Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου της ἔκανε λύπη καὶ ἄρχισε νὰ φαίνεται ἀκόμα καὶ εἰς τὸν Λάνγκτων, ὁ ὁποῖος μιὰ φορὰ ποῦ τὸ παπουτσι ἐξηφανίσθη ἤκουε καὶ μὲ τὰ δυὸ του αὐτιά, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀποιτιτώσεως ἀσυνήθους κατὰ τὴν ὁποίαν μιὰ γυναῖκα εἰρίσκει ἀπόλαυσιν εἰς τὸ νὰ λιωθῇ τὸν ἴδιον ἑαυτόν της καὶ ἑπομένως δὲν εἶνε οὔτε ἀνειλικρινὴς οὔτε δειλή.

— Ἐξακολούθει, τῆς λέγει.

Ἡ Κίττυ Μάντισων ἐξηκολούθησε μὲ ὀλιγωτέραν πίκραν τώρα, ὀλιγώτερον σαρκασμὸν καὶ τόσην ἀλήθειαν, ὥστε καμμιὰ φορὰ τὰ λόγια της περιεβάλλοντο μὲ δάκρυα.

— Ἔκαμα τὴν τελευταίαν μου ἐπίκλησιν εἰς τὸν Γεώργιον. Μιὰ δραδυὰ, μετὰ τὸ δεῖπνο, τὸν ἀνέβασα πάνω, καὶ μολονότι μὲ μαζωμένους ὤμους μὲ ἐξώρκιζε γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ ὁμιλῶ τόσον δυνατά, τοῦ εἶπα μιὰ φορὰ γιὰ πάντα ὅτι ἂν δὲν ἔφευγα ἀπ

σε σένα τόσα μοῦκαμες τόσα γείματα — μοῦδωσες καὶ νὰ φάγω καὶ νὰ πιῶ καὶ νὰ καπνίσω τόρα συχνά. Καθ' ὅλον τὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ σύζυγός μου δὲν μεῦγραψε οὔτε μιὰ φορά, πῶς μπορῶ λοιπὸν νὰ μὴ παραδεχθῶ ὅτι ἀνήκει καὶ αὐτὸς εἰς τὴν συντροφιά, ποῦ ἀνέλαβε νὰ μὲ κατασκοπεύῃ; 'Αλλὰ προς τί ν' κατασκοπεία ὅταν δὲν ὑπάρχει τίποτε, ὅταν δὲν θ' ἀνακαλύψουν τίποτε; 'Υποθέτω πῶς καθένας μας ἔχει ἕνα σκοπὸ ὡρισμένο στὴ ζωή του· ὁ δικός μου περιγράφεται εἰκόλα μὲ μικρὴ, ἀλλὰ φρικαλέα λεξοῦλα — θάνατος. Ὅταν θἄρθῃ ἡ ὥρα ποῦ θὰ νομίσουν ὅτι ἀνεκάλυψαν καὶ θὰ ζητήσῃ διαζύγιον ὁ σύζυγός μου, ἐσὺ θὰ εἶσαι ὁ ἥρως — ὁ ἐρωμένος στὴ δίκη. Καὶ μόνο τὸν ἑαυτό σου θὰ πρέπει νὰ ψέξῃς γιὰ τέτοιο πρᾶγμα. Θὰ χάσω τὸν Γεώργιον. αὐτὸς δὲ καὶ ἡ μητέρα του θὰ μοῦ κρατήσουν τὸ παιδί μου καὶ ὁ κόσμος θὰ στερηθῇ μᾶς δυστυχισμένης γυναίκας.

Ἔχασε τὸ κεφάλι της στὰ χέρια της καὶ τὰ δάκρυά της ἔρρεαν ἄφθονα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δόχτυλά της.

Τότε ξαφνικὰ ἡ δύο κουρτίνες ἀπεχωρίσθησαν καὶ ὁ ἄνθρωπος, ποῦ ἦταν κρυμμένος ἀτυπίσω ἔπρο γώρησε θραδέως μέσα εἰς τὸ δωμάτιον.

Ὁ Λάνγκτων ἠγέρθη, ἀλλ' ἦτο τῶρα ἀπίρ ποτε ἔκπληκτος καὶ περίεργος συγχρόνως. Ὁ ἄνθρωπος μπροστά του ἦτο ὑψηλὸς, λεπτοκαμωμένος καὶ νέος, εἰς τὸ πρόσωπόν του δὲ ὑπῆρχε ἡ ἔκφρασις τοῦ ἀνθρώπου ποῦ ἐδικάσθη διὰ βαρὺ ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον θὰ τοῦ ἐσοίχιζε τὴν ζωήν καὶ ἀπεδείχθη ἀθῶος.

— Ποιός διάβολος εἶσθε; ἠρώτησεν ὁ Χάρρυ Λάνγκτον· ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν μοῦχει τσακίσει τὸ κεφάλι ἡ ἰδέα ποιός νὰ εἶσθε.

Ὁ Λάνγκτων εἶχε δοκιμάσει ἤδη ἐκείνην τὴν νύκτα μιὰ δυὸ ἐκπλήξεις. Ἡ ἥσυχος ἀπάντησις τοῦ ἀνθρώπου τοῦ προσέφερε καὶ νέαν ἔκπληξιν.

— Καλὰ, δὲν ἐουλλογίσθητε, ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ εἶμαι ὁ Γεώργιος Μάντισων; "Ὄχι;

Ἡ Κίττυ Μάντισων σηκώθηκε μαζωμένη. Τὸ πρόσωπό της ἦταν γεμάτο δάκρυα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ — μιὰ σύντομη στιγμοῦλα μόνο — κάθε ἔνστικτο μέσα της ἐπανεστάτησε ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ συζύγου της. Μιὰ ξαφνικὴ θερμότης ὅμως ἐχύθηκε μέσα στὴς φλέβες της σὰν ὁρμητικὸ κῦμα. Ὥστε δὲν ἤρθε νὰ κατασκοπεύσῃ λοιπὸν, ἀλλὰ νὰ σκοτώσῃ. Αὐτὸ ἦτο καλὸ σημεῖον, τὴν εὐχαριστοῦσε. Τὴν ἀγαποῦσε καὶ τὸ ἀπεδείκνυε τῶρα. "Ἔκαμε νὰ προχωρήσῃ ἐκβάλλουσα μιὰ μισοαναμμένη κραυγὴ, ἀλλὰ τὰ χέρια ποῦ τὴν ἐκράτησαν σφιχτὰ ἦσαν γερὰ καὶ θερμά.

Ὁ Λάνγκτων ἦτο πολὺ νέος — τόσο νέος, ὥστε ἔκανε τὸ συγγνωστὸ ἄλλωστε σφάλμα νὰ νομίζῃ ὅτι ἦτο ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. 'Εστάθη μιὰ στιγμὴ κ' ἐκύτταξε με χαμόγελο ἐλαφρὸ τὸ ρεβόλβερ. Τὸ μόνο ποῦ τοῦ ὑπελείπετο νὰ κάμῃ ἦταν νὰ φύγῃ καὶ νὰ φύγῃ μὲ τρόπο ποῦ θὰ τοῦ ἐσώζετο ἡ ἀξιοπρεπειά του.

— Καὶ ἐν τούτοις, λέγει· ὑπάρχουν πάρα πολλοὶ ἄνθρωποι ποῦ βρίσκουν ἀῶς εἶνε δύσκολο νὰ ἴδῃ κανεὶς διασκέδασι μέσα στὴ Νέαν Ὑόρκη. Καὶ οἱ δυό σας μοῦ ἐφιλοδοξήσατε συγκινηκώτατες στιγμὲς ἀπόψε. Δὲ μοῦ λέτε, σᾶς παρακαλῶ, ὅμως ἂν τύχῃ καὶ συναντήσω τὸν ντετέκτιβ στὴ σκάλα, μήπως εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὸν πάρω γιὰ τὴν πεθερά;

Καὶ μ' ὅλα αὐτὰ ὑπῆρχε κάποιος κόμπος στὸν λάρυγγά του. Ἐφόρεσε τὸ πανωφόρι του. Δὲν εἶχε πρόθεσιν νὰ τὸ φορέσῃ εἰμὴ πολὺ ἀργὰ τὸ πρωί. Ὅλως περιέργως ἠσθάνθη γιὰ πρώτη φορα στὴ ζωή του μιὰ μανᾶμὰ νὰ τοῦ σφίγγῃ τὴν καρδιά — κάν πόνο τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ βλέπει ὅτι εἶνε περιττός. Ἐν τούτοις ἦτο ἀπεφασισμένος νὰ ἐξαλουθήσῃ τὸν ρόλον του.

— Συγχαρητήρια, λέγει· ἀληθινὰ Μάντισων ἔχεις πολὺ καλὸ γοῦστο γιὰ παπούτσια.

Ἡ Κίττυ τοῦ ἄπλωσε τὸ χέρι, σκιρτώντας στὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν της, ἔσκυψε τὸ πρόσωπό της καὶ ἐνατέθεσε πάνω ἀδελφικὰ τὰ χείλη της. Ἤξερε, ὅτι ἐκείνη, ὁπωσδήποτε, τὸν κατάλαβε καὶ γιὰ τοῦτο ἔνοιωσε μιὰ ταπείνωσι καὶ μιὰ χαρὰ συγχρόνως. Ἐξήλθε κλείσας τὴν θύραν ἥσυχα καὶ καθὼς ἐστάθη εἰς τὸν διάδρομον περιμένων τὸν ἀσανσέρ. εἶπε μὲ τὸν ἑαυτόν του·

— Δὲν πιστεύω νὰ εἶμαι ὅσο μεγάλος μοῦ ἐφαίνετο ὅτι εἶμαι.

Ἦταν ὥμορφα νἀβλεπε κανεὶς τὸν τρόπο — τὸ ὀνοηθισμένο, κοινὸ, ψυχρὸ τρόπο — μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Γεώργιος Μάντισων ἔκλεισε κ' ἐκλείδωσε τὴν ἐξώπορτα, ἔσβησε τὰ φῶτα τοῦ διαδρομου καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σαλόνι. Εὑρῆκε τὴν Κίττυ μὲ στεγνὰ μάτια — στεγνὰ, θαυμάσια μάτια — γεμάτα ἀπὸ τὸ ἴδιο φῶς, ποῦ εἶχαν μέσα τὴν ἡμέρα, ποῦ τὴν ἐπρωτοφίλησε. Τὴν ἄρπαξε μ' ἀπότομο, τραχὺ τρόπο ἐνῷ ἀναρθρες συλλαβὲς ἔτρεμαν στὰ χείλη του.

— Τί ἔχω νὰ πῶ; Μοῦ εἶπαν καὶ γιὰ τὸν Λάνγκτων καὶ γιὰ τοὺς χορούς. Καὶ ἤφερα ἐτοῦτο τὸ ρεβόλβερ ἐδῶ πρῶτα γι' αὐτὸν κ' ἔπειτα γιὰ τὸν ἑαυτό μου. 'Αλλ' ὅ,τι εἶπες πρὸ ὀλίγου μ' ἔκαμε ἄνδρα καὶ ὑποθέτω πᾶς ἔκαμε ἄνδρα καὶ ἐκεῖνο τὸ παιδί. Μοῦ ἔοεισες, μοῦ τίναξες ἀποπάνω μου κάθε δειλία καὶ ἀδυναμία. Θὰ ἰδῆς πῶς θὰ ἐργασθῶ, καὶ θὰ πᾶμε σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλι καὶ θὰ ἀνοίξω ἐργασια ἐκεῖ, ἐπειδὴ — ὦ Θεέ μου, σὲ ἀγαπῶ καὶ ἐσὺ εἶσαι τὸ μόνο στὸν κόσμο γιὰ τὸ ὁποῖον ἀξίζει νὰ ζήσω. Πότε θἄρθῃς κ' ἐσύ;

— Στεῖλε νὰ φέρῃς τὸ παιδί μας, εἶπεν ἡ Κίττυ ἥσυχα καὶ ἂς πᾶμε καὶ οἱ τρεῖς νὰ στήσωμε μιὰ φωλιὰ — ἕνα σπίτι...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟΝ

Η ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗΣ

Ἡ μονὴ, περὶ τῆς ὁποίας θὰ ἀφηγηθῶμεν ἐν ὀλίγοις ἀπέχει περὶ τὰς 2 ὥρας ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Ἰωαννίνων πρὸς τὸ Δ. μέρος. Κεῖται εἰς την βάσιν λόφου ἀρκετὴν μῆκος ἔχοντος καὶ πλησίον τῆς δημοσίας ἁμαξιτῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης εἰς την κωμόπολιν Ζήτσα καὶ ἐκεῖθεν εἰς 'Αγίους Σαράντα. Εἶνε περικλεισμένη μὲ τοῖχον ἀρκετὰ ὑψηλὸν, ὅπως ὅλα αἱ μοναὶ τῆς Ἠπείρου. Ἔχει μικρὸν τεμάχιον μὲ πηγάδι, ποῦ περιέχει πολὺ καλὸ νερό. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς μονῆς διακρίνονται ἀρχαῖαι εἰκόνες ἐκ τῶν ὁποίων μερικαὶ κατεστράφησαν ὑπὸ τῶν Τούρκων. Κάθε Κυριακὴν λειτουργεῖ, διότι ἐκεῖ πλησίον εὐρίσκεται τὸ χωρίον Τζέλοβα, εἶνε δὲ ἓν τῶν θαυματουργῶν καὶ ἱστορικῶν μοναστηρίων τῆς Ἠπείρου. Εἰς τὸν πρὸς τὴν δημοσίαν ὁδὸν τοῖχον, εἶνε κατεσκευασμένον εἰκονοστάσιον εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας, ἡ ὁποία ἔχει ἀρκετὰ περίεργον ἱστορίαν. 'Απ' ἐκεῖ, λέγεται ὅτι ἱππεὺς δὲν δύναται νὰ περάσῃ. Τοῦτο φαίνεται κάπως περίεργον. 'Αλλὰ ἡ κάτωθεν ἀφήγησις θὰ σᾶς πείσῃ Μοῦ διηγήθη ἕνας χωρικὸς πολὺ γέρων ὅτι, ἀπεύς ποτε Τοῦρκος ἐπέρασε ἀπ' ἐκεῖ, ἀλλ' ἅμα ἐφθασε πλησίον τῆς μονῆς ὁ ἵππος του ἐστάθη ἀποτόμως. Οἱ χωρικοὶ, οἱ ὁποῖοι ἐκαλλιέργουν ἐκεῖ κοντὰ τὸν παρεκάλεσαν νὰ κατέβῃ γιατὶ δὲ θὰ περνοῦσε καβάλλα. Ὁ Τοῦρκος δὲν ἔδωσε προσοχὴν καὶ ἐκτύπα τὸν ἵππον. 'Αλλὰ ἡ ἐταμονή του ἔλυσε τὸ ζήτημα Ὁ ἵππος του ἔσκασε. Ἔκτοτε λοιπὸν οἱ ἱππεῖς ἀφιππεύουν διὰ νὰ περάσουν ἐκεῖθεν.

Εἰς τὴν μονὴν ταύτην τελεῖται κατ' ἔτος πανήγυρις τὴν 8ην Σεπτεμβρίου πρὸς τιμὴν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Κατὰ ταύτην προσέρχονται προσκυνηταὶ ἐκ τῶν περιῳ χωρίων ἔτι δὲ καὶ ἐξ 'Ιωαννίνων. Κοσμηματοπῶλαι, ὀπωροπῶλαι καὶ διάφοροι ἔμποροι δίδουν μεγάλην κίνησιν. Ἡ πανήγυρις ἄρχεται ἀπὸ τὴν ἑσπέραν τῆς προηγουμένης μετὰ τῆς μεσημβρίας τῆς ἑπομένης. Μετὰ τὴν λειτουργίαν τῆς πρωΐας οἱ πανηγυρισταὶ παραδίδονται εἰς διασκεδάσεις, χοροὺς καὶ τραγούδια.

'Ιωάννινα. ΑΘ. Β. ΤΣΑΜΗΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΥΩΠΑΣ

Ὁ ἐπίσκοπος.— Πρέπει νὰ μὲ ἀπαλλάξετε ἐμένα κύριε ἰατρέ. Δὲν βλέπω καθόλου. Νὰ πέρ' ἀπὸ πενῆντα μέτρα δὲν ξεχωρίζω πλέον.

Ὁ ἰατρὸς.— Μὴν ἀνησυχεῖς καθόλου παιδί μου. Θὰ σὲ βάλουμε εἰς τὰ χαρακώματα τῆς πρώτης γραμμῆς ὥστε ὁ ἐχθρὸς δὲ θὰ εἶνε καὶ πολὺ μακρυὰ καὶ θὰ μπορῇς νὰ τὸν βλέπῃς θαυμάσια.

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΟΥ

Δὲν μπορεῖς νὰ ἐξηγήσῃς διατὶ ὀγάζει καὶ νεῖς τὴν ἰλαρὰν τώρα, νὰ ποῦμε, καὶ ὄχι ἄλλοτε. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸν ἔρωτα.

Ἔχεις πολὺ περισσότερα βάσανα ὅταν πούης ν' ἀγαπᾷς παρὰ ὅταν πέφτεις σὲ ἔρωτα. Τὸ ν' ἀγαπᾷς εἶνε σὰν νὰ ἀνέρχεσαι μὲ ἀερόσταστο ὅλο καὶ πιὸ ψηλὰ στὸν καθαρὸν ἀέρα, ἐνῷ τὸ νὰ παύῃς νἀγαπᾷς εἶνε σὰν νὰ σοῦ κόψκε τὸ ἀερόσταστο καὶ πέφτεις κάτω, κάτω μέσ' στὴν ἄβυσσο.

Δὲν εἶδα κορίτσι ποῦ νὰ μὴν εἶνε σὰν κουρέλι τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου της. Νὰ εἶνε ἀρά γε ἡ ἐπὶ τόσον χρόνον ἀναμονή; Πάντοτε φρονῶ ὅτι τὴν θανατικὴν ἐκτέλεσιν τῶν κακούργων πρέπει νὰ ἐκτελοῦν ἀμέσως μόλις ἔδγουν ἀπὸ τὸ δικαστήριον, καὶ νὰ στεφανώνουν τὰ κορίτσια τὴν ἐπαύριον τῶν ἀρραβώνων των.

— *Μὰ δὲν θέλεις νὰ γείνῃς σκλάβα, ἔ; τὴν ἠρώτησεν ἐκεῖνος.*

— *Ἀκοῦς, λέει. Θέλω. Κάθε γυναῖκα ἀγαπάει τὸν κύριό της. Τοὺς ἀρέσει τῶν γυναικῶν νὰ τρῶνε ξύλο, νὰ τὸ ξέρετε. Μονάχα ἡ Ἀγγλίδες λένε ὄχι, μὰ τὸ λένε γιατὶ οἱ ἄνδρες των σπανίως δοκιμάζυσν. Ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν ἄνδρα ποῦ εἶνε κτῆνος.*

Ἡ γυναῖκα πανδρεύεται σχεδὸν ὁποιονδήποτε, διότι ὁ γάμος κατὰ πρῶτον λόγον ὠρέσθη δι' αὐτήν. Πολλάκις δὲν ἀγαπᾷ ἐκεῖνον ποῦ πανδρεύεται, ἀλλ' ἀγαπᾷ τὸν γάμον. Ὁ ἄνδρας τοὐναντίον πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκα καὶ ὁ γάμος ὑπὸ τὴν ἀφῃρημένην του ἔννοιαν δὲν τοῦ κινεῖ καθόλου τὸ ἐνδιαφέρον.

Λίγες γυναῖκες εἶνε ἀρκετὰ ἔξυπνες, ὥστε νὰ δέχωνται εἰς τὸ σπίτι των τὰς φίλας τοῦ συζύγου των.

Παρετήρηκα πάντοτε ὅτι ἡ γυναῖκα δὲν ζηλεῖ διαζύγιον παρὰ μόνον διακοπάς.

Θεωρῶ σωστὸ ὁ κάθε ἄνθρωπος νὰ ἐρωτεύεται φυσικὰ τὸ πρόσωπον ποῦ τοῦ ταιριάζει. Θὰ προτιμοῦσα ὅμως νὰ ἐρωτευθῇ καὶ πρόσωπον ποῦ δὲν τοῦ ταιριάζει, παρὰ νὰ ἐρωτευθῇ τὸν ἑαυτόν του.

Ὅλοι οἱ μεγάλοι θεωροῦνται ἐκκεντρικοὶ καὶ ἀνισόρροποι. Ἔτσι συνειθίζει ὁ κόσμος νὰ λέγῃ δι' ὅ,τι δὲν ἐννοεῖ.

Αἱ γυναῖκες ποῦ δὲν ἔχουν καρδιὰν, οὔτε πάθος εἶνε ἱκαναὶ δι' ὅτι δήποτε καὶ τὸ καλύτερον εἶνε νὰ τὰς ἀποφεύγῃ κανείς. Ἐμὲ μοῦ ἀρέσουν γυναῖκες αἱματώδους κράσεως, ποῦ ἀγαποῦν περιπαθῶς ἢ μισοῦν βαθειά.

Σκοτοδίνη μοῦ ἔρχεται ὅταν βλέπω τί τέρατα ὑπανδρεύονται κάμμιὰ φορὰ αἱ γυναῖκες. Ἐρμόκατες γυναικοῦλες ὑπανδρεύθησαν μεγαλοπρεπεῖς χοίρους, ἀνθρωποπιθήκους, δυσπεπτικοὺς σκελετοὺς μὲ ἰδιοσυγκρασίαν διαβόλου καὶ γελοιώδη ζυθοβάρελλα ποῦ ἔχουν ὡς ἐγκέφαλον ζουμὶ ἀπὸ κουτουπίδια.

Τὸ Γεροντοπαλλήκαρο

ΧΡΗΜΑΤΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Κατὰ τὴν μεγάλην ναυμαχίαν τῆς Βορείου Θαλάσσης ὑπολογίζεται ὅτι ἀπωλέσθησαν πλοῖα ἀξίας 600.000.000 δραχμῶν αἱ δὲ ζῆμαι τῶν διασωθέντων ἀνέρχονται εἰς 200,000.000 δραχ. Τὰ καταναλωθέντα πυρομαχικὰ ἀντιπροσωπεύουν ἀξίαν 100.000,000 δραχ. Ἀπολέσθησαν δηλαδὴ ἐκτὸς τῆς εἰς ἄνδρας ἀπωλείας 900.000.000 δραχμαί.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑΣ ΕΞΟΧΑΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΣΙΝΑ

Ἡ Ἐλευσῖνα ἀνέζησε, ἡ ἐφετεινή της μάλιστα κίνησις καὶ ζωὴ εἶνε τόσο καταπληκτικὴ ποῦ κάνει ἐντύπωσιν. Εἶνε κάτι τι θαυμάσιον καὶ μαγευτικό. Τέτοια κίνησι καὶ ζωὴ εἶχε χρόνια νὰ ἰδῇ ἡ Ἐλευσῖνα. Ἰδοὺ συντροφιὲς ἀπὸ κομψὲς καὶ εὐγενικὲς παραθεριστριες ποῦ κατεβαίνουν ν' ἀναπνεύσουν ὀλίγο φρέσκο, λίγο ἰώδιο, λίγο ὄξυγόνον. Ἰδοὺ κομψότατοι νέοι μὲ ὅλες τὰς ἀπαιτήσεις τῆς μόδας, μὲ τὸ μπαστουνάκι τους καὶ τὸ σιγαράκι τους, ποὺ προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ προκαλέσουν τὴν προσοχὴν τῶν κοριτσιῶν ποῦ παρελαύνουν. Νὰ, καὶ μεμιᾶς χονδρὲς γυναῖκες, ποῦ σὰν φορτηγίδες κλυδονίζομεναι δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ κα' φλυαρούσαι περνοῦν ἀπὸ μπρός μας, χαρούμενες ὅτι κατεβαίνουν κ' αὐτὲς μὲ τὸν καλὸ κόσμο. Νὰ καὶ κορίτσια τοῦ χωριοῦ αὐτὰ βαδίζουν σεμνὰ καὶ σοβαρά... Λὲς πῶς περνῷ Λιτανεία ... 'Αλλὰ κάποιος θὰ πέσῃ στὰ δίχτυα ...

***

Ἄλλοι κατεβαίνουν γιὰ νὰ πάρουν ἀέρα. Ἄλλοι καὶ ἄλλες γιὰ νὰ ἰδοῦν καὶ νὰ ἰδωθοῦν. Ἄλλοι γιὰ νὰ ψαρεύσουν γαμβρό. Ἄλλες καὶ ἄλλοι γιὰ κόρτε ἢ φλερτάκι. Ἄλλοι κ' ἄλλες τέλος γιὰ νὰ ἀπολαύσουν τὸ θέαμα, γιὰ νὰ εὐχαριστηθοῦν καὶ νὰ γελάσουν μὲ ὅλα γύρω τους. Καὶ ἀλλήθεια, ὑπάρχουν ἀντιθέσεις μὲ τὰς ὁποίας θὰ μποροῦσε νὰ παρεξηγηθῇ κανεὶς ἂν ... δὲν γελοῦσε.

***

Ὁ λιμενοβραχίων πλημμυρισμένος ἀπὴ ὡραῖο καὶ ἄσχημο φύλον, τὰ τραπεζάκια ἔνθεν καὶ ἔνθεν ὑπερπλήρη μὲ τὰ σχετικὰ οὐζάκια. Σ' ἕνα τραπεζάκι κάθεται μία πολὺ καθὼς πρέπει οἰκογένεια καὶ κουβεντιάζει μὲ σοβαρότητα καὶ μὲ ἡσυχία πατριαρχική. Παραπλεύρως ἄλλη παρέα ἀπὸ δεσποινίδες πολὺ μινὶν σχολιάζει μιὰ λέξι 'Αλβανική, τὴν ὁποίαν ἤκουσε ἀπὸ χωριανήν. Στὸ πλαϊνὸ τραπέζι ἄλλη παρέα ἀπὸ 'Ατθίδας, μὲ δυὸ - τρεῖς καβαλλέρους πολὺ σχολαστικοὺς φλυαρεῖ θορυβωδῶς. Παρέκει ἕνας κύκλος ἀπὸ ἐπιστήμονας συζητεῖ ὅλο γιὰ πολιτικά, φιλολογικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ ζητήματα, προεδρεύει ἕνας κομψότατος καὶ εὐγενέστατος νέος, ἀλλὰ ... καλαμπουρισταί.

Τῶρα μὲ τὴς φεγγαρόλουστες βραδυὲς κατεβαίνουν καὶ ἡ χωριατοπούλες. Τὸ βράδυ μόλις ὁ ἥλιος ἀρχίζει νὰ κρύβεται πίσω ἀπ' τὰ βουνά, κατεβαίνουν στὴν ἀκρονταλιὰ πρὸς τὸ μῶλο, γιὰ νὰ ἀναπνέουν ὀλίγο ἀπὸ τὴς οἰκιακές των ἐργασίες, εἶνε πολὺ καλοδεχτικὲς καὶ περηφανεύονται γιατὶ τὸ πενταμόρφο χορό των τιμᾶται κάθε καλοκαίρι ἀπὸ πολὺ καλὸ καὶ ἀριστοκρατικὸ κόσμο.

***

Ἡ κίνησις τῆς Κυριακῆς εἶνε ἀπερίγραπτος. Χιλιάδες κόσμος καταφθάνουν ἀπὸ τὰς 'Αθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ οἰκογενειακῶς, μὲ τὸ τραίνα καὶ τὰ βαπορόκια, ἰδίως μὲ τὴν «Αὐλίδα» διότι αὐτὴ εἶνε πολὺ καλὸ βαποράκι καὶ ἀποκλειστικὸ διὰ τοὺς παραθεριστάς. Προχθὲς τὴν Κυριακὴν μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν ἦλθε καὶ ὁ κ. Μὶξτ, τὸν ὁποῖον περιεκύκλωσαν περὶ τοὺς εἴκοσι παραθερίζοντες καὶ ἤρχισαν νὰ τοῦ ἐξυμνοῦν τὸ κλῖμα. — Ποῦ λέτε κ. Μὶξτ, λέγει ὁ ἕνας τὸ κλῖμα ἐδῶ εἶνε ἀριστούργημα. — Νὸ ὁλοστρόγγυλος γίνεται κανεὶς ἐδῶ στὸ χωριὸ κλπ. κλπ.

***

Μία τετράς κοριτσιῶν δὲν παύει νὰ καλαμπουρίζῃ καὶ νὰ ἐνοχλῇ μερικοὺς νεαροὺς μὲ κρυάδες... ἀλλ' ἔχει καὶ δίκαιο διότι ὁ «Τζὼν Φόρλεν» τῆς ἐγκατέλειψεν ἀσπλάγχνως. Τὸ βράδυ μετὰ τὰς ἑνδεκα πρὸ μεσονυκτίου ἡ δάκρες ἔχουν τὴν εὐεργετική τους -- κάνουν χρυσὸς δουλειές. Ὁμὰς καλλιρρήνων δεσποινίδων μὲ τοὺς σχετικοὺς καβαλλέρους ἀνοίγονται μὲ τὴ βάρκα τοῦ καπετὰν Νικόλα τὴν ἐναρμόνιδα ἐνῶ συγχρόνως τραγουδοῦν διάφορα τραγούδια. Ἄλλη πάλι βάρκα μὲ πέντε - ἕξ νέους ἀκολουθεῖ ἐπίσης μὲ τραγούδια, ὄλλες πάλι βάρκες μὲ οἰκογένειες κάμνουν ὁλότες, κάτω ἀπὸ τὸ εὐεργετικὸ, μυρωμένο ἀέρακα τῆς θαλάσσης. Ἡ ὡραιοτέρα ὁμως διασκέδασις γίνεται κάτω στὴν «πλάζ» τοῦ κ. Λυμπεράκη. Περὶ τὰς εἴκοσι δεσποινίδες μὲ ἀνεπαρκεῖς καβαλιέρους πηγαίνουν ἐκεῖ σχεδὸν κάθε βράδυ καὶ παίζουν τὴν «Μπερλίναν», τὴν «Κολοκυθιά» καὶ ἄλλα. Τί γίνεται ἐκεῖ εἶνε ἀπερίγραπτο, καὶ μάλιστα εἰς τὸ τέλος ὅτε πρέπει ἕκαστος νὰ κάμῃ τὸν μανάβη, τὸν κόκορα, τὸν ὄνον, τὸν χοίρο... ὁ ὁρίζων πλημμυρίζει ἀπὸ γέλοια ἀτέλειωτα, ἀπὸ ἀστεῖα ξεκαρδιστικὰ καὶ χειροκροτήματα. Παρὰ κάτω ὅμως μία φοβερὴ παρέα μαγκουροφόρων καραδοκεῖ νὰ ἀποσπάσῃ μὲ κάθε τρόπο τὸ «γιατρὸ» ποῦ τοὺς ἀφήρεσε ἡ προηγθεῖσα παρέα.

**

Ἀπὸ τοὺς ἐνταῦθα παραθερίζοντας διακρίνομεν τοὺς κ.κ. Ἀναστασόπουλον δουλευτὴν, Κοντόπουλον καὶ Λιγενῆ ἀντισυνταγματάρχας, Κονταρᾶτον συνταγματάρχην, Πάγκαλον ταγματάρχην, Εὐαγγελάτον, Ι. Κανάκην, Παπαδημητρίου ὑποδιευθυντὴν 'Ωδείου, Κ. Εὐαγγελάτον, Γ. Πέππαν, Παπατάσον, Ποῦλον, ἀδελφοὺς Γυλάτη καὶ Μαλέα, Σ. Γαϊτάνον πανίσταν.

Ἐκ τῶν κυριῶν τὰς ἑξῆς· 'Αναστασοπούλου, Κοντοπούλου, Μαυρογιάννη, (ὑποστρατήγου), Διγενῆ, Εὐαγγελάτου, Παγκάλου, Κανάκη, Λαγάνα κλπ.

Ἐκ τῶν δεσποινίδων τὰς ἑξῆς· 'Αδελφὰς Μπάρδη, Σταμίδου, Βεάκη, δεσποινίδας Κοντοπούλου, Εὐαγγελάτου, Μενιδιάτου, Γκινοπούλου, Πέπα, Παπαγιάννη, Φωτιάδου, 'Αναγνωσταρᾶ, Γαϊτάνου κλπ.

ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

— Τὸ πνεῦμα τῆς νεότητος καὶ καλλονῆς, ἐσκέπτετο ὁ φιλόσοφος ἀτενίζων αὐτὴν μὲ ὕφος πνευματικῆς ὑπεροχῆς· πόσον δροσερά, πόσον ξαυθειά. Τί εὐγενικὸ καὶ λευκὸ μέτωπον, ἄθικτον ἀπὸ τὰς φροντίδας τοῦ κόσμου. Πόσον χρυσὰ τὰ σύννεφα τῆς λεπτοκαμωμένης κόμης τῆς. Καὶ ὁ ὑπέρυθρος ὀνθὸς τοῦ μεταξίνου δέρματος; Ποῖον ὄνειρον ἀνταναλᾶται εἰς τὸ βάθος τουούτων ὀφθαλμῶν; Διὰ ποῖον τὰ γλυκά, ἡμιχωρισμένα ἐκεῖνα χείλη περιμένουν; Ἀ, τὰ χρυσὰ ὄνειρα, αἱ εὐγενεῖς φιλοδοξίαι, ὁ ἰδανισμὸς τῆς νεότητος, πόσο γρήγορα θὰ πληγωθοῦν ἀπὸ τὸν ἀπρόσεκτον, ἄφρονιν τοῦτον κόσμον.

Καὶ ἐκείνη ἐσκέπτετο — Μόνον 145 δραχμὲς, ἐαὶ εἶνε ὅλο μετάξι. Ἀξίζει τὸ παζάρευμα ποῦ ἔκαμα. Πλὴν τοῦτου,, καὶ ὁ Τζίμης ἀγαπᾷ τὸ κίτρινο. Νὰ τὸ φορέσω, καὶ ἂν δὲν τὸν σύρω εἰς τὰ νεφά μου ἔτσι, τότε...

Τὸ βλέμμα τοῦ φιλοσόφου ἐστράφη περὶῳ καὶ ἐσταμάτησε εἰς τὸν κύριον, ὁ ὁποῖος ἄφησε τὴν ἐφημερίδα του καὶ ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις.

— Ὁ νεώτερος Ἄτλας, ὑποβαστάζν τὸν κόσμον τοῦ πλούτου, ἐσυλλογίζετο ὁ φιλόσοφος. Ὁ τεσσαρακοντούτης Μήδας τοῦ ὁποίου ἡ ἐπαρρσὴ ἔκαμεν ἑκατομμύρια δι' ἕναν, κατέστρεψεν ἄλλον. Ποῖον σχέδιον πλέκεται ὄπισθεν ἐκείνων τῶν ψυχρῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὁποῖον θὰ ἐπηρεάσῃ ὅλας τὰς ἀγορὰς τοῦ κόσμου; Ποῖον πολύπλοκον πρόβλημα βασανίζει ταῦλακωμένο ἐκεῖνο μέτωπον; Ἄ, ἡ δύναμις, ἡ δύναμις τῶν ἀρχηγῶν αὐτῶν τοῦ πλούτου, πλησίον τῆς ὁποίας τὸ σκῆπτρον ἑνὸς μονάρχου φαίνεται τόσον ἀνίσχυρον.

Ἐκεῖνος ἐσκέπτετο·

— Δυο βήματα ἐμπρὸς, στρίβεις, κάνεις ἕνα πλάγιον, καὶ ἐμπρὸς ἔκειτα — ἄνευ δισταγμοῦ. Πῶς ξεχνῷ αὐτοὺς τοὺς νέους χορούς. Πρέπει νὰ πάρω ἱερικὰ μαθήματα ἀπὸ τὴν μικρὰ ξανθειὰ ποῦ χορεύει τὸ ταγκὸ τόσο ὡμορφα. Ἄς πάω κοντά της.

Καὶ ὁ φιλόσοφος μακαρίως ἐξηκολούθησε τὴν ἐποπτείαν του ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἐνῷ οἱ δύο νέοι ἐπιάσθηκαν καὶ ἄρχισαν νὰ βυθίζωνται εἰς τὴν δίνην τοῦ χοροῦ...

('Εκ τοῦ 'Αγγλικοῦ)

Λευκάς. Χ. ΚΑΝΤΙΤΗΣ

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΙ

ΕΓΩΣΟΦΙΑ

Εἴσθε 'Εγωσοφιστής; Ἡ νεοτάτη αὕτη καὶ πολὺ τῆς μόδας φιλοσοφία τείνει νὰ ἐπικρατήσῃ παντοῦ. εἶνε ἡ τελευταία λέξις τῆς 'Αληθείας. Εἶνε ἡ Ἶσις ἀποκαλυπτομένη πραγματικῶς πλέον.

*Συμφώνως πρὸς τὰ διδάγματα τῆς ἐγωσοφίας, κάθε πρόσωπον εἶνε καὶ μία πραγματικὴ θεότης ἀπέραντος, παντοδύναμος, πανταχοῦ παροῦσα, παντοκράτειρα, παντογνώστρια— παντο—ὅ,τι δήποτε τέλος πάντων. Ἴσως νὰ σᾶς διαφεύγῃ ἡ μεγάλη αὐτὴ ἀλήθεια, τοῦτο ὅμως συμβαίνει ἐπειδὴ εὐρίσκεσθε ἀκόμη εἰς πολὺ πρωτόγονον, στοιχειώδη ψυχικὴν κατάστασιν. Τὸ μόνο ποῦ ἔχετε νὰ κάμετε διὰ νὰ πεισθῆτε περὶ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

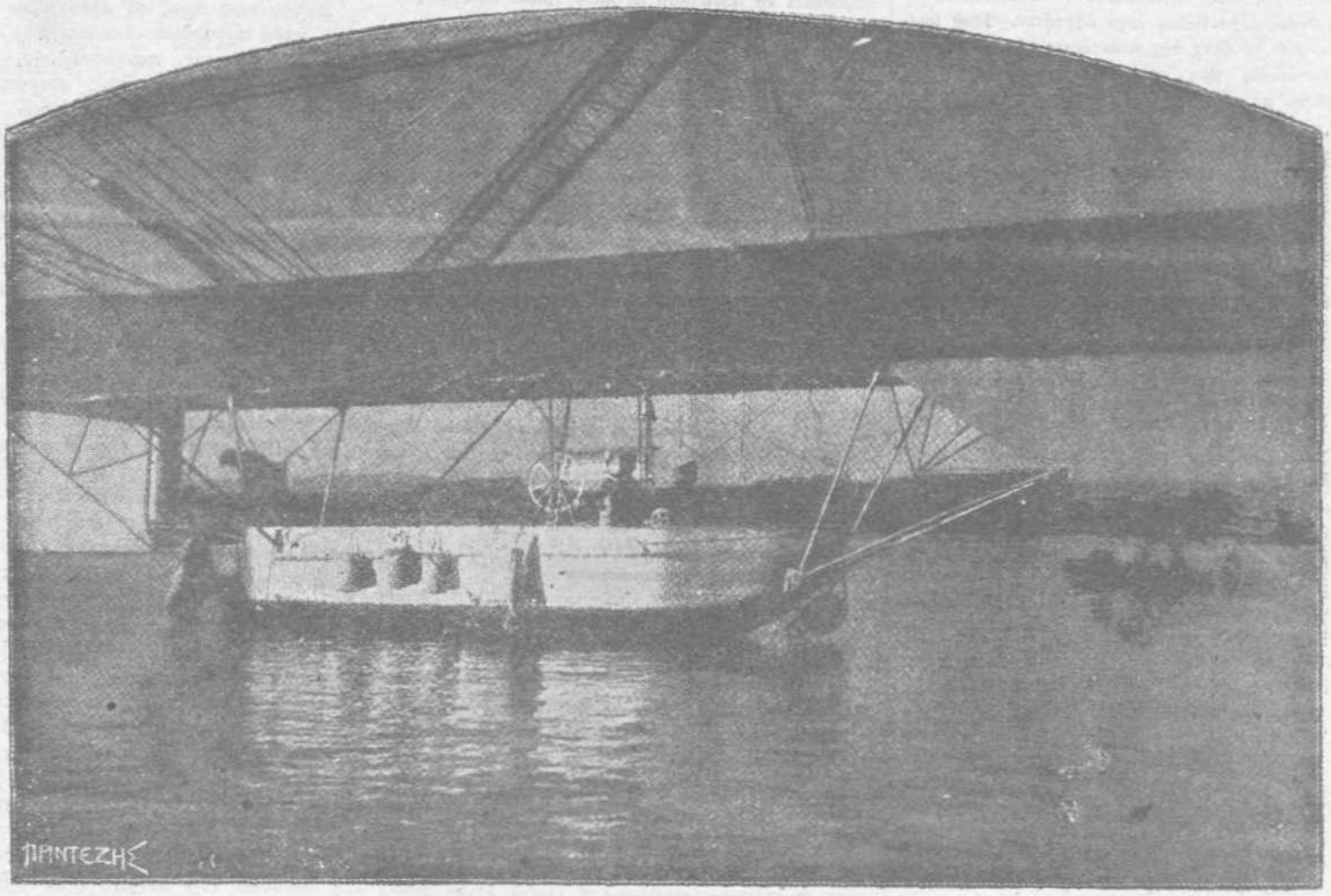

ΑΕΡΟΠΛΟΙΟΝ ΖΕΠΠΕΛΙΝ

Ἐκ τῶν ἐν χρήσει ὑπὸ τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

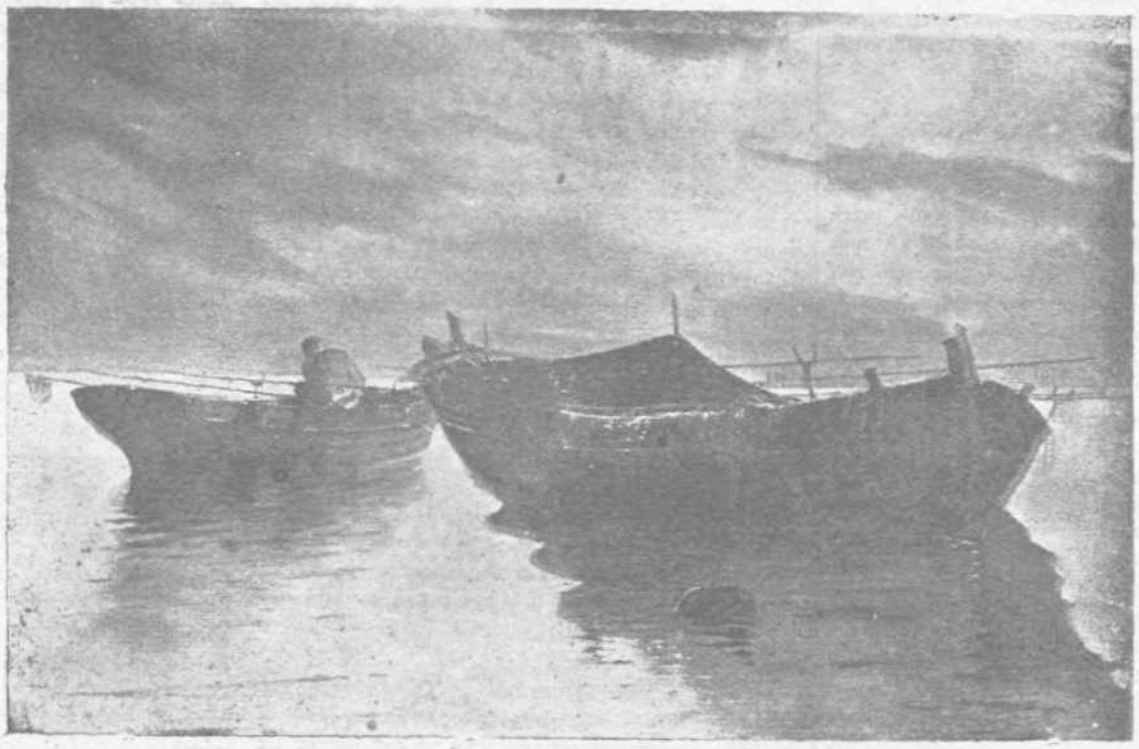

"ΨΑΡΡΟΠΟΥΛΕΣ ΣΤΟ ΦΑΛΗΡΟ,,

Ἐκ τῆς εἰκόνος τοῦ ζωγράφου μας κ. Ν. Καλογεροπούλου